



ปัจจัยที่สัมพันธ์กับความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจคหกรรมศาสตร์
ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
Factors Related to Entrepreneurs Requirements of Home economics Business
Students Rajamangala University of Technology Phra Nakorn

ศักรินทร์	หงส์รัตนาวรกิจ
สมปรรธนา	สุขสละ
สุกัญญา	จันทกุล
ธนพรรณ	บุญรัตน์กลิน
ดรุณี	โอวจริยาพิทักษ์
สุรียา	เทพิน

งานวิจัยนี้ได้รับทุนสนับสนุนจากงบประมาณเงินรายได้ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2561
คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ชื่องานวิจัย	ปัจจัยที่สัมพันธ์กับความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
คณะผู้จัดทำ	ศักรินทร์ หงส์รัตนาวรกิจ, สมปรารถนา สุขสละ, สุกัญญา จันทกุล ธนพรรณ บุณยรัตกลิน, ดรุณี โอวจริยาพิทักษ์, สุรียา เทพิน
คณะ	เทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
ปี พ.ศ.	พ.ศ. 2561

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและหาความสัมพันธ์กับความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร กับปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ สาขาวิชาที่ศึกษา ประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียน และปัจจัยสนับสนุน ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ เจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ และการจัดการเรียนการสอนของคณะ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ นักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำนวน 180 คน โดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบทดสอบ และสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพรรณนา และสถิติเชิงอนุมาน ผลการศึกษา พบว่า

ความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจคหกรรมศาสตร์อยู่ในระดับมาก ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ สาขาวิชาที่ศึกษา ประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียนมีความสัมพันธ์กับความต้องการเป็นผู้ประกอบการอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ปัจจัยสนับสนุน ได้แก่ เจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ และการจัดการเรียนการสอนของคณะมีความสัมพันธ์กับความต้องการเป็นผู้ประกอบการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ มีความสัมพันธ์กับความต้องการเป็นผู้ประกอบการอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

คำสำคัญ : ความต้องการ, ผู้ประกอบการ, ธุรกิจคหกรรมศาสตร์

Research title	Factors Related to Entrepreneurs Requirements of Home economics Business Students Rajamangala University of Technology Phra Nakorn
Research team	Sakarin Hongrattanavorakit, Somprastana Suksala Sukunya Chantakul, Thanaphan Boonyarutkalin, Darunee Owajariyapitak, Suriya Tapin,
Major program	Faculty of Home Economics
Academic Year	2018

ABSTRACT

The purposes of this research were to study and survey the relationship between personal factor and supportive factor and the demand of entrepreneurs in home economics students, from the Faculty of Home Economics Technology, Rajamangala University of Technology Phra Nakorn. By giving questionnaires and quizzes to 180 of Home Economics students from the Faculty of Home Economics Technology, Rajamangala University of Technology Phra Nakorn.

The result were found that the demand for entrepreneur in home economics students is at a high level, The personal factor consisted of gender, major of study and work experiences during the study period was not significantly related to the demand of entrepreneurs in home economics students. The supportive factor consisted of attitudes towards entrepreneurs and the management of teaching and learning, the correlation with the demand for entrepreneurs in home economics students at the 0.05 level. The knowledge about entrepreneurs was not significantly related to the demand of entrepreneurs in home economics students.

Keywords: Demand, Entrepreneurs, Home Economics

กิตติกรรมประกาศ

โครงการวิจัยเล่มนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดีจากการสนับสนุนงบประมาณเงินรายได้คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ประจำปี พ.ศ. 2561 และให้ความอนุเคราะห์ในการใช้สถานที่ เครื่องมือ เครื่องใช้อุปกรณ์ต่างๆ

ขอขอบคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อมรรัตน์ อนันต์วราพงษ์ ดร.เมษา นวลศรี และรองศาสตราจารย์จอมขวัญ สุวรรณรัตน์ ที่ให้ความกรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

ขอขอบคุณคณาจารย์ นักศึกษาสาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย นักศึกษาสาขาวิชาอาหารและโภชนาการ นักศึกษาสาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร สาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหาร และนักศึกษานักศึกษาสาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่ช่วยเหลือในการเก็บข้อมูลเครื่องมือวิจัย

คณะผู้วิจัย

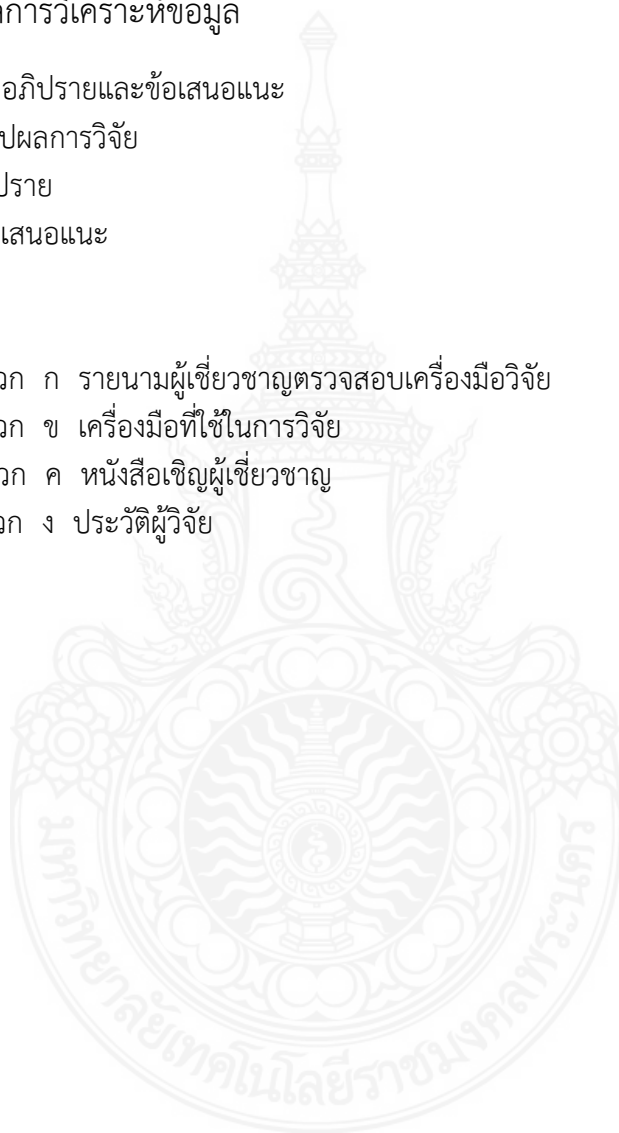


สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	(ก)
Abstract	(ข)
กิตติกรรมประกาศ	(ค)
สารบัญ	(ง)
สารบัญตาราง	(ฉ)
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
1.3 ขอบเขตของการวิจัย	4
1.4 ตัวแปรที่ศึกษา	5
1.5 สมมติฐานของการวิจัย	5
1.6 กรอบแนวความคิดของโครงการวิจัย	5
1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	6
1.8 นิยามศัพท์	6
1.9 คำสำคัญ	8
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	9
2.1 ข้อมูลเกี่ยวกับหลักสูตรของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร	9
2.2 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ	14
2.3 ความรู้เกี่ยวกับธุรกิจด้านคหกรรมศาสตร์	22
2.4 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย	29
2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	35
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	39
3.1 กำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	39
3.2 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	41
3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล	47
3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล	47
3.5 สถิติที่ใช้ในการวิจัย	48

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูล	50
4.1 การวิเคราะห์ข้อมูล	50
4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	51
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายและข้อเสนอแนะ	65
5.1 สรุปผลการวิจัย	65
5.2 อภิปราย	70
5.3 ข้อเสนอแนะ	74
เอกสารอ้างอิง	75
ภาคผนวก	78
ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย	
ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	
ภาคผนวก ค หนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญ	
ภาคผนวก ง ประวัติผู้วิจัย	



สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
2.1 แสดงลักษณะ 10 ประการ (10D, s) ของผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จพึงกระทำ	20
3.1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561	41
4.1 จำนวนและร้อยละของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตาม เพศ สาขาวิชาที่ศึกษา และประสบการณ์ในการทำงาน ระหว่างเรียน	43
4.2 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายระดับคะแนนความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร	53
4.3 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายระดับคะแนน เจตคติการเป็นผู้ประกอบการ ด้านความคิด ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร	55
4.4 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายระดับคะแนนเจตคติการเป็นผู้ประกอบการ ด้านความรู้สึกรัก ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร	56
4.5 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายระดับคะแนนเจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ ด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร	57
4.6 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายระดับคะแนนเจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการรวมทุกด้าน ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร	58

สารบัญตาราง (ต่อ)

4.7	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายระดับ คะแนนการจัดการเรียนการสอนการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล พระนคร	58
4.8	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายระดับ คะแนนความต้องการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะ เทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล พระนคร	60
4.9	ค่าไคสแควร์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลด้านเพศกับ ความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัย เทคโนโลยีราชมงคลพระนคร	61
4.10	ค่าไคสแควร์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลด้านสาขาวิชา กับความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ ของ นักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี ราชมงคลพระนคร	62
4.11	ค่าไคสแควร์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลด้าน ประสบการณ์กับความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจคหกรรม ศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัย เทคโนโลยีราชมงคลพระนคร	63
4.12	ค่าความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยสนับสนุน ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับการ เป็นผู้ประกอบการ เจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ และการ จัดการเรียนการสอนของคณะกับความต้องการเป็นผู้ประกอบการ ในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรม ศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร	64

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เศรษฐกิจประเทศไทยยังอยู่ในช่วงของการติดกับดักรายได้ปานกลาง " (middle-income trap) ซึ่งหมายถึง ประเทศไทยหยุดชะงักอยู่ในกลุ่มประเทศรายได้ปานกลางมาเป็นเวลานานหนทางที่จะแก้ไขเรื่องนี้คือ ความร่วมมือของประชาชนและรัฐบาลที่จะพัฒนาเศรษฐกิจ โดยให้ผู้ประกอบการหรือนักธุรกิจรุ่นใหม่ใช้องค์ความรู้ การวิจัย และนวัตกรรมเป็นกลไกขับเคลื่อนเศรษฐกิจให้ก้าวหน้ามั่นคงและยั่งยืน ดังคำกล่าว ของ พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรีที่ได้กล่าวไว้ว่าประเทศไทยต้องก้าวไปสู่ความมั่นคง มั่งคั่งและยั่งยืน ทุกคนมีส่วนในการขับเคลื่อนประเทศไม่ใช่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง เราต้องประสานพลังประชารัฐให้ได้ภายใต้การสนับสนุนร่วมมือแลกเปลี่ยนประสบการณ์ระหว่างมิตรประเทศ วันนี้เรากำลังปลูกต้นไม้ต้นใหม่ภายใต้ Startup ที่จะป็นธุรกิจและเศรษฐกิจรุ่นใหม่ในอนาคต โดยเราจะต้องทำให้ต้นไม้เจริญเติบโตออกดอกออกผลให้ได้ ภายใน 2 ปี Startup เป็นธุรกิจเกิดใหม่ที่มุ่งเน้นการใช้เทคโนโลยีเป็นส่วนสำคัญ ในการสร้างธุรกิจเป็นความหวังใหม่ในการพัฒนาเศรษฐกิจไทยในปัจจุบันและอนาคต รัฐบาลให้การสนับสนุนธุรกิจ Startup อย่างเต็มกำลัง มุ่งยกระดับให้เป็นรากฐานทางเศรษฐกิจใหม่ของไทย โดยมีนักธุรกิจรุ่นใหม่เป็นผู้ริเริ่มความคิดสร้างสรรค์ ผสานกับการใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมใหม่ ๆ มาเป็นเครื่องมือและกลไกสำคัญในการพัฒนา และขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศไทยให้แข็งแกร่ง ภายใต้แนวคิดมุ่งเน้นการสร้างความเข้มแข็งจากฐานราก และสร้างสังคมผู้ประกอบการ เพื่อเกิดความได้เปรียบในการแข่งขันและเชื่อมโยงเศรษฐกิจภายในประเทศสู่เศรษฐกิจโลก รวมถึงสร้างฐานรากของเศรษฐกิจให้มีการใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมที่สูงขึ้น (ข่าวทำเนียบรัฐบาล, 2560)

สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาจะเป็นกลไกในการขับเคลื่อนนโยบาย ด้านการศึกษา มุ่งเน้นให้ผู้สำเร็จการศึกษาเป็นผู้ประกอบการ โดยจัดตั้งศูนย์บ่มเพาะวิสาหกิจคลินิกเทคโนโลยี มีวัตถุประสงค์ในการผลักดันส่งเสริมและสนับสนุนให้นักศึกษาและผู้ประกอบการ มีศักยภาพเป็นผู้ประกอบการธุรกิจโดยเน้นธุรกิจที่ใช้ความรู้เป็นฐาน และผลักดันส่งเสริมสนับสนุนผลงานวิจัย ผลงานวิชาการนวัตกรรมให้มีศักยภาพในการดำเนินการเชิงพาณิชย์ นอกจากนั้นสำนักงานสถิติแห่งชาติได้สำรวจจำนวนประชากรผู้ว่างงานในเดือนกรกฎาคม 2559 ปรากฏว่ามีผู้ว่างงานทั้งสิ้นจำนวน 3.91 แสนคน โดยจำแนกผู้ว่างงานตามระดับการศึกษาที่สำเร็จ พบว่าผู้ที่ไม่มีความรู้ทางการศึกษามีจำนวนการว่างงานคิดเป็นร้อยละ 1.7 ผู้ที่จบการศึกษาระดับต่ำกว่าประถมศึกษาที่มีจำนวนการว่างงานคิดเป็นร้อยละ 2.7 ผู้ที่จบการศึกษาระดับประถมศึกษาที่มีจำนวนการว่างงานคิดเป็นร้อยละ 15.5 ผู้ที่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีจำนวนการว่างงานคิดเป็นร้อยละ 16.8 ผู้ที่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีจำนวนการว่างงานคิดเป็นร้อยละ 18.3 ผู้ที่จบการศึกษา

ระดับอุดมศึกษามีจำนวนการว่างงานสูงถึงร้อยละ 44.9 และผู้ที่จบการศึกษาอื่นๆ มีจำนวนการว่างงานคิดเป็นร้อยละ 0.1 (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2559) จากจำนวนตัวเลขผู้ว่างงานดังกล่าว อาจแสดงว่าประเทศไทยประสบกับปัญหาความสูญเสียทางการศึกษา ด้วยผู้จบการศึกษาไม่สามารถนำความรู้มาประกอบอาชีพเพื่อสร้างรายได้ รวมถึงสร้างความมั่นคงทางด้านเศรษฐกิจให้กับประเทศไทย จึงส่งผลให้ประเทศไทยถูกมองว่าเป็นประเทศกำลังพัฒนา ด้วยเหตุนี้จึงมีผู้สนใจศึกษาเกี่ยวกับความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการหรือศึกษาคุณลักษณะผู้ประกอบการและอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องจากการศึกษาของเกศณี (2552) ได้ศึกษาเรื่องศักยภาพและความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม ในภาวะวิกฤติเศรษฐกิจ 2551 พบว่า นักศึกษามีความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการอยู่ในระดับค่อนข้างน้อย มีศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการอยู่ในระดับปานกลาง รายได้สุทธิของครอบครัวและประสบการณ์การประกอบธุรกิจต่างกัน มีศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการที่แตกต่างกัน เพศ คณะที่ศึกษา และอาชีพหลักของครอบครัวที่ต่างกัน มีศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการที่ไม่แตกต่างกัน ขณะที่ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ บรรทัดฐานทางสังคม และการรับรู้สถานการณ์ทางเศรษฐกิจ เป็นปัจจัยที่ร่วมกันพยากรณ์ความต้องการเป็นผู้ประกอบการได้ นอกจากนี้ ญรัฐฉิม (2552) ได้ศึกษาเรื่องคุณลักษณะและความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา สาขาการเป็นผู้ประกอบการในเขตกรุงเทพมหานคร โดยพบว่า เพศ อายุ อาชีพของบิดามารดารายได้ของครอบครัวที่แตกต่างกัน มีผลต่อคุณลักษณะและความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกัน จากผลการวิจัยที่กล่าวมาข้างต้น อาจกล่าวได้ว่านักศึกษาขาดแรงจูงใจและความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ เนื่องจากขาดความรู้ขาดทักษะและทัศนคติ รวมทั้งแรงจูงใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ

ด้วยเหตุนี้รัฐบาลจึงกำหนดให้หน่วยงานหลายแห่งทำหน้าที่ส่งเสริมสนับสนุนการสร้างผู้ประกอบการและพัฒนาขีดความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการในระดับเวทีโลก เช่น สำนักพัฒนาผู้ประกอบการกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม ดำเนินการให้ความรู้ อบรมบ่มเพาะ และให้คำปรึกษาเพื่อสร้างพลังทางปัญญาให้กับผู้ประกอบการ โดยมีบทบาทสำคัญ 3 ส่วนหลัก คือ 1) การสร้างและส่งเสริมให้เกิดผู้ประกอบการใหม่รวมถึงสร้างกระบวนการบ่มเพาะเพื่อให้ผู้ประกอบการเติบโต 2) พัฒนาผู้ประกอบการรายเดิมเพิ่มขีดความสามารถและแข่งขันได้ในระบบเศรษฐกิจ และ 3) การสร้างสังคมผู้ประกอบการที่ติดต่ออาวุธทางปัญญาทั้งในส่วนการบริหารจัดการการผลิตทรัพยากรบุคคล การเงิน เทคโนโลยี เพื่อส่งเสริมให้เป็นกิจการที่มีศักยภาพ อีกทั้งการใส่ใจต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม นอกจากนี้ยังให้ความสำคัญในการสร้างเครือข่ายธุรกิจเพื่อให้เกิดการเชื่อมโยงธุรกิจเป็นเครือข่ายที่เข้มแข็งเพื่อขยายการทำธุรกิจในระดับสากล (กระทรวงอุตสาหกรรม กรมส่งเสริมอุตสาหกรรมสำนักพัฒนาผู้ประกอบการ, มปป)

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เป็นสถาบันการศึกษาในประเทศไทยที่ส่งเสริมสนับสนุนการสร้างผู้ประกอบการและพัฒนาขีดความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการ โดยมีการจัดกิจกรรมการสร้างผู้ประกอบการใหม่เชิงสร้างสรรค์และนวัตกรรม (start-up) ภายใต้โครงการศูนย์บ่มเพาะธุรกิจและคลินิกเทคโนโลยีมาอย่างต่อเนื่อง เพื่อตอบสนองยุทธศาสตร์ของรัฐบาลในการพัฒนาประเทศด้านเศรษฐกิจและสังคม แต่จากการสำรวจภาวะการณ์มีงานทำของบัณฑิตคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่สำเร็จการศึกษาในปีการศึกษา 2554 2555 2556 2557 และ 2558 พบว่านักศึกษาเป็นเจ้าของกิจการมีจำนวนคิดเป็นร้อยละ 7.84 6.17 7.30 14.87 9.48 ตามลำดับ ซึ่งความจริงแล้วบัณฑิตคหกรรมศาสตร์สามารถสร้างธุรกิจเป็นของตนเอง เช่น ธุรกิจร้านอาหาร ธุรกิจเสื้อผ้า ธุรกิจด้านดอกไม้ ธุรกิจงานประดิษฐ์ เป็นต้น แต่ข้อมูลที่ปรากฏพบว่ามีจำนวนน้อยที่สนใจเป็นผู้ประกอบการ อาจมีปัญหาจากขาดความรู้เรื่องการเป็นผู้ประกอบการ เจตคติทางด้านลบหรือไม่ดีในเรื่องของการเป็นผู้ประกอบการ และอาจเนื่องจากนักศึกษาขาดความรู้ประสบการณ์ ในการเป็นผู้ประกอบการหรือปัญหาการจัดการเรียนการสอนของคณะที่ไม่สามารถกระตุ้นความสนใจความต้องการเป็นผู้ประกอบการตามนโยบายของรัฐได้

ดังนั้น คณะผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลกับความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ และศึกษาปัจจัยสนับสนุนความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้บริหารและผู้สอนทางด้านคหกรรมศาสตร์ในการพัฒนาปรับปรุงและจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ และเพื่อกระตุ้น ชี้นำ และสนับสนุนให้นักศึกษามีเจตคติที่ดีต่อการเป็นผู้ประกอบการ ตลอดจนสร้างความรู้ ทักษะในการเป็นผู้ประกอบการ รวมถึงเป็นฐานข้อมูลให้กับมหาวิทยาลัย สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง รายงานต่อรัฐบาลเพื่อเสริมสร้างความมั่นคงทางเศรษฐกิจของประเทศได้อย่างยั่งยืน

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

1.2.2 เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต้น คือ ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ สาขาวิชาที่ศึกษา ประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียน และปัจจัยสนับสนุน ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ เจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ และการจัดการเรียนการสอนของคณะกับตัวแปรตาม คือ ความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

1.3 ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษาได้กำหนดขอบเขตของงานวิจัย ดังนี้

1.3.1 ขอบเขตด้านพื้นที่ การศึกษาครั้งนี้ ทำการเก็บข้อมูลภายในคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

1.3.2 ขอบเขตเนื้อหาที่จะศึกษา การศึกษาครั้งนี้มุ่งศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยใช้ทฤษฎีความต้องการจากการเรียนรู้ของเดวิท แมคเคลแลนด์ (David McClelland)

1.3.3 ขอบเขตด้านเวลาที่ใช้ในการศึกษา การศึกษาเรื่องปัจจัยที่สัมพันธ์กับความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มีระยะเวลาในการศึกษาวิจัยการศึกษาวิจัยเริ่มตั้งแต่ เดือนตุลาคม พ.ศ. 2560 ถึง เดือนกันยายน พ.ศ. 2561

1.3.4 ขอบเขตประชากร ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 สาขาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร สาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหาร และสาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 317 คน งานทะเบียนคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ (2561)

1.3.5 กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 สาขาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร สาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหาร และสาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 จำนวนทั้งสิ้น 180 คน ได้จากการคำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ในกรณีทราบจำนวนประชากรที่แน่นอน (Finite Population) ตามวิธีของทาโร ยามาเน (Taro Yamane, 1973 อ้างอิงใน ยุทธ, 2545) โดยยอมให้เกิดความคลาดเคลื่อนของการสุ่มร้อยละ 5 แล้วทำการสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) ได้กลุ่มตัวอย่างด้วยการสุ่มสัดส่วนตามสูตร สิทธิ (2550) ดังนี้

- | | | |
|--|-------|-------|
| 1.3.5.1 สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย | จำนวน | 14 คน |
| 1.3.5.2 สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ | จำนวน | 67 คน |
| 1.3.5.3 สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร | จำนวน | 37 คน |
| 1.3.5.4 สาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ | จำนวน | 28 คน |
| 1.3.5.5 สาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหาร | จำนวน | 25 คน |
| 1.3.5.6 สาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น | จำนวน | 9 คน |

1.4 ตัวแปรที่ศึกษา

การศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้กำหนดตัวแปรที่ศึกษาไว้ดังนี้

1.4.1 ตัวแปรต้น ได้แก่

1.4.1.1 ปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษาจำแนกได้ ดังนี้

- 1) เพศ
- 2) สาขาวิชาที่ศึกษา
- 3) ประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียน

1.4.1.2 ปัจจัยสนับสนุน จำแนกได้ ดังนี้

- 1) ความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ
- 2) เจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ
- 3) การจัดการเรียนการสอนของคณะ

1.4.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

1.5 สมมติฐานการวิจัย

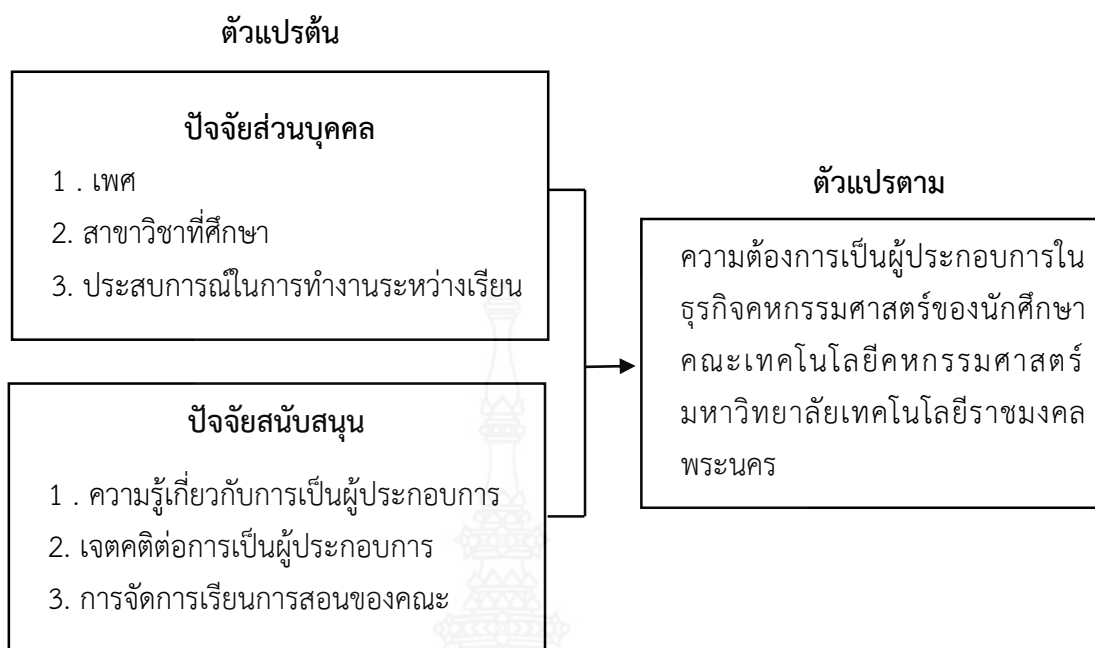
จากการรวบรวมเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้ศึกษาได้กำหนดสมมติฐานงานวิจัยไว้ ดังนี้

1.5.1 ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ สาขาวิชาที่ศึกษา ประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียนมีความสัมพันธ์กับความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

1.5.2 ปัจจัยสนับสนุน ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ เจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ และการจัดการเรียนการสอนของคณะ มีความสัมพันธ์กับความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

1.6 กรอบแนวความคิดของโครงการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้กำหนดแนวคิดในการศึกษาวิจัย เรื่องปัจจัยที่สัมพันธ์กับความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร



ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิด

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.7.1 เพื่อเป็นแนวทางในการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ให้กับนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

1.7.2 เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนด้านคหกรรมศาสตร์ในการพัฒนาหลักสูตร การจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ เพื่อส่งเสริมการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจคหกรรมศาสตร์ ให้กับนักศึกษา

1.7.3 เพื่อเป็นฐานข้อมูลให้กับสถานศึกษาหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการทำ "แผนที่เดินทาง" (Road Map) เพื่อใช้แก้ปัญหาการว่างงานของประชากรในประเทศ

1.8 นิยามศัพท์

1.8.1 ความต้องการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา หมายถึง ความรู้สึกส่วนตัวของบุคคลที่มีความประสงค์มุ่งมั่น สนใจค้นคว้าแสวงหาข้อมูลด้วยความสามารถของตนเอง เพื่อนำมาดำเนินการจัดตั้งธุรกิจหรือประกอบธุรกิจของตนเองให้บรรลุเป้าหมาย ภายใต้การเปลี่ยนแปลงของด้านสังคม เศรษฐกิจและการเมืองตามแนวคิดและทฤษฎีของ เดวิท แมคเคลแลนด์ (David McClelland) จำแนกเป็น 8 ด้าน ดังนี้

1.8.1.1 เป็นผู้มีความต้องการความสำเร็จ หมายถึง ความต้องการบรรลุความสำเร็จถือเป็นแรงผลักดันพื้นฐานที่มีผลต่อแรงจูงใจของผู้ประกอบการ

1.8.1.2 เป็นผู้มีความรับผิดชอบ หมายถึง ความรับผิดชอบทั้งหมดที่มีอยู่ทั้งทางด้านความคิด ความทุ่มเท ความกระตือรือร้น และการทำงานอย่างหนัก

1.8.1.3 เป็นผู้ที่ยอมรับความเสี่ยง หมายถึง พึงพอใจกับสภาพความเสี่ยง ความพยายามควบคุม เพื่อก่อให้เกิดผลลัพธ์ตามที่ต้องการได้ และความพอใจต่อความเสี่ยง

1.8.1.4 เป็นผู้มีความเชื่อมั่นในตนเอง หมายถึง บุคคลที่มีทัศนคติและความเชื่อมั่นในเชิงบวก การแก้ปัญหาวิเคราะห์ปัญหาจัดลำดับความสำคัญของปัญหาที่เกิดขึ้นได้

1.8.1.5 เป็นผู้ต้องการตอบสนองอย่างรวดเร็ว หมายถึง ความรวดเร็วในการให้บริการของธุรกิจ การจัดการเวลาได้อย่างเหมาะสม การวางแผนในการแก้ไขปัญหาโดยให้บุคคลที่มีส่วนร่วมและมุ่งเน้นที่ตลาดในอนาคต

1.8.1.6 เป็นผู้มีความวิสัยทัศน์และความยืดหยุ่น หมายถึง ความสามารถและชำนาญในการตัดสินใจเลือกแนวทางที่ดีที่สุดในการดำเนินงานที่เหมาะสมให้กับธุรกิจ

1.8.1.7 เป็นผู้มีความสามารถด้านมนุษยสัมพันธ์ หมายถึง แนวทางแสดงออก เช่น ด้านบุคลิกภาพ ความมั่นคงทางจิตใจ ความชำนาญในการสร้างมนุษยสัมพันธ์ ความสามารถในการเข้าสมาคม การสร้างสายสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ

1.8.1.8 เป็นผู้มีความรู้ทางเทคนิคและประสบการณ์ส่วนบุคคล หมายถึง ความชำนาญของผู้ประกอบการในการทำงานขั้นพื้นฐานในทางเศรษฐศาสตร์บ่มเพาะ หรือสั่งสมและตกผลึกจนกลายเป็นประสบการณ์

1.8.2 ปัจจัยส่วนบุคคล

1.8.2.1 เพศ หมายถึง สิ่ง que แสดงถึงลักษณะความแตกต่างของบุคคล ได้แก่ เพศชาย และเพศหญิง

1.8.2.2 สาขาวิชาที่ศึกษา หมายถึง สาขาวิชาที่นักศึกษาเลือกศึกษาตามความสนใจและความสามารถของนักศึกษา ได้แก่ สาขาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร สาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหาร และสาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น

1.8.2.3 ประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียน หมายถึง การทำงานเพื่อหารายได้พิเศษระหว่างการศึกษาศึกษาอยู่ หรือทำงานหารายได้พิเศษในช่วงปิดภาคเรียน เช่น การรับตัดเสื้อผ้า การเป็นผู้ช่วยก๊อ การบริการเสิร์ฟอาหาร และการรับจัดดอกไม้ เป็นต้น

1.8.3 ปัจจัยสนับสนุน หมายถึง ปัจจัยที่ส่งเสริมให้นักศึกษามีเจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ ประกอบด้วย

1.8.3.1 ความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ หมายถึง ความสามารถทางสติ ปัญญา ของนักศึกษาในด้านความคิด ความจำ ความเข้าใจ และสามารถนำความรู้ไปใช้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ รวมถึงการวิเคราะห์สถานการณ์ต่างๆที่ส่งผลให้ธุรกิจประสบความสำเร็จ

1.8.3.2 เจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ หมายถึง ความคิด ความรู้สึก และแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรมออกของนักศึกษาที่มีต่อการเป็นผู้ประกอบการ โดยเกิดจากการอบรมเลี้ยงดู การเรียนรู้ คุณลักษณะของการเป็นผู้ประกอบการ ประสบการณ์ และสิ่งแวดล้อมที่กระตุ้นให้เกิดการแสดงพฤติกรรมซึ่งอาจเป็นในเชิงบวกหรือเชิงลบโดยแบ่งเป็น 3 ด้าน ดังนี้

1) เจตคติที่มีต่อการเป็นผู้ประกอบการด้านความคิด หมายถึง ความรู้ ความเชื่อ ความคิดรวบยอด หรือการรับรู้ต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นแง่ดีหรือไม่ดี

2) เจตคติที่มีต่อการเป็นผู้ประกอบการด้านความรู้สึก หมายถึง ความรู้สึกส่วนตัวที่มีต่อการเป็นผู้ประกอบการทั้งทางบวกและทางลบ ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่เกิดขึ้นต่อเนื่องจากความคิด เป็นลักษณะทางอารมณ์ที่สอดคล้องกับความคิดของบุคคล

3) เจตคติที่มีต่อการเป็นผู้ประกอบการด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม หมายถึง ความพร้อมของบุคคลที่จะแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งซึ่งเป็นผลต่อเนื่องมาจากความคิดและความรู้สึก จนทำให้เกิดความโน้มเอียงที่จะปฏิบัติหรือตอบสนองต่อสิ่งนั้นในทิศทางที่สนับสนุนคล้อยตามหรือขัดแย้ง

1.8.3.3 การจัดการเรียนการสอนของคณะ หมายถึง วิธีการของครูหรือผู้สอนที่ใช้ในการถ่ายทอดประสบการณ์ให้กับนักศึกษาด้วยวิธีที่หลากหลาย รวมถึงการสร้างบรรยากาศในการเรียนให้มีความสุข เปิดโอกาสให้นักศึกษาแลกเปลี่ยนความคิด วิเคราะห์ร่วมกับผู้อื่น มีการใช้สื่อการสอนที่เหมาะสม มีวิธีการประเมินผลผู้เรียนตามสภาพจริง เพื่อให้ส่งเสริมให้นักศึกษามีความปรารถนาเป็นผู้ประกอบการ

1.9 คำสำคัญ

ความต้องการ ผู้ประกอบการ ธุรกิจคหกรรมศาสตร์

บทที่ 2

เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่องปัจจัยที่สัมพันธ์กับความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ผู้วิจัยได้ ค้นคว้า และรวบรวมข้อมูลจากตำราเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำข้อมูลที่ศึกษามา สนับสนุนงานวิจัย ดังนี้

- 2.1 ข้อมูลเกี่ยวกับหลักสูตรของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
- 2.2 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ
- 2.3 ความรู้เกี่ยวกับธุรกิจด้านคหกรรมศาสตร์
- 2.4 ข้อมูลเกี่ยวกับตัวแปรในการวิจัย
- 2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 ข้อมูลเกี่ยวกับหลักสูตรของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เป็นแหล่งผลิตบัณฑิตมืออาชีพชั้นนำด้านเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ ระดับอาเซียน สร้างคนสู่งาน เชี่ยวชาญเทคโนโลยี สร้างคนดีสู่โลกอาชีพ มีความมุ่งมั่นเป็นผู้นำการจัดการศึกษาด้านวิชาชีพด้วยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเชิงบูรณาการพัฒนากำลังคนให้มีคุณภาพสู่มาตรฐานสากล ผลิตบัณฑิตนักปฏิบัติ ใฝ่รู้ สู้งาน เชี่ยวชาญเทคโนโลยี มีคุณธรรม จัดการศึกษาที่มุ่งเน้นวิชาชีพบนพื้นฐานด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่มีคุณภาพตามมาตรฐานสากล สร้างงานวิจัยสิ่งประดิษฐ์ นวัตกรรมเพื่อถ่ายทอดและสร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่ภาคการผลิต และภาคบริการบริหารจัดการองค์กรด้วยหลัก ธรรมภิบาล ให้บริการวิชาการแก่สังคม เพื่อสร้างและพัฒนาอาชีพโดยยึดหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง ทำนุบำรุง ศิลปวัฒนธรรมและรักษาสิ่งแวดล้อม

2.1.1 นโยบายการบริหารจัดการคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์

2.1.1.1 ด้านการจัดการศึกษาและคุณภาพบัณฑิต การจัดการศึกษาที่มุ่งเน้นความเป็นเลิศทางวิชาการ เทคโนโลยีที่มีคุณภาพตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ (TQF: HED) บนพื้นฐานการพัฒนาคุณธรรม จริยธรรมและหลักเศรษฐกิจพอเพียง ตลอดจนปลูกฝังนักศึกษาให้มีทักษะชีวิตสำนึกสาธารณะมีความเป็นผู้นำ มีความคิดสร้างสรรค์และสมรรถนะสากลที่สมบูรณ์พร้อมก้าวสู่โลกอาชีพตลอดจนให้มีความนิยมความรัก และภาคภูมิใจในคณะ สามารถเรียนรู้ด้วยตนเองตลอดชีวิตเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณค่าต่อสังคมและมีภูมิธรรมในฐานะพลเมืองดีของสังคมไทย

2.1.1.2 ด้านการวิจัย เน้นผลักดันให้เกิดการพัฒนางานวิจัยที่เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันและตอบสนองต่อความต้องการใช้ประโยชน์ของผู้ใช้จริง โดยมุ่งเน้นวิจัยที่สร้างองค์ความรู้ใหม่ เพื่อนำผลงานวิจัยไปใช้พัฒนาการเรียนการสอน การถ่ายทอดองค์ความรู้และเทคโนโลยี ให้แก่ชุมชนและต่อยอดขยายผลให้เกิดประโยชน์ในเชิงพาณิชย์ อย่างมีศักยภาพตลอดจนสามารถนำผลงานวิจัยไปตีพิมพ์ในวารสารวิชาการในระดับประเทศและนานาชาติได้

2.1.1.3 ด้านการบริการวิชาการแก่สังคม เน้นการให้บริการวิชาการและถ่ายทอดเทคโนโลยีด้านคหกรรมศาสตร์ที่หลากหลายรูปแบบ โดยการนำความรู้ทางวิชาการสู่การพัฒนาการให้บริการ ให้คำปรึกษาและบริการข้อมูลเทคโนโลยี โดยใช้หลักการมีส่วนร่วมการสนับสนุน และถ่ายทอดองค์ความรู้จากผลงานวิจัยเพื่อให้บริการวิชาการที่สอดคล้องกับความต้องการของชุมชนและประเทศชาติ

2.1.1.4 ด้านการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม เน้นการเป็นผู้นำด้านการอนุรักษ์ทำนุบำรุงสืบสานศิลปวัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น โดยมีการบูรณาการและผสมผสานศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น เข้าไปในกระบวนการเรียนการสอนเพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงและสร้างคุณค่าที่ดีในสังคมไทย

2.1.1.5 ด้านการบริหารจัดการและพัฒนางานองค์กร เน้นการบริหารจัดการองค์กรอย่างมีประสิทธิภาพและยึดหลักธรรมาภิบาล มีการพัฒนาระบบบริหารงานและทรัพยากรบุคคล และการจัดการความรู้มาใช้เป็นส่วนหนึ่งของวิถีการปฏิบัติงาน (คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร, 2560)

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มีการจัดการเรียนการสอนทั้งระดับปริญญาตรี และระดับปริญญาโท ในระดับปริญญาตรีมีจำนวน 6 สาขาวิชา ได้แก่ สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร สาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหาร และสาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น ในระดับปริญญาโท มีจำนวน 1 สาขาวิชา ได้แก่ สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ ประกอบด้วย 3 กลุ่มวิชา ได้แก่ กลุ่มวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย กลุ่มวิชาอาหารและโภชนาการ และกลุ่มวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์

2.1.2 หลักสูตรของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ (หลักสูตรมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร, 2560) ประกอบด้วย

2.1.2.1 สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย

1) ปรัชญามุ่งเน้น ผลิตบัณฑิตที่มีความรู้และทักษะด้านการออกแบบแฟชั่นและการทำแบบตัดเสื้อผ้า มีความมั่นใจในการตัดและสร้างสรรค์ผลงาน การประยุกต์ดัดแปลงการผลิตเสื้อผ้า เพื่อเป็นบัณฑิตที่มีความพร้อมที่จะก้าวสู่การเป็นผู้นำแฟชั่นเสื้อผ้าการทำแบบตัดเสื้อผ้า

2) วัตถุประสงค์เพื่อปลูกฝังบัณฑิตให้มีคุณธรรม จริยธรรม ระเบียบวินัย ชื่อสัตย์สุจริตตระหนักในจรรยาบรรณวิชาชีพ รับผิดชอบต่อหน้าที่และสังคม เพื่อผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ด้านทฤษฎีและมีทักษะในการปฏิบัติงานด้านการออกแบบแฟชั่น และการทำแบบตัดเย็บเสื้อผ้าอย่างเป็นระบบ เพื่อผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถในการบูรณาการวิชาต่างๆ อย่างเป็น

องค์กรควรมีแนวคิดอย่างเป็นระบบในการวิจัยและพัฒนาองค์ความรู้ให้ก้าวหน้า สามารถนำความรู้และทักษะไปประยุกต์ใช้ในการประกอบอาชีพอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อผลิตบัณฑิตให้มีความสามารถในการใฝ่เรียนรู้ตลอดชีวิต ด้านการสื่อสารและการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ สามารถวางแผนปฏิบัติการวิเคราะห์และประเมินผลได้อย่างเป็นระบบ

2.1.2.2 สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ

1) ปรัชญา มุ่งผลิตบัณฑิตนักปฏิบัติอาหารและโภชนาการ ที่มีความรู้ความสามารถ เพื่อตอบสนองความต้องการของตลาดแรงงาน อย่างมีประสิทธิภาพ มีคุณธรรม ทักษะ และจริยธรรมอย่างยั่งยืน

2) วัตถุประสงค์ เพื่อปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม ความมีระเบียบวินัย ความซื่อสัตย์สุจริตตระหนักในจรรยาบรรณวิชาชีพ รับผิดชอบต่อหน้าที่สังคมและดำรงไว้ซึ่งขนบธรรมเนียมประเพณีศิลปวัฒนธรรมอันดีงามของไทย เพื่อผลิตบัณฑิตให้มีความรู้ด้านทฤษฎีและมีทักษะในการปฏิบัติงานด้านอาหารโภชนาการ สามารถเชื่อมโยงทฤษฎีกับการปฏิบัติงาน เพื่อเพิ่มพูนผลผลิตทางด้านอาหารให้เพียงพอกับสภาพการณ์เปลี่ยนแปลงของโลกในอนาคต เพื่อผลิตบัณฑิตให้มีความรู้ความสามารถในการบูรณาการวิชาต่างๆ อย่างเป็นองค์รวม มีแนวคิดอย่างเป็นระบบในการวิจัยและพัฒนาองค์ความรู้ให้ก้าวหน้าสามารถนำความรู้ทักษะและความเชี่ยวชาญไปประกอบอาชีพในสถานประกอบการด้านอาหารและโภชนาการได้ เพื่อผลิตบัณฑิตทำให้มีความสามารถในการใฝ่เรียนรู้ตลอดชีวิต เพื่อมุ่งพัฒนาตนเองและวิชาชีพให้เจริญก้าวหน้า สามารถติดต่อสื่อสารอย่างเข้าใจในโลกเทคโนโลยีที่ทันสมัย

2.1.2.3 สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร

1) ปรัชญา จัดเตรียมนักศึกษา ให้มีทักษะและความรู้ที่จำเป็นในด้านอุตสาหกรรมบริการอาหารที่ทันสมัย

2) วัตถุประสงค์ เพื่อปลูกฝังให้บัณฑิตมีคุณธรรม จริยธรรม ความมีระเบียบวินัย ความซื่อสัตย์สุจริตตระหนักในจรรยาบรรณวิชาชีพ รับผิดชอบต่อหน้าที่และสังคม และดำรงไว้ซึ่งขนบธรรมเนียมประเพณีศิลปวัฒนธรรมอันดีงามของไทย เพื่อผลิตบัณฑิตให้มีความรู้ด้านทฤษฎีและมีทักษะในการปฏิบัติงาน ด้านอุตสาหกรรมอาหารและการบริการ สามารถนำความรู้ทักษะและความเชี่ยวชาญไปประกอบอาชีพในสถานประกอบการด้านการบริการอาหารได้ เพื่อผลิตบัณฑิตให้มีความสามารถในการบูรณาการวิชาต่างๆ อย่างเป็นองค์รวมมีแนวคิดอย่างเป็นระบบในการวิจัยและพัฒนาองค์ความรู้ให้ก้าวหน้า และแก้ปัญหาโดยหลักการและเหตุผลได้อย่างสร้างสรรค์สามารถทำงานเป็นทีมได้ อย่างมีประสิทธิภาพเพื่อผลิตบัณฑิตให้มีความสามารถในการใฝ่เรียนรู้ตลอดชีวิต เพื่อมุ่งพัฒนานาตนเองและวิชาชีพให้เจริญก้าวหน้า สามารถติดต่อสื่อสารอย่างเข้าใจในโลกเทคโนโลยีที่ทันสมัย ตลอดจนมีมนุษยสัมพันธ์และสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้

2.1.2.4 สาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์

1) ปรัชญา มุ่งบูรณาการองค์ความรู้ทางคหกรรมศาสตร์ด้วยกระบวนการทางวิทยาศาสตร์สู่การเป็นนักปฏิบัติ นักวิชาการ นักวิจัย นักธุรกิจ เพื่อพัฒนางานคหกรรมศาสตร์สู่สากล เน้นจรรยาบรรณวิชาชีพ เพื่อความเป็นอัตลักษณ์ทางคหกรรมศาสตร์

2) วัตถุประสงค์ เพื่อปลูกฝังให้บัณฑิตมีคุณธรรม จริยธรรม และมีเจตคติที่ดีต่อวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ เพื่อผลิตบัณฑิตผู้มีความรู้ความชำนาญ ด้านการบริหารธุรกิจ คหกรรมศาสตร์ มีทักษะในการสื่อสารและการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ เพื่อผลิตบัณฑิตให้สามารถบูรณาการองค์ความรู้วิจัยและพัฒนาองค์ความรู้ ทางด้านการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ให้ก้าวหน้าสามารถปฏิบัติงานและประกอบธุรกิจทางคหกรรมศาสตร์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อผลิตบัณฑิตให้เป็นผู้นำทางคหกรรมศาสตร์ในการอนุรักษ์ส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมและจารีตประเพณีอันดีงาม

2.1.2.5 สาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหาร

1) ปรัชญา หลักสูตรวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหาร มุ่งเน้นผลิตบัณฑิตที่สร้างสรรค์อาหารมาตรฐานสากลด้วยเทคโนโลยีสมัยใหม่

2) วัตถุประสงค์ เพื่อผลิตบัณฑิตที่มีคุณธรรม จิตสาธารณะและจริยธรรมในวิชาชีพ รวมถึงเป็นผู้มีจรรยาบรรณในวิชาชีพ เพื่อผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ความเข้าใจด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหารอย่างเป็นระบบ เพื่อผลิตบัณฑิตที่เป็นผู้มีทักษะความคิดริเริ่มสร้างสรรค์อย่างเป็นระบบบนพื้นฐานของข้อมูลและข้อเท็จจริง และมีความชำนาญในงานอาชีพวิทยาศาสตร์การอาหาร อุตสาหกรรมการผลิตอาหารงานวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์อาหาร เพื่อผลิตบัณฑิตที่สามารถความไปประยุกต์และพัฒนาความรู้ เพื่อการศึกษาขั้นสูงต่อไปเพื่อผลิตบัณฑิตที่สามารถใช้ภาษาไทยและภาษาต่างประเทศในการสื่อสารรวมถึงใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในวิชาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.1.2.6 สาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น

1) ปรัชญา มุ่งเน้นผลิตบัณฑิตที่มีความรู้และทักษะด้วยเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่นเพื่อเพิ่มพูนผลผลิตและคุณภาพของงานด้านการจัดการสินค้าแฟชั่นและเครื่องแต่งกายอย่างเป็นระบบ มีคุณธรรมจริยธรรมอย่างยั่งยืน ตอบสนองความต้องการของตลาดแรงงานอย่างมีประสิทธิภาพ

2) วัตถุประสงค์ เพื่อปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมความมีระเบียบวินัยความซื่อสัตย์สุจริตตระหนักในจรรยาบรรณวิชาชีพ รับผิดชอบต่อหน้าที่และสังคม และดำรงไว้ซึ่งขนบธรรมเนียมประเพณีศิลปวัฒนธรรมอันดีงามของไทย เพื่อให้บัณฑิตมีความรู้ด้านทฤษฎีและมีทักษะในการปฏิบัติงานทางด้านเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่นอย่างเป็นระบบ สามารถเชื่อมโยงทฤษฎีกับการปฏิบัติงาน เพื่อเพิ่มพูนผลผลิตและคุณภาพของงานด้านการจัดการสินค้าแฟชั่นและเครื่องแต่งกาย ให้ก้าวทันสภาวะการเปลี่ยนแปลงของโลกในอนาคต เพื่อผลิตบัณฑิตให้มีความรู้ความสามารถในการบูรณาการวิชาต่างๆเป็นองค์รวม มีแนวคิดอย่างเป็นระบบในการวิจัยและพัฒนาองค์ความรู้ให้ก้าวหน้า สามารถนำความรู้ทักษะและความเชี่ยวชาญ ไปประกอบอาชีพในสถานประกอบการด้านธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการจัดการสินค้าแฟชั่นและเครื่องแต่งกายได้ เพื่อผลิตบัณฑิตให้มีความสามารถในการใฝ่เรียนรู้ตลอดชีวิต เพื่อการศึกษาต่อในระดับสูงขึ้นไปมุ่งพัฒนาตนเองและวิชาชีพให้เจริญก้าวหน้า สามารถติดต่อสื่อสารอย่างเข้าใจในโลกเทคโนโลยีที่ทันสมัย

สรุปหลักสูตรของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล พระนคร มุ่งเน้นความเป็นเลิศทางวิชาการเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ เพื่อผลิตบัณฑิตด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่มีคุณภาพตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ (TOF HED) บน

พื้นฐานการพัฒนาคุณธรรม จริยธรรม และหลักเศรษฐกิจพอเพียง ตลอดจนปลูกฝังนักศึกษาให้มีทักษะชีวิต มีความเป็นผู้นำ มีความคิดสร้างสรรค์และสมรรถนะสากล ที่สมบูรณ์พร้อมก้าวสู่โลกอาชีพ ตลอดจนให้มีค่านิยม ความรักและภาคภูมิใจในคณะ สามารถเรียนรู้ด้วยตนเองตลอดชีวิต เป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณค่าต่อสังคม และมีภูมิธรรมในฐานะพลเมืองดีของสังคมไทย

2.1.3 หน่วยงานของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เป็นสถาบันอุดมศึกษาด้านวิชาชีพจัดการศึกษาบนพื้นฐานของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ได้จัดทำโครงการเกี่ยวกับการสร้างผู้ประกอบการ เพื่อตอบสนองนโยบายของรัฐบาล ที่มุ่งสู่เป้าหมายการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันทางธุรกิจของประเทศ และยังสอดคล้องกับนโยบายของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาที่มีการสนับสนุนส่งเสริมความเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา อาจารย์ และบุคลากรในสถาบัน โดยใช้ความรู้เป็นฐาน และเป็นช่องทางในการนำผลงานวิจัย สิ่งประดิษฐ์ และนวัตกรรมที่สร้างขึ้นในมหาวิทยาลัยมาพัฒนาสู่กระบวนการในการใช้งานเชิงพาณิชย์ สร้างรายได้ และผลประโยชน์กลับสู่มหาวิทยาลัย ชุมชน และประเทศไทยอย่างมั่นคง มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ได้จัดตั้งหน่วยที่ส่งเสริมสนับสนุนธุรกิจ SMEs ไว้ 2 หน่วยงาน ดังนี้

2.1.3.1 ศูนย์บ่มเพาะธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ได้รับการสนับสนุนจากสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) ให้จัดตั้งศูนย์บ่มเพาะวิสาหกิจ โดยใช้ชื่อหน่วยงานว่าศูนย์บ่มเพาะธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร หรือ RMUTP-UBI ดำเนินภารกิจหลักในบทบาทการสร้างผู้ประกอบการใหม่ ที่มีศักยภาพจากผลการใช้ประโยชน์จากงานวิจัย สิ่งประดิษฐ์ นวัตกรรม และเทคโนโลยีของมหาวิทยาลัย เพื่อให้สามารถสร้างรายได้แก่ตนเองสร้างรายได้สู่มหาวิทยาลัยอันส่งผลสู่รายได้ระดับประเทศ รวมทั้งบทบาทในการให้บริการข้อมูลและให้คำปรึกษาแก่ผู้รับบริการทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัยในปี พ.ศ. 2550 ศูนย์บ่มเพาะธุรกิจสามารถให้การบ่มเพาะแก่ผู้เข้ารับการบ่มเพาะธุรกิจ รวมทั้งการดำเนินงานด้านการประชาสัมพันธ์ การศึกษาดูงานการจัดอบรมสัมมนา การจัดตั้งชมรมนักศึกษาผู้ประกอบการ และการให้บริการทางวิชาการแก่สังคมตามเป้าหมายของโครงการ

2.1.3.2 คลินิกเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ได้ร่วมลงนามความร่วมมือกับกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเพื่อจัดตั้งคลินิกเทคโนโลยีตั้งแต่เดือนมกราคม 2546 และมีการลงนามความร่วมมือ ในการถ่ายทอดเทคโนโลยีอีกจำนวน 3 ครั้ง คลินิกเทคโนโลยีของมหาวิทยาลัยมีพันธกิจการทำงานวิจัย ด้านการสร้างองค์ความรู้และถ่ายทอดเทคโนโลยีให้คำปรึกษา และบริการข้อมูลที่มหาวิทยาลัยมีความเชี่ยวชาญ ถ่ายทอดเทคโนโลยีจากผลงานวิจัย สิ่งประดิษฐ์ นวัตกรรมสู่ชุมชนและผู้ประกอบการ ให้การอบรมวิชาชีพแก่บุคคลทั่วไป บุคลากรของภาครัฐ เอกชน ผู้ต้องการประกอบอาชีพทั้งในและต่างประเทศ บริหารงานภายใต้ความรับผิดชอบของสถาบันวิจัยและพัฒนาในรูปแบบของศูนย์ ประกอบด้วยคลินิกเทคโนโลยีชุมชนเขตอุดมศักดิ์ โชติเวช พาณิชยการพระนคร พระนครเหนือ สถาบันวิจัยและพัฒนาได้รับการสนับสนุนบุคลากรและงบประมาณจากมหาวิทยาลัยและกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีอย่างต่อเนื่อง

จากข้อมูลข้างต้นสรุปว่า มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ได้ให้ความสำคัญต่อการเป็นผู้ประกอบการรวมถึงการพัฒนานักศึกษา ให้เกิดแรงจูงใจและมีความต้องการเป็นผู้ประกอบการ โดยจัดตั้งศูนย์บ่มเพาะธุรกิจและคลินิกเทคโนโลยีที่ทำหน้าที่ให้คำแนะนำ ส่งเสริมสนับสนุน จัดอบรมสัมมนา และถ่ายทอดความรู้ให้แก่นักศึกษาเพื่อให้นักศึกษาเป็นผู้ประกอบการที่มีศักยภาพและประสบความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจของตนเอง

2.2 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ

2.2.1 ความหมายของผู้ประกอบการ

คำว่าผู้ประกอบการ (Entrepreneur) มีนักวิชาการได้ให้ความหมายไว้ ดังต่อไปนี้
 บุณทวารณ (2556) ได้ให้ความหมายคำว่า ผู้ประกอบการว่าบุคคลที่มีแรงบันดาลใจในการเสาะแสวงหาโอกาสและประยุกต์ใช้ความคิดสร้างสรรค์ เพื่อสร้างความแตกต่างในการดำเนินงานทางธุรกิจโดยมีความตั้งใจมุ่งมั่นที่จะทำการก่อตั้งธุรกิจและสามารถ ดำเนินธุรกิจได้อย่างต่อเนื่อง และมีการบริหาร ความเสี่ยงในธุรกิจที่ได้จัดตั้งขึ้นมา อีกทั้งมีการบูรณาการองค์ความรู้ที่เป็นปัจจุบันและมีการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง

จิตตาภรณ์ (2557) ได้สรุปความหมายผู้ประกอบการ หมายถึง ผู้ที่มีความรู้ความสามารถ มีความตั้งใจที่จะนำตนเองไปสู่ความสำเร็จมีความคิดเกี่ยวกับการสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ เพื่อปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ มีความกล้าที่จะลงทุนทำธุรกิจ มุ่งมั่นและตั้งใจทุ่มเททำงาน พยายามฝึกฝนเพื่อเอาชนะข้อบกพร่องและพัฒนาตนเอง ชอบทำงานท้าทาย มีแรงจูงใจ และทำงานได้สำเร็จดีกว่าเดิม มีการเตรียมพร้อมด้วยการศึกษา การวางแผนและด้านร่างกายอย่างเพียงพอ

วันวิสาข์ (2557) ได้สรุปความหมายผู้ประกอบการ หมายถึง บุคคลที่มองเห็นโอกาสทางธุรกิจรวบรวมข้อมูล มีการวางแผนเพื่อที่จะดำเนินการก่อตั้งธุรกิจขึ้นมา โดยการนำเอาปัจจัยการผลิตต่างๆ เช่น ทุนที่ดิน แรงงาน และเทคนิคการบริหารจัดการมาดำเนินการด้วยวิธีที่สร้างสรรค์ นำมาเสนอขายในตลาดเพื่อหวังผลกำไรและพร้อมที่จะยอมรับความเสี่ยงที่เกิดขึ้นได้ในการดำเนินธุรกิจ

ธนวุฒิ (2558) ให้ความหมาย ผู้ประกอบการ หมายถึง ผู้ที่ริเริ่มมีความคิดทำธุรกิจด้วยความกล้าเสี่ยงและมุ่งมั่นสู่ความสำเร็จโดยพยายามอย่างเต็มที่เพื่อก้าวไปสู่ความสำเร็จ

สรุป ผู้ประกอบการ หมายถึง บุคคลที่มองเห็นโอกาสทางธุรกิจ เพื่อหวังผลกำไรและพร้อมที่จะยอมรับความเสี่ยงที่เกิดขึ้นได้ในการดำเนินธุรกิจ และผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ มีความตั้งใจมุ่งมั่นสู่ความสำเร็จโดยพยายามอย่างเต็มที่ เพื่อก้าวไปสู่ความสำเร็จความคิดเกี่ยวกับการสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ เพื่อปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ซึ่งจะเห็นได้ว่านักศึกษาที่เรียนในคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ สามารถนำความรู้ที่ได้จากหลักสูตรไปจัดตั้งธุรกิจเป็นผู้ประกอบการในการดำเนินธุรกิจต่าง ๆ ได้ เช่น เจ้าของธุรกิจร้านอาหาร เจ้าของธุรกิจห้องเสื้อ เจ้าของธุรกิจร้านดอกไม้ เจ้าของธุรกิจงานประดิษฐ์ เป็นต้น

2.2.2 คุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ

คุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ผู้ประกอบการประสบความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ ซึ่งคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการนั้น สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม (2552) ได้กำหนดคุณลักษณะของความเป็นผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จ ดังต่อไปนี้

1) ความกล้าเสี่ยง (Risk Taking) ชอบทำงานที่ท้าทายความรู้ ความสามารถของตนเอง และหลีกเลี่ยงงานที่มีความเสี่ยงสูงเกินไป

2) ต้องการมุ่งความสำเร็จ (Need for Achievement) ผู้ประกอบการจะต้องมุ่งมั่นตั้งใจในสิ่งที่ทำและใช้ความคิดสติปัญญา ความสามารถทั้งหมด พยายามทุ่มเทให้กับงาน เพื่อให้บรรลุความสำเร็จตามที่วางไว้ โดยไม่คำนึงถึงความยากลำบาก

3) มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ (Creativity Thinking) ผู้ประกอบการต้องเป็นผู้ที่มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์โดยใช้ประสบการณ์ผ่านมานำมาประยุกต์ใช้ในธุรกิจกล้าที่จะผลิตสินค้าที่แตกต่างจากตลาดที่มีอยู่เดิมใช้วิธีการขายที่ไม่เหมือนใคร

4) รู้จักผูกพันต่อเป้าหมาย (Addict to Goals) ผู้ประกอบการต้องทุ่มเทในการทำงานอย่างจริงจังเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย วิเคราะห์ปัญหาอุปสรรคที่อาจเกิดขึ้นในการดำเนินธุรกิจไปสู่เป้าหมาย

5) ความสามารถโน้มน้าวจิตใจผู้อื่น (Ability to motivate) ผู้ประกอบการที่ตื่นอกจากมีความสามารถในการทำงานแล้ว ยังต้องมีความสามารถในการชักจูงโน้มน้าวจิตใจผู้อื่น ให้ความร่วมมือช่วยเหลือในการทำงาน รู้จักใช้ความสามารถในการทำงานสร้างทัศนคติ และแรงจูงใจต่อผู้ร่วมงานให้สามารถเข้าใจการทำงานและเต็มใจปฏิบัติงานตามที่วาง

6) ยืนหยัดต่อสู้ทำงานหนัก (Hard Working) ผู้ประกอบการต้องทำงานอย่างเต็มกำลังความสามารถ แม้ว่าจะต้องเผชิญกับปัญหาอุปสรรค เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้

7) นำประสบการณ์ในอดีตมาเป็นบทเรียน (Learning from Experience) ผู้ประกอบการต้องมองผลงานในอดีตที่เคยทำผิดพลาด นำมาเป็นบทเรียนไม่ให้เกิดเหตุการณ์เช่นนั้นอีกหรือนำไปประยุกต์ใช้ในการทำงานหรือนำไปปรับปรุงเปลี่ยนแปลงการทำงานให้ ให้มุ่งไปสู่ทำงานที่ดี

8) มีความสามารถในการบริหารงานและมีความเป็นผู้นำที่ดี (Management and Leadership Capability) ผู้ประกอบการต้องรู้หลักการบริหารงานจัดการที่ดี เมื่อต้องทำงานร่วมกับบุคลากรหลายระดับในภาวะที่แตกต่างกัน

9) มีความเชื่อมั่นในตนเอง (Be Self Confident) ผู้ประกอบการที่จะประสบความสำเร็จ ต้องมีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองมีความเป็นอิสระและพึ่งตนเองได้

10) มีวิสัยทัศน์กว้างไกล (Visionary) ผู้ประกอบการสามารถวิเคราะห์ เหตุการณ์ในอนาคตข้างหน้า ได้อย่างแม่นยำและพร้อมรับเหตุการณ์ที่จะเปลี่ยนแปลง

11) มีความรับผิดชอบ (Responsibility) ผู้ประกอบการต้องรับผิดชอบ ผลการตัดสินใจของตนเองไม่ว่าผลที่เกิดขึ้นจะเป็นอย่างไร

12) มีความกระตือรือร้นและไม่หยุดนิ่ง (Enthusiastic) ผู้ประกอบการต้องมีความกระตือรือร้นในการทำงานโดยไม่หลีกเลี่ยงงานหนักที่มากกว่าบุคคลอื่น

13) ใฝ่หาความรู้เพิ่มเติม (Take New Knowledge) ผู้ประกอบการต้องหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ โดยเฉพาะความรู้ทางการตลาด เศรษฐกิจ การเมือง กฎหมาย ข้อมูลเหล่านี้จะช่วยให้ผู้ประกอบการสามารถวิเคราะห์สถานการณ์ต่าง ๆ ที่เปลี่ยนแปลงนำมาปรับเป็นโอกาสในการดำเนินธุรกิจให้ประสบความสำเร็จ

14) กล้าตัดสินใจและมีความมุ่งมั่นพยายาม (Can Make Decision and Be Attempt) ผู้ประกอบการต้องมีเชื่อมั่นในตนเองกับงานที่ทำ มีจิตใจของนักต่อสู้ความมุ่งมั่นพยายาม

15) อย่าตั้งความหวังไว้กับผู้อื่น (Independent) ผู้ประกอบการต้องดำเนินธุรกิจโดยพึ่งตนเองอย่างสุดความสามารถ โดยไม่หวังพึ่งพาคนอื่นเป็นหลักในการดำเนินธุรกิจ

16) มองเหตุการณ์ปัจจุบันเป็นหลัก (Focus on Current Situation) ผู้ประกอบการต้องทำงานปัจจุบันให้ดีที่สุด คิดถึงอนาคตด้วยการวางแผนไว้อย่างรอบคอบ

17) สามารถปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อม (Adaptable) ผู้ประกอบการต้องเชื่อมั่นในความสามารถของตน ที่จะปรับตนเองให้เป็นที่ไปตามความต้องการของสภาพแวดล้อม

18) รู้จักประเมินตนเอง (Self Assessment) ผู้ประกอบการต้องรู้จักประเมินตนเองไม่ทำสิ่งใดเกินตัวเกินความสามารถของตนเองเพื่อไม่ให้ธุรกิจประสบกับความล้มเหลว

19) ต้องมีความร่วมมือและแข่งขัน (Participation and Competition) การทำธุรกิจย่อมมีจุดมุ่งหมายเดียวกัน คือ เพื่อกำไรแม้มีจุดมุ่งหมายเดียวกันก็ไม่จำเป็นต้องแข่งให้ล้มข้างหนึ่ง ยังมีวิธีการที่จะมุ่งสู่ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจประเภทเดียวกัน ด้วยวิธีการที่แตกต่างกันออกไป และร่วมมือกันพึ่งพาอาศัยกัน เพื่อให้ธุรกิจอยู่รอดโดยร่วมกันตั้งเป็นสมาคม ชมรม เพื่อช่วยเหลือกันในการทำธุรกิจ

20) ประหยัดเพื่ออนาคต (Safe for Future) ผู้ประกอบการต้องมีการประหยัดอดออมเพื่อนำไปขยายกิจการในอนาคต

21) มีความซื่อสัตย์ (Loyalty) ผู้ประกอบการต้องมีความซื่อสัตย์ต่อลูกค้าในด้านคุณภาพสินค้าและต้องสร้างความเชื่อถือของตัวเอง

สรุปคุณลักษณะของผู้ประกอบการที่จะประสบความสำเร็จประกอบด้วย มีความกล้าเสี่ยง ต้องการมุ่งความสำเร็จ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ผูกพันต่อเป้าหมาย ความสามารถโน้มน้าวจิตใจผู้อื่น ยินหยัดต่อสู้งานหนัก นำประสบการณ์ในอดีตมาเป็นบทเรียน มีความเป็นผู้นำที่ มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีวิสัยทัศน์กว้างไกล มีความรับผิดชอบ มีความกระตือรือร้น ใฝ่หาความรู้เพิ่มเติม กล้าตัดสินใจ สามารถปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อม รู้จักประเมินตนเอง ต้องมีความร่วมมือและแข่งขัน ประหยัดเพื่ออนาคต และมีความซื่อสัตย์ต่อลูกค้าในด้านคุณภาพและสินค้าการบริการ

2.2.3 คุณสมบัติและบุคลิกภาพของผู้ประกอบการ

บุณฑวรรณ (2556) กล่าวว่า เดวิด แมคเคลแลนด์ (David McClelland) ได้นำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับคุณสมบัติ และบุคลิกภาพของผู้ประกอบการธุรกิจไว้ในหนังสือ "Achieving Society" (McClelland, 1973) ว่าต้องมีองค์ประกอบ 8 ประการ ดังนี้

1. เป็นผู้ที่มีความต้องการความสำเร็จ ความต้องการบรรลุความสำเร็จถือเป็นแรงผลักดันพื้นฐาน ที่มีผลต่อแรงจูงใจของผู้ประกอบการ ดังนั้นเมื่อพิจารณาในประเด็นนี้ ด้านการเงินจึง

เป็นเพียงองค์ประกอบส่วนหนึ่ง ของสัญลักษณ์แห่งความสำเร็จในธุรกิจเท่านั้น แต่ยังไม่มีความครอบคลุมแบบองค์รวมธุรกิจบุคคล จะมีความแตกต่างกันในเรื่องระดับความต้องการความสำเร็จ บุคคลบางกลุ่มที่มีความต้องการความสำเร็จในระดับต่ำ มักจะเป็นบุคคลที่พึ่งพอใจกับสถานภาพในปัจจุบัน แต่ในทางตรงกันข้าม บุคคลอีกส่วนหนึ่งที่ต้องการความสำเร็จในระดับสูง ชอบที่จะแข่งขันเพื่อให้ตนเองประสบความสำเร็จ ตามที่คาดหวังไว้ และมีความพอใจที่ต้องรับผิดชอบต่องานที่ทำการศึกษา แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เพื่อความสำเร็จของแมคคลีแลนด์ นักจิตวิทยาจากมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด ได้ค้นพบความสัมพันธ์ ระหว่างความต้องการความสำเร็จและกิจกรรมการประกอบธุรกิจ ผลปรากฏว่าโดยเฉลี่ยแล้วผู้ประกอบการมีความต้องการความสำเร็จสูงกว่าคนทั่วไป (McClelland, 1973) การศึกษาต่อมายังพบว่าผู้ประกอบการถือว่าเป็นผู้ประสบความสำเร็จและคุณสมบัติเดียวกันนี้ยังพบในผู้บริหารธุรกิจอื่น ๆ ที่ประสบความสำเร็จรวมอยู่ด้วย (Megginson Byrd and Megginso, 2003) ดังนั้นแรงผลักดันอันเกิดจากความต้องการความสำเร็จนี้ได้นำมาสู่แรงบันดาลใจในด้านความทะเยอทะยานของเอกบุคคลและการเริ่มธุรกิจของตนเอง จึงถือเป็นวิถีทางหนึ่งที่จะทำให้ตนเองประสบความสำเร็จตามที่ต้องการและมุ่งหวังไว้

2. เป็นผู้มีสมาธิรับผิดชอบ ผู้ประกอบการโดยทั่วไปจะเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบต่องาน และต่อผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจากการดำเนินธุรกิจ (Moorman and Halloran, 2006) มีการควบคุมดูแลทรัพยากรทั้งที่เป็นด้านกายภาพและชีวภาพด้วยตนเอง และพร้อมที่จะดำเนินการไปตามที่เห็นสมควร มีความพอใจต่อการบริหารจัดการควบคุมและใช้ทรัพยากรให้บรรลุเป้าหมายที่ตนกำหนดขึ้นและรับผิดชอบต่อผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับธุรกิจ ตลอดจนความผูกพันที่มีต่อธุรกิจของตนเองอย่างเต็มที่ อีกทั้งมีพลังการทำงานอยู่ในระดับสูงมากกว่าบุคคลทั่วไป พลังนี้จะพบอยู่เสมอ ๆ ในช่วงเริ่มเปิดธุรกิจจะระยะแรกนั้นจะเห็นได้ว่าผู้ประกอบการได้ใช้ความพยายามความรับผิดชอบต่อทั้งหมดที่มีอยู่อย่างไม่น่าเชื่อ ทั้งทางด้านความคิด ความทุ่มเท ความกระตือรือร้น และการทำงานอย่างหนักยากที่จะพบเห็นได้ในบุคคลทั่วไป

3. เป็นผู้ที่ยอมรับความเสี่ยง ความเสี่ยงที่ผู้ประกอบการได้รับในการเริ่มหรือดำเนินงานในธุรกิจของตนเองจะมีความแตกต่างกันออกไป ถ้าผู้ประกอบการลงทุนด้วยเงินทุนของตนเองย่อมมีการบริหารความเสี่ยงทางการเงินเพื่อบรรลุเป้าหมาย ต้องรับผิดชอบต่อความเสี่ยงด้วยตนเอง (Sexton and Bowman, 1984) นอกจากนี้ ผู้ประกอบการอาจมีความเครียดเนื่องจากใช้เวลาทุ่มเทไปในการเริ่มและดำเนินธุรกิจ

Mc Clelland (1973) ได้ศึกษาว่าบุคคลที่มีความต้องการความสำเร็จสูงจะมีอุปนิสัยชอบยอมรับความเสี่ยงในระดับปานกลาง หมายความว่าบุคคลเหล่านี้พึงพอใจกับสภาพความเสี่ยงที่เขายังคงสามารถใช้ความพยายามควบคุมเพื่อก่อให้เกิดผลลัพธ์ตามที่ต้องการได้ และความพอใจต่อความเสี่ยงในระดับปานกลางนี้อาจสะท้อนถึงความเชื่อมั่นของตนเองของผู้ประกอบการ

อย่างไรก็ตามยังคงมีข้อโต้แย้งเรื่องระดับความเสี่ยงที่ผู้ประกอบการยอมรับการศึกษาบางกรณีพบว่าผู้ประกอบการจะยอมรับความเสี่ยงเหมือนกับผู้จัดการมืออาชีพ ในขณะที่บางกรณีพบว่าผู้ประกอบการยอมรับความเสี่ยงในระดับที่สูงกว่า แต่อย่างไรก็ตาม ข้อเท็จจริงก็คือผู้ประกอบการจะเป็นผู้ที่ยอมรับความเสี่ยงจากการที่เขาเลือกเข้ามาประกอบการในธุรกิจที่เป็นของตนเอง

นอกจากนี้จากผลการวิจัยของเกษมสันต์ พิพัฒน์ศิริศักดิ์ (2551) ได้ทำการศึกษาเรื่อง "เกณฑ์วัดคุณสมบัติความเป็นผู้ประกอบการไทย" กลุ่มตัวอย่างคือ บุคคลที่เกี่ยวข้องกับการ

ประกอบการโดยจำแนก 4 กลุ่ม (กลุ่มนักวิชาการ/กลุ่มผู้ปฏิบัติที่เกี่ยวข้อง (สถาบันการเงิน)/กลุ่มผู้บริหาร/กลุ่มผู้ประกอบการ) จำนวน 238 คน ผลการวิจัย พบว่า คุณสมบัตินักวิชาการเป็นผู้ประกอบการไทย ประกอบด้วยคุณสมบัตินักวิชาการเป็นผู้นำ ควรมีส่วนร่วมและความเป็นเจ้าของ ทั้งนี้เมื่อจัดลำดับความสำคัญของเกณฑ์จำแนกได้ดังนี้ (1) กลุ่มนักวิชาการและกลุ่มผู้ปฏิบัติที่เกี่ยวข้อง (สถาบันการเงิน) มีความเห็นว่าความเป็นเจ้าของมีความสำคัญเป็นอันดับแรกคิดเป็นร้อยละ 39 (2) กลุ่มผู้บริหารมีความเห็นว่าคุณสมบัตินักวิชาการเป็นผู้นำมีความสำคัญเป็นอันดับแรกคิดเป็นร้อยละ 47 และ (3) กลุ่มของผู้ประกอบการมีความเห็นว่าความเป็นเจ้าของมีความสำคัญเป็นอันดับแรกคิดเป็นร้อยละ 39 ตามลำดับ เมื่อพิจารณาจากระดับคะแนนที่กำหนดสรุปได้ว่าอยู่ในเกณฑ์เฉลี่ยช่วงที่ 3 อัน หมายถึง ระดับความเป็นผู้ประกอบการปานกลาง (พอใช้) ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับแนวคิดของ Mc Clelland (1973) ได้ศึกษาว่าบุคคลที่มีความต้องการความสำเร็จสูงจะมีอุปนิสัยชอบยอมรับความเสี่ยงในระดับปานกลางเช่นเดียวกัน

4. เป็นผู้มีความเชื่อมั่นในตนเอง ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จส่วนใหญ่จะมีแนวโน้มเป็นบุคคลที่มีความเชื่อมั่นในตนเองสูง โดยเป็นบุคคลที่มีทัศนคติและความเชื่อมั่นในเชิงบวก เมื่อพบปัญหาที่ต้องเผชิญกับความเสี่ยงแล้วมีความเชื่อว่า บุคคลที่มีความเชื่อมั่นในตนเองมีความสามารถที่จะแก้ปัญหาวิเคราะห์ปัญหา จัดลำดับความสำคัญของปัญหาที่เกิดขึ้นได้ โดยทั่วไปผู้ประกอบการที่มีความเชื่อมั่น ในความสามารถที่จะประสบความสำเร็จและเป็นผู้ที่โน้มเอียงไปในทางมองโลกในแง่ดีเกี่ยวกับโอกาส ในความสำเร็จบนพื้นฐานความเป็นจริงสำหรับเรื่องความเชื่อมั่นตนเองนี้ จากแนวคิดของ Boone (2004) เชื่อว่าความสำเร็จขึ้นอยู่กับความพยายามของบุคคล ด้วยกระบวนการคิดเชิงระบบภูมิภาคหรือระบบสากลรวมถึงการดำเนินงานระบบท้องถิ่น เพื่อสร้างการเจริญเติบโตให้กับธุรกิจบางครั้งอาจมีปัจจัยของควบคุมจากภายในที่มีผลกระทบ อย่างไรก็ตามยังมีข้อโต้แย้งว่าบุคคลถูกควบคุมโดยโชคชะตา โอกาสหรือเคราะห์กรรมเป็นส่วนมาก บางครั้งเป็นสถานการณ์ควบคุมจากภายนอก และการศึกษาในปัจจุบันพบว่าผู้ประกอบการมีสถานการณ์ควบคุมจากภายในสูงกว่าคนทั่วไป

5. เป็นผู้ต้องการตอบสนองอย่างรวดเร็ว การเป็นผู้ต้องการตอบสนองอย่างรวดเร็ว เป็นอัตราเร่งหรือความรวดเร็วในการให้บริการของธุรกิจ เป็นความได้เปรียบด้านการปรับตัวที่ดีกว่าธุรกิจขนาดใหญ่ ประกอบกับการแข่งขันในการให้บริการมีมากยิ่งขึ้น จนก่อให้เกิดการเปรียบเทียบในด้านความรวดเร็ว ถึงกับมีคำกล่าวที่ว่าผู้บริโภคเวลาได้อย่างมีประสิทธิภาพหรือหมายถึงการจัดการเวลาได้อย่างเหมาะสม ดังนั้น การตอบสนองอย่างรวดเร็วเป็นเสมือนจิตใต้สำนึก เพราะเมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นผู้ประกอบการจะเป็นผู้ที่ยอมแพ้อุปสรรค แต่ในทางตรงกันข้ามจะพยายามตอบสนองต่อปัญหา โดยการวางแผนในการแก้ไขปัญหา โดยให้บุคคลที่มีส่วนร่วม และมุ่งเน้นที่ตลาดในอนาคต การที่ผู้ประกอบการต้องทำงานอย่างทุ่มเทนั้น ไม่ใช่เพื่อความสำเร็จในช่วงระยะเวลาสั้น ๆ แต่บุคคลเหล่านั้นเป็นบุคคลที่มุ่งเน้นที่อนาคตโดยค้นหาโอกาสและเสริมสร้างรายได้ให้ธุรกิจของตนเอง เพื่อพัฒนาให้เป็นธุรกิจขนาดกลางหรือขนาดใหญ่ต่อไปในอนาคต ตัวอย่างเช่น ธุรกิจบริการ “กูเกิล” (Google) ที่ผ่านมาประสบความสำเร็จเป็นอย่างมาก จึงมีการขยายเครือข่ายในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยมีสำนักงาน 3 แห่ง คือ สิงคโปร์ มาเลเซีย และประเทศไทยเนื่องจากพฤติกรรมผู้บริโภคเปลี่ยนไป ดังนั้น เจ้าของธุรกิจจึงมองหาโอกาสทางธุรกิจ เพราะหน้าที่หลักคือสร้างรายได้โดยเฉพาะรายได้จากการโฆษณาที่มาจาก 3 ทางคือ (1) การโฆษณาผ่านสื่อกูเกิล (search advertising) (2) โฆษณาผ่านสื่ออุปกรณ์ (mobile advertising) และ (3) โฆษณาผ่านทางหน้าจอ (Display

advertising) แนวทางเหล่านี้สามารถตอบสนองต่อความต้องการของผู้ให้บริการได้อย่างรวดเร็วและมีความสมบูรณ์เป็นอย่างมาก

6. เป็นผู้มีวิสัยทัศน์และความยืดหยุ่น ผู้ประกอบการถือเป็นผู้ที่มีความอดทนต่อปัญหาสูงกว่าบุคคลทั่วไป เพราะเป็นผู้ที่ต้องเผชิญกับปัญหาต่างๆ อย่างรอบด้านโดยเฉพาะด้านสภาพแวดล้อมทางธุรกิจ ซึ่งในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว แรงกดดันยิ่งต้องเพิ่มมากขึ้น ดังนั้นความสามารถในด้านความยืดหยุ่นและอดทนจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับผู้ประกอบการในยุคปัจจุบัน ตลอดจนมีความสามารถและชำนาญในการตัดสินใจเลือกแนวทางที่ดีที่สุดในการดำเนินงานที่เหมาะสมให้กับธุรกิจ ผู้ประกอบการ จะประเมินโอกาสวิเคราะห์และตัดสินใจอย่างเฉียบแหลมเพื่อนำธุรกิจไปสู่ความสำเร็จก้าวหน้า

7. เป็นผู้มีความสามารถทางด้านมนุษยสัมพันธ์ ความสามารถทางด้านมนุษยสัมพันธ์ (human relationship ability) เป็นแนวทางที่ผู้ประกอบการแสดงออกได้หลายด้าน เช่น ด้านบุคลิกภาพ ความมั่นคงทางจิตใจ ความชำนาญในการสร้างมนุษยสัมพันธ์ ความสามารถในการเข้าสมาคม การสร้างสายสัมพันธ์กับบุคคลอื่นๆ คำนี้ถึงบุคคลที่เกี่ยวข้อง มีความเห็นอกเห็นใจบุคคลอื่นมีความเอื้ออาทรต่อพนักงาน และปัจจัยที่สำคัญที่สุดของการมีความสามารถทางด้านมนุษยสัมพันธ์ของผู้ประกอบการธุรกิจนั้น เพื่อการติดต่อที่ดีกับทั้งลูกค้าหรือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับธุรกิจ

ดังนั้น ผู้ประกอบการจำเป็นต้องเสริมสร้างและรักษาความสัมพันธ์ที่ดีกับลูกค้าเพื่อให้ลูกค้าและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับธุรกิจเกิดความประทับใจ นอกจากนี้ยังต้องพัฒนาความสัมพันธ์ที่ดีกับลูกจ้างพนักงานเพื่อจะได้เกิดแรงจูงใจที่จะทำงานอย่างมีประสิทธิภาพและบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ นอกจากนี้ผู้ประกอบการจะต้องฝึกฝนพนักงานให้มีศักยภาพและความพร้อมที่จะเรียนรู้ตลอดเวลาเพื่อตอบสนองความต้องการ ของลูกค้าได้อย่างมีประสิทธิภาพ

8. เป็นผู้มีความรู้ทางเทคนิคและประสบการณ์ส่วนบุคคล ความรู้ทางเทคนิค (Technical Knowledge) และประสบการณ์ส่วนบุคคล หมายถึง ความชำนาญของผู้ประกอบการในการทำงานขั้นพื้นฐานในงาน แต่ละประเภทที่บ่มเพาะ หรือสั่งสมและตกผลึกจนกลายเป็นประสบการณ์ ไม่ว่าจะเป็นด้านเทคนิค การขาย การตลาด การประกอบชิ้นส่วนของอุปกรณ์ เทคนิคการถ่ายรูป การวิเคราะห์ข้อมูลการเงิน การทำบัญชี ซึ่งความชำนาญเหล่านี้ผู้ประกอบการสามารถเรียนรู้ได้ ถ้าหากมีประสบการณ์ที่เป็นเทคนิคเฉพาะในการดำเนินธุรกิจก็จะเป็นประโยชน์สำหรับผู้ประกอบการ โดยเฉพาะการเริ่มต้นธุรกิจมาจากแนวคิด และประสบการณ์ส่วนบุคคลไม่ว่าจะเป็นที่บ้าน หรือที่ทำงาน โดยมีการบูรณาการเป็นองค์ความรู้ในปัจจุบันเพื่อให้เป็นรูปธรรม สามารถทำการนำเสนอหรือออกผลิตภัณฑ์ใหม่ การปรับปรุงการบริการหรือการเลียนแบบแนวคิดธุรกิจในพื้นที่อื่นๆ มาประยุกต์ใช้อย่างเหมาะสม แสดงคุณสมบัติของผู้ประกอบ การธุรกิจแม้ว่าจะไม่มีเหตุผลใดๆ ในการยืนยันเกี่ยวกับคุณสมบัติของผู้ประกอบการเชิงกลยุทธ์ 8 ประการ ที่มีผลต่อการเจริญของธุรกิจอย่างชัดเจนก็ตาม แต่ปรากฏการณ์จากงานศึกษาที่นำมาอธิบายครั้งนี้ ในมุมมองทั้ง 8 ด้าน ก็ได้ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงในด้านต่างๆ ของวิธีการหรือดำเนินการดำเนินงานทางธุรกิจในยุคปัจจุบันจนทำให้ธุรกิจมีศักยภาพในการแข่งขันมากขึ้น นอกจากนี้ผลการศึกษาได้ยอมรับว่า มโนทัศน์ ภาวะผู้ประกอบการจะเป็นปัจจัยสำคัญที่สร้างความได้เปรียบในการแข่งขันให้กับธุรกิจสร้างผลประกอบการ ที่ดีให้กับองค์กร เดิมมุมมองทั่วไปมักจะมีมองเห็นว่าตัวผู้ประกอบการเป็นบุคคลมีลักษณะประจำตัวที่พิเศษกว่าผู้อื่น เนื่องมาจากมีความเชื่อว่า

ความสำเร็จของการประกอบธุรกิจนั้น มีส่วนสำคัญมาจากตัวตน ของผู้ประกอบการเอง มากกว่ามาจากเงื่อนไขด้านสภาพแวดล้อมอื่น (Carter and Jones-Evans, 2000)

นอกจากนั้น (Begrave and Zacharakis, 2008 อ้างอิงใน บุญทววรรณ, 2556) กล่าวถึง คุณลักษณะของผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จ ฟิงกระทำ เพื่อทำการขับเคลื่อนให้ธุรกิจมี สมรรถนะที่สูงขึ้น ภายใต้การเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมที่ผันผวน ดังนั้นผู้ประกอบการควรต้องมีคุณลักษณะเฉพาะ 10 ประการ (10D,s) ในการดำเนินธุรกิจเชิงกลยุทธ์เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันให้กับธุรกิจ ดังข้อมูลตารางที่ 2.1

ตารางที่ 2.1 แสดงลักษณะ 10 ประการ (10D, s) ของผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จฟิงกระทำ

คุณลักษณะ 10 ประการของผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จ	รายละเอียดของคุณลักษณะ
1. ความฝัน (dream)	ผู้ประกอบการต้องมีวิสัยทัศน์ที่กว้างไกล ประกอบไปด้วยความคิดสร้างสรรค์ใหม่ ๆ ที่จะนำไปสู่การพัฒนาในธุรกิจต่อไป
2. การตัดสินใจอย่างเด็ดขาด (decisiveness)	ผู้ประกอบการต้องมีความกล้าตัดสินใจรวมถึงการมีวิจรรย์ญาณที่แน่วแน่
3. นักปฏิบัติ (doers)	มีการวิเคราะห์และตัดสินใจอย่างเฉียบขาด แม่นยำและมีความสามารถในการสั่งการและนำแผนงานไปปฏิบัติได้อย่างฉับไว
4. ความมุ่งมั่น (determination)	มีความมุ่งมั่นในการทำงานให้สำเร็จ ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคต่างๆที่เกิดขึ้นในการดำเนินงาน
5. การแบ่งปัน (dedication)	สามารถแบ่งปันเวลาให้กับธุรกิจของตนได้อย่างเต็มที่บ่อยครั้งผู้ประกอบการจะต้องสละความสุขความสบายส่วนตัว เพื่อมาแบ่งปันเวลาและความพยายามให้กับการพัฒนาธุรกิจของตนเอง
6. การทุ่มเทกายและใจ (devotion)	ผู้ประกอบการต้องมีความรักชอบธุรกิจของตน เป็นการเฉพาะตัวในอันที่จะทุ่มฝึกและเสียสละทุ่มเทกายและใจลงไปเพื่อสร้างผลงานของตนให้ประสบความสำเร็จตามที่มุ่งหวังและฝันไว้ อีกทั้งมีการล่าฝันให้กลายเป็นความจริงตามที่ได้กำหนดไว้

ตารางที่ 2.1 แสดงลักษณะ 10 ประการ (10D, s) ของผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จพึงกระทำ (ต่อ)

คุณลักษณะ 10 ประการของผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จ	รายละเอียดของคุณลักษณะ
7. รายละเอียด (details)	ผู้ประกอบการต้องเป็นผู้ช่างสังเกตและใส่ใจในรายละเอียดต่างๆ ที่มีอิทธิพลต่อการประกอบธุรกิจของตน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในขั้นตอนของการจัดตั้งธุรกิจใหม่
8. โชคชะตา (destiny)	ผู้ประกอบการเป็นผู้ที่ไม่ย่อท้อหรือยอมแพ้ต่อโชคชะตาคิดว่าตนเอง เป็นผู้กุมชะตาชีวิตและธุรกิจของตนไว้ในมือ
9.เงิน (dollars)	ผู้ประกอบการโดยทั่วไปมิได้คาดหวังในเรื่องผลตอบแทนที่เป็นตัวเงินว่าจะเป็นปัจจัยสำคัญในการกระตุ้นจิตใจในการจัดตั้งธุรกิจของตน
10. กระจายความรับผิดชอบ (distribute)	ผู้ประกอบการคงต้องมีการกระจายความรับผิดชอบ และสร้างความรู้สึทที่มีความสามารถและความสำคัญกับธุรกิจของตน

ที่มา: (Begrave and Zacharakis, 2008 อ้างอิงใน บุนนทวารรณ, 2556)

สรุป คุณสมบัติและบุคลิกภาพของผู้ประกอบการตามแนวคิดเกี่ยวกับคุณสมบัติ และบุคลิกภาพของผู้ประกอบการธุรกิจของเดวิด แมคเคลลีแลนด์ (David McClelland) มีองค์ประกอบ 8 ประการ ได้แก่เป็นผู้มีความต้องการความสำเร็จ เป็นผู้มีความรับผิดชอบ เป็นผู้ที่ยอมรับความเสี่ยง เป็นผู้มีความเชื่อมั่นในตนเอง ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จ เป็นผู้ต้องการตอบสนองอย่างรวดเร็วมีวิสัยทัศน์และความยืดหยุ่น เป็นผู้มีความรู้ทางเทคนิคและประสบการณ์ส่วนบุคคล และได้กล่าวถึง(Begrave and Zacharakis, 2008 อ้างอิงใน บุนนทวารรณ, 2556) คุณลักษณะเฉพาะ 10 ประการของผู้ประกอบการ (10D,s) ในการดำเนินธุรกิจเชิงกลยุทธ์เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันให้กับธุรกิจได้แก่ ความฝัน การตัดสินใจอย่างเด็ดขาด นักปฏิบัติ ความมุ่งมั่น การแบ่งปัน การทุ่มเทกายและใจ รายละเอียด โชคชะตา เงิน และกระจายความรับผิดชอบ

2.3 ความรู้เกี่ยวกับธุรกิจด้านคหกรรมศาสตร์

2.3.1 ความหมายและธุรกิจคหกรรมศาสตร์

ประเชิญ (2537) ได้กล่าว ถึงความสำคัญของวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ไว้ว่า วิชาคหกรรมศาสตร์มุ่งเน้นที่จะให้นักศึกษาจบหลักสูตรออกไปประกอบอาชีพตามความรู้ ความสามารถ ความถนัด ความสนใจของตนเอง และสนองความต้องการของตลาดแรงงาน ซึ่งจะทำให้นักศึกษาเป็นผู้มีคุณภาพ และประสิทธิภาพในการทำงานสูง ดังนั้น เป้าหมายของคหกรรมศาสตร์ คือ เรียนเพื่อนำความรู้ไปประกอบอาชีพ และเพื่อมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นคหกรรมศาสตร์ตามแนวคิดใหม่ คือ วิชาชีพแขนงหนึ่งซึ่งเรียนได้ทั้งผู้หญิงและผู้ชาย เป็นการนำความรู้ที่ได้รับในสาขาวิชาชีพไปประกอบอาชีพ และนำไปพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคคลทุกเพศทุกวัย สามารถแบ่งกลุ่มบุคคลออกได้ 2 กลุ่ม คือ

1) กลุ่มผู้บริโภคที่นำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันและผู้ฝึกปฏิบัติเอง (Consumer and Home making)

2) กลุ่มที่ใช้ความรู้ทางคหกรรมศาสตร์เพื่อเตรียมตัวในการประกอบอาชีพ (Occupational Preparation) ได้แก่ นักออกแบบ นักโภชนาการ นักกำหนดรายการอาหาร

คหกรรมศาสตร์ได้รวบรวมสาขาวิชาต่างๆ ซึ่งมีวัตถุประสงค์อย่างเดียวกัน คือ เพื่อให้ทุกคนในครอบครัวมีคุณภาพที่ดี ได้แก่ สาขาวิชาผ้าและเครื่องแต่งกาย อาหารและโภชนาการ อุตสาหกรรมอาหาร ครอบครัวยุคใหม่ การบริหารงานคหกรรมศาสตร์ คหกรรมศาสตร์สหเทศเพื่อเป็นรากฐานของการดำเนินชีวิต

ราชบัณฑิตยสถาน (2546) ให้ความหมายของคำว่า คหกรรมศาสตร์ เคหศาสตร์ หรือ เคหเศรษฐศาสตร์ หมายถึง วิชาที่เกี่ยวข้องกับความรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์ สังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ โดยมุ่งพัฒนาครอบครัวด้วยการจัดการทรัพยากรมนุษย์ วัสดุและสิ่งแวดล้อม เพื่อพัฒนาอาชีพและเสริมสร้างคุณภาพชีวิต ความมั่นคงของสถาบันครอบครัวและสังคม

เขาว์ (2550) ได้กล่าวว่า คหกรรมศาสตร์เป็นศาสตร์ที่เกี่ยวกับการสนองความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์โดยตรง กล่าวคือ เป็นเรื่องเกี่ยวกับสภาวะแวดล้อมทางกายภาพ และสิ่งอื่นๆ ที่ผลต่อความเป็นอยู่ของมนุษย์ในครอบครัวและสังคม คหกรรมศาสตร์จึงเป็นสิ่งที่สร้างเสริมการดำรงชีวิต ความเป็นอยู่ในครอบครัวและสังคม ทั้งในด้านการบริโภคสินค้า การตกแต่งบ้านเรือนที่อยู่อาศัย การปรุงอาหารรับประทาน การทำเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม พัฒนาการเด็กตลอดจนเพศสัมพันธ์และสัมพันธภาพในครอบครัว

กุลขนิษฐ (2553) กล่าวว่า คหกรรมศาสตร์เป็นสาขาวิชาและเป็นวิชาชีพที่เกิดมาจากการบูรณาการหลายศาสตร์เข้าด้วยกัน เพื่อความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นและยั่งยืนของบุคคล ครอบครัวและชุมชน จากจุดแรกเริ่มคหกรรมศาสตร์อยู่ในบริบทของบ้านและครัวเรือน และได้ขยายกว้างขึ้นโดยรวมถึงสิ่งแวดล้อมเกี่ยวกับการดำเนินชีวิต คือความสามารถในการเลือกและการจัดลำดับความสำคัญของบุคคลและครอบครัวทุกระดับตั้งแต่ครัวเรือนไปจนถึงชุมชนระดับท้องถิ่นและระดับโลก คหกรรมศาสตร์เกี่ยวข้องกับการพัฒนาศักยภาพของคนให้สามารถบรรลุผลสำเร็จในการดำเนินชีวิต ความเป็นอยู่ที่ดีของบุคคล ครอบครัวและชุมชน และการทำให้เกิดลักษณะนิสัยเรียนรู้ตลอดชีวิตในการทำงาน คหกรรมศาสตร์เน้นการส่งเสริมการปรับปรุงคุณภาพชีวิตบุคคลและครอบครัว

นอกจากนั้นเซวี่ (2550) ได้กล่าวว่า ธุรกิจคหกรรมศาสตร์

ธุรกิจคหกรรมศาสตร์ หมายถึง การดำเนินการด้านการผลิต การจัดจำหน่าย และการบริการ ในสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตในครอบครัวและสังคม โดยมีเป้าหมายเพื่อหวังผลกำไรและสนองความต้องการของสังคม โดยส่วนรวมให้ทั่วถึง เพื่อเป็นการยกระดับการดำรงชีวิตความเป็นอยู่ในครอบครัวและสังคมให้ดีขึ้น ธุรกิจดังกล่าว ดังเช่น ธุรกิจตกแต่งภายในบ้านเรือน ธุรกิจเกี่ยวกับการบำรุงรักษาที่อยู่อาศัยธุรกิจจัดสรรที่อยู่อาศัย ธุรกิจสถานที่รับเลี้ยงเด็ก และโรงเรียนอนุบาล ธุรกิจเครื่องนุ่งห่ม ธุรกิจผลิตภัณฑ์ในครัวเรือน หัตถกรรม ธุรกิจการบริการเกี่ยวกับสุขภาพและการพักผ่อนหย่อนใจ ธุรกิจโรงแรมและอื่น ๆ

การดำเนินธุรกิจคหกรรมต้องอาศัยความรู้และประสบการณ์ทั้งที่เป็นศาสตร์และศิลปะในการดำเนินการที่ต้องใช้ศาสตร์ คือ ต้องอาศัยเหตุผลและหลักเกณฑ์ และที่ต้องอาศัยศิลปะก็คือ จะต้องอาศัยความชำนาญทั้งของผู้ประกอบการและบุคลากร ทั้งนี้ธุรกิจคหกรรมศาสตร์ยังมีความสัมพันธ์หรือต้องใช้ศาสตร์อื่นๆ เข้าช่วยในการดำเนินการอีกมากมาย เช่น แพทย์ศาสตร์ ศึกษาศาสตร์ พฤติกรรมศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สังคมสงเคราะห์ จิตวิทยา การแนะนำเกี่ยวกับอาหารและยา สถิติ การบัญชี การเงิน เศรษฐศาสตร์ และศาสตร์อื่นๆ อีกมากมาย จึงอาจกล่าวได้ว่า ธุรกิจคหกรรมศาสตร์มีลักษณะเป็นธุรกิจที่เป็นทั้งธุรกิจด้านการผลิต การจัดจำหน่าย และการบริการในสิ่งต่างๆ เพื่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ การดำเนินการธุรกิจคหกรรมศาสตร์ต้องใช้ทั้งศาสตร์และศิลปะ ตลอดจนความรู้ในศาสตร์ต่างๆ เข้าช่วย จึงจะประสบผลสำเร็จและได้ผลตอบแทนที่เป็นผลกำไรที่เป็นที่น่าพอใจของผู้ลงทุน

สรุป ความหมายและลักษณะของธุรกิจคหกรรมศาสตร์ เป็นวิชาความรู้ที่มีการบูรณาการหลายศาสตร์เข้าด้วยกัน ได้แก่ การทำเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่ม การปรุงอาหารรับประทาน การแปรรูปและถนอมของอาหาร การบริการด้านอาหาร การตกแต่งบ้านเรือนที่อยู่อาศัย รวมถึงเพศสัมพันธ์และสัมพันธภาพในครอบครัว การบริหารงานคหกรรมศาสตร์ ที่พัฒนาเสริมสร้างคุณภาพชีวิตของบุคคล ครอบครัวและชุมชน ให้มีความเป็นอยู่ที่ดียิ่งขึ้น โดยนำความรู้และประสบการณ์มาประกอบอาชีพ ดำเนินธุรกิจด้านการผลิต การจัดจำหน่าย และการบริการ ในสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตในครอบครัวและสังคม โดยมีเป้าหมายเพื่อหวังผลกำไรและสนองความต้องการของสังคม เพื่อเป็นการยกระดับการดำรงชีวิตความเป็นอยู่ในครอบครัวและสังคมให้ดีขึ้น

2.3.2 ประเภทของธุรกิจด้านคหกรรมศาสตร์

เนื่องจากธุรกิจคหกรรมศาสตร์ เป็นธุรกิจที่ดำเนินการเกี่ยวกับการสนองความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์โดยตรง และเกี่ยวข้องกับความเป็นอยู่ของมนุษย์ในครอบครัวและสังคม ธุรกิจคหกรรมศาสตร์ เซวี่ (2550) ได้แบ่งประเภทของธุรกิจด้านคหกรรมศาสตร์ คือ จำแนกตามลักษณะของการดำเนินการ จำแนกตามประเภทการดำเนินการ โดยการจำแนกตามลักษณะการดำเนินการอาจจำแนกออกได้เป็น 3 ประเภท คือ ธุรกิจการผลิต ธุรกิจการจัดจำหน่าย และธุรกิจบริการ

1. ธุรกิจการผลิต เป็นธุรกิจที่ผลิตสินค้าสำเร็จรูปและสินค้ากึ่งสำเร็จรูป การผลิตสินค้าคหกรรมประเภทสำเร็จรูป คือ การผลิตสินค้าประเภทที่สามารถจำหน่ายให้กับผู้บริโภคคนสุดท้ายได้ทันที โดยไม่ต้องผ่านกรรมวิธีใดๆ ในทางการผลิตอีกการผลิตสินค้าสำเร็จรูปอาจใช้เป็นเครื่องประเมินฐานะการครองชีพของประชาชนในสังคมได้เป็นอย่างดี เพราะสังคมที่มีการผลิต

สินค้าสำเร็จรูปมาก จะเป็นสังคมที่มีฐานะการครองชีพสูง เนื่องจากประชาชนมีโอกาสในการประกอบอาชีพสูง และมีการบริโภคสินค้าได้ตามความต้องการมากกว่าสังคมที่ประกอบอุตสาหกรรมการผลิตสินค้าสำเร็จรูป ธุรกิจการผลิตสินค้าคหกรรมศาสตร์ ประเภทสำเร็จรูป ได้แก่ การผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูป อาหารสำเร็จรูป การผลิตเครื่องใช้ในครัวเรือน หัตถกรรมการทอผ้าพื้นเมือง และธุรกิจเฟอร์นิเจอร์ เป็นต้น ส่วนธุรกิจการผลิตสินค้าคหกรรมศาสตร์ ประเภทกึ่งสำเร็จรูป เป็นการผลิตสินค้าที่พร้อมจะนำไปผลิตเป็นสินค้าสำเร็จรูปต่อไป ธุรกิจการผลิตสินค้ากึ่งสำเร็จรูปนี้ นับเป็นหัวใจสำคัญของการผลิตสินค้าสำเร็จรูป หากปราศจากธุรกิจประเภทนี้แล้ว ธุรกิจที่ต้องพึ่งสินค้าสำเร็จรูปย่อมดำรงอยู่ไม่ได้ ธุรกิจดังกล่าวที่เห็นได้ชัดเจนก็คือ การผลิตเครื่องแกงปรุงสำเร็จ การผลิตพริกป่น การผลิตน้ำกะทิ หรือการทอผ้าพื้นเมืองบางประเภท และการทอผ้าผ่าน เป็นต้น ล้วนแต่เป็นการทำธุรกิจที่เป็นการผลิตสินค้ากึ่งสำเร็จรูปทั้งสิ้น การผลิตสินค้ากึ่งสำเร็จรูปจะเป็นหัวใจของ การผลิตสินค้าสำเร็จรูปก็ตาม หากพิจารณาในด้านการประเมินฐานะการครองชีพของประชาชนในสังคม แล้วสังคมนั้นยังไม่เจริญเท่ากับสังคมที่มีการผลิตสินค้าสำเร็จรูป เพราะยังไม่สามารถสนองความต้องการในการบริโภคของผู้บริโภคได้ทันที

2. ธุรกิจจัดจำหน่าย เป็นธุรกิจที่เป็นช่องทางในการขายสินค้าคหกรรมศาสตร์จากผู้ผลิตไปยังผู้บริโภคซึ่งอาจใช้ช่องทางในการจัดจำหน่ายได้หลายช่องทาง เช่น จากผู้ค้าส่งไปยังพ่อค้าปลีกและผู้บริโภค หรือ จากผู้ค้าปลีกไปยังผู้บริโภคโดยตรง ด้วยลักษณะของธุรกิจสินค้าคหกรรมศาสตร์โดยเฉพาะมักจะจัดจำหน่ายโดยอาศัยผ่านร้านค้าปลีกที่เป็นตัวแทนจำหน่ายในแต่ละท้องที่ เพราะการกระจายสินค้าคหกรรมศาสตร์อาจจะกระทำไต่ยากกว่าสินค้าบริโภคทั่วไป ธุรกิจการจัดจำหน่ายสินค้าคหกรรม ดังเช่น ร้านจำหน่ายเสื้อผ้าสำเร็จรูป ร้านขายของผ่นส่งร้านขายดอกไม้ และร้านขายของเด็กเล่น เป็นต้น

3. ธุรกิจการบริการทางด้านคหกรรมศาสตร์ เป็นการประกอบธุรกิจประเภทบริการเพื่ออำนวยความสะดวกและสนองความต้องการของบุคคลในการดำรงชีวิตในครัวเรือน และในสังคม ดัง เช่น ธุรกิจโรงแรมและที่พัก ธุรกิจบริการออกแบบและตกแต่งภายใน ธุรกิจซ่อมแซมและต่อเติมบ้าน ธุรกิจบริการจัดสวน แต่งสวน ธุรกิจบริการกำจัดปลวก ธุรกิจบริการเช่าต้นไม้ ธุรกิจร้านเสริมสวย ธุรกิจร้านตัดผม ธุรกิจสถานรับเลี้ยงเด็ก ธุรกิจบริการซัก-อบผ้า สถานบริการบริหารร่างกาย ธุรกิจบริการรักษาความปลอดภัย ธุรกิจบริการทำความสะอาด สนามเทนนิส บริการจัดป็นโต และบริการจัดส่งคนดูแลคนชรา ผู้ป่วย และเลี้ยงเด็ก เป็นต้น

สรุป ประเภทของธุรกิจด้านคหกรรมศาสตร์ สามารถแบ่งได้ 3 ประเภท คือ ธุรกิจการผลิต ธุรกิจจัดจำหน่าย ธุรกิจการบริการทางด้านคหกรรมศาสตร์ ซึ่งแต่ละประเภทมีวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกันไป ธุรกิจการผลิตมี 2 ลักษณะ คือ การผลิตสินค้าสำเร็จรูปมุงที่ผู้บริโภคคนสุดท้ายได้ทันที และสินค้ากึ่งสำเร็จรูป เป็นการผลิตสินค้าที่พร้อมจะนำไปผลิตเป็นสินค้าสำเร็จรูปต่อไป ในส่วนธุรกิจจัดจำหน่ายเป็นช่องทางในการขายสินค้าคหกรรมศาสตร์จากผู้ผลิตไปยังผู้บริโภคโดยตรง และส่วนสุดท้ายธุรกิจการบริการทางด้านคหกรรมศาสตร์ เป็นการประกอบธุรกิจประเภทบริการเพื่ออำนวยความสะดวกและสนองความต้องการของผู้บริโภคในการดำรงชีวิตในครัวเรือน และในสังคม

2.3.3 การจำแนกประเภทธุรกิจคหกรรมศาสตร์ตามลักษณะความเป็นเจ้าของธุรกิจ

การประกอบธุรกิจคหกรรมศาสตร์ อาจจำแนกตามลักษณะความเป็นเจ้าของกิจการได้ 3 ประเภท เซาร์ (2550) คือ ธุรกิจประเภทเจ้าของคนเดียว ธุรกิจประเภทห้างหุ้นส่วน และธุรกิจประเภทบริษัทจำกัด การที่ธุรกิจคหกรรมศาสตร์ จะเลือกใช้การดำเนินการในรูปแบบใดตามลักษณะประเภทดังกล่าวขึ้นอยู่กับความเหมาะสม ทางด้านชนิดของธุรกิจ ปัจจัยแวดล้อมทั้งภายในและภายนอกกิจการและกาลเวลาเป็นสำคัญ ประเภทของธุรกิจตามลักษณะความเป็นเจ้าของดังกล่าวมีดังนี้

1. ธุรกิจประเภทเจ้าของคนเดียว เป็นการประกอบธุรกิจเจ้าของคนเดียวเป็นผู้รับผิดชอบในการดำเนินการกิจการ เพื่อแสวงหาผลกำไรให้กับตนเอง โดยที่ผู้ประกอบการเป็นผู้รับผิดชอบในหน้าที่ต่าง ๆ ในการดำเนินการแต่เพียงผู้เดียวผู้ประกอบการหรือเจ้าของจะเป็นผู้ลงทุนเอง และได้รับผลตอบแทนแต่เพียงผู้เดียวในกรณีที่มีการดำเนินงานกิจการมีผลกำไร หากการดำเนินงานกิจการประสบความล้มเหลว ผู้เป็นเจ้าของก็ต้องรับผิดชอบแต่เพียงผู้เดียวเช่นกัน ไม่สามารถเฉลี่ยความสูญเสียไปยังผู้อื่นได้ แต่การตัดสินใจในการดำเนินกิจการทุกอย่างเป็นของเจ้าของกิจการ แต่เพียงผู้เดียว เพราะในทางกฎหมายธุรกิจและเจ้าของกิจการ จะมีสถานะเป็นบุคคลคนเดียวกัน กิจการธุรกิจเจ้าของคนเดียวจึงไม่มีสภาพเป็นนิติบุคคล การเสียภาษีรายได้จึงเสียภาษีเงินได้อย่างบุคคลธรรมดา การประกอบธุรกิจเจ้าของคนเดียวเป็นธุรกิจที่ใช้เงินลงทุนน้อย และสามารถเปิดดำเนินการได้ทันที ผู้ที่ลงทุนต้องการจะประกอบอาชีพทางด้านนี้ เพราะการจดทะเบียนกระทำได้ภายหลังเปิดดำเนินการ 30 วันและไม่มีข้อปฏิบัติทางกฎหมายมากนัก จึงเป็นประเภทหรือรูปแบบของกิจการธุรกิจที่เปิดดำเนินการกันมาก แม้ในประเทศที่เจริญแล้วและมีการค้าแบบเสรี เช่น ประเทศสหรัฐอเมริกา ก็ยังมีกิจการประเภทเจ้าของคนเดียวถึงร้อยละ 40 ของกิจการธุรกิจทั้งหมดทั่วประเทศ

2. ธุรกิจประเภทห้างหุ้นส่วน เป็นกิจการธุรกิจที่สามารถจัดตั้งได้โดยง่ายอีกประเภทหนึ่ง โดยมีบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไปตกลงกันจะด้วยวาจา หรือเป็นลายลักษณ์อักษรก็ตามว่าจะลงทุนร่วมกันดำเนินการโดย มีวัตถุประสงค์ที่จะแบ่งผลกำไรที่เกิดจากการประกอบกิจการ โดยที่ผู้เป็นหุ้นส่วนจะต้องถือสัญชาติไทยเท่านั้น การประกอบกิจการธุรกิจในรูปแบบห้างหุ้นส่วนแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ ห้างหุ้นส่วนสามัญ และห้างหุ้นส่วนจำกัด

2.1 ห้างหุ้นส่วนสามัญ เป็นห้างหุ้นส่วนที่ผู้เป็นหุ้นส่วนทุกคนต้องรับผิดชอบในหนี้สินร่วมกัน โดยไม่จำกัดจำนวน ห้างหุ้นส่วนสามัญต้องจดทะเบียนพาณิชย์ ห้างหุ้นส่วนสามัญสามารถขอจดทะเบียนเป็นนิติบุคคล เพื่อรับสิทธิทางกฎหมายเพิ่มให้มีสภาพเป็นนิติบุคคลต่างหากจากผู้เป็นหุ้นส่วน เมื่อเกิดกรณีที่ห้างหุ้นส่วนล้มละลาย บุคคลผู้เป็นหุ้นส่วนจะไม่ล้มละลายไปด้วย และยังได้รับสิทธิในการเสียภาษี คือ เสียภาษีจากกำไรสุทธิหากไม่เป็นนิติบุคคลจะเสียภาษีจากยอดรายรับ การเป็นนิติบุคคลจึงเป็นผลไม่ต้องเสียภาษี ในกรณีที่ห้างหุ้นส่วนดำเนินการแล้วขาดทุน

2.2 ห้างหุ้นส่วนจำกัด เป็นห้างหุ้นส่วนที่ประกอบด้วยหุ้นส่วน 2 ประเภท คือ หุ้นส่วนประเภท จำกัดความรับผิดชอบต่อหนี้สินของกิจการ ไม่เกินจำนวนเงินที่ตนรับจะลงหุ้นในห้างหุ้นส่วนและหุ้นส่วนประเภทซึ่งต้องมีความรับผิดชอบร่วมกันในหนี้สินของห้างหุ้นส่วนไม่จำกัดจำนวนการเป็นห้างหุ้นส่วนจำกัดจะต้องจดทะเบียนกับนายทะเบียนห้างหุ้นส่วนและบริษัทจำกัด หากไม่จดทะเบียนให้ถูกต้องตามกฎหมาย ก็จะเป็นเพียงห้างหุ้นส่วนสามัญเท่านั้น การที่กิจการห้างหุ้นส่วนได้จดทะเบียนเป็นหุ้นส่วนจำกัด ผู้ถือหุ้นประเภทจำกัดความรับผิดชอบสามารถลาออกจากการเป็นหุ้นส่วนได้ โดยไม่มีผลกระทบต่อการดำเนินการกิจการ หรือการเลิกกิจการแต่ประการใด

แต่ผู้ที่ดำรงตำแหน่งผู้จัด การจะต้องเป็นผู้ที่ถือหุ้นประเภทไม่จำกัด ความรับผิดชอบต่อหนี้สินเท่านั้น ห้างหุ้นส่วนจำกัดนั้นมีฐานะเป็นนิติบุคคล

2.3 ธุรกิจประเภทบริษัทจำกัด เป็นธุรกิจที่จัดตั้งขึ้น โดยการรวมทุนของบุคคลหลายๆ คน เข้าด้วยกันมาเป็นเงินทุนก้อนเดียวกันผู้ถือหุ้นต้องรับผิดชอบหนี้สินจำกัดเฉพาะจำนวนเงินที่ตนยังส่งไม่ครบตามมูลค่าหุ้นที่ตนถือเท่านั้น ทุนของบริษัทจะแบ่งออกเป็นหุ้น หุ้นละเท่าๆกัน การจัดตั้งบริษัท จำกัด จะต้องดำเนินการตามขั้นตอนที่เป็นไปตามพิธีการการทางกฎหมาย ตามประมวลแพ่งและพาณิชย์ของประเทศไทยกำหนดไว้ว่าขั้นแรกจะต้องมีผู้ก่อการไม่น้อยกว่า 3 คนขึ้นไป ตกกลงกันก่อตั้งบริษัทแล้วขอจดทะเบียน บริษัทสนธิที่กระทรวงพาณิชย์ หนังสือบริคณห์สนธิจะต้องระบุการดำเนินการของบริษัทว่าจะทำอะไรบ้าง ใช้เงินทุนจำนวนเท่าไร มีหุ้นจำนวนกี่หุ้นและแต่ละหุ้นมีมูลค่าหุ้นละเท่าไร ในหนังสือบริคณห์สนธิจะต้องลงลายมือชื่อของผู้เริ่มก่อการทุกคนพร้อมพยานรับรองอีก 2 คน

สรุป การจำแนกประเภทธุรกิจคหกรรมศาสตร์ตามลักษณะความเป็นเจ้าของธุรกิจสามารถแบ่งได้ 3 ลักษณะ ได้แก่ ธุรกิจประเภทเจ้าของคนเดียว ธุรกิจประเภทห้างหุ้นส่วน ธุรกิจประเภทบริษัทจำกัด ซึ่งมีความแตกต่างกันตามการเป็นเจ้าของธุรกิจ หากเป็นผู้รับผิดชอบมีส่วนได้ส่วนเสียในธุรกิจแต่เพียงผู้เดียว จะเรียกว่า ธุรกิจประเภทเจ้าของคนเดียว หากธุรกิจนั้นมีบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป จะเรียกว่า ธุรกิจประเภทห้างหุ้นส่วน หากเป็นการรวมทุนของบุคคลหลายๆ คน เข้าด้วยกันมาเป็นเงินทุนก้อนเดียวกัน และรับผิดชอบหนี้สินตามมูลค่าหุ้นที่ถือไว้ จะเรียกว่าธุรกิจประเภทบริษัทจำกัด

2.3.4 พื้นฐานสู่ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจคหกรรมศาสตร์

สภาวะแวดล้อมในการประกอบธุรกิจคหกรรมศาสตร์ย่อมมีการเปลี่ยนแปลงและผันแปรไปตามกาลเวลาความสำเร็จของการดำเนินกิจการธุรกิจคหกรรมศาสตร์หรือธุรกิจอื่นๆ ขึ้นอยู่กับความพร้อมและการเตรียมการที่เหมาะสมตามภาวะการณ์ เซาว์ (2550) แยกปัจจัยพื้นฐานในการนำไปสู่ความสำเร็จ ได้ดังนี้

1. คุณสมบัติของผู้บริหารหรือเจ้าของกิจการ ความสำเร็จของกิจการกว่า 60 เปอร์เซ็นต์อยู่ที่ตัวผู้บริหาร ผู้บริหารธุรกิจจะต้องเป็นผู้ที่มีความสามารถในการให้ทิศทางแก่กิจการได้ คือสามารถกำหนดเป้าหมาย จัดวางขอบเขตของนโยบาย จัดทำโปรแกรมประสานงาน และดำเนินการตามเป้าหมายที่วางไว้ โดยจะต้องสามารถกำหนดเป้าหมายของกิจการได้ชัดเจน และวางขอบเขตของนโยบายที่สามารถปฏิบัติได้ จัดทำโปรแกรมการปฏิบัติงานที่สามารถมองขั้นตอนการทำงานได้ชัดเจน สามารถประสานงานกับบุคคลได้ให้ทุกระดับ และดำเนินการที่เป็นประโยชน์ต่อการไปสู่เป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยหน้าที่ผู้บริหารกิจการธุรกิจคหกรรมศาสตร์ จะต้องมีความสามารถปรากฏตัวในสังคมภายนอกองค์กรได้เป็นอย่างดีมีสังคมกว้าง รู้จักคนมากและนอกจากนั้นจะต้องรู้จักประเมินผลการดำเนินงานของกิจการ สามารถวิเคราะห์เหตุที่ทำให้เกิดการเบี่ยงเบนจากเป้าหมายและพิจารณาปรับปรุงการดำเนินงานที่จำเป็นได้ การบริหารธุรกิจทุกประเภทและโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้บริหาร หรือเจ้าของกิจการจะต้องระมัดระวัง และพยายามศึกษาสาเหตุที่ทำให้ธุรกิจที่ตนรับผิดชอบหรือลงทุนดำเนินการไป จะมีอันต้องประสบความล้มเหลว เพื่อเป็นการกันไว้ดีกว่าแก้ เพราะเมื่อธุรกิจอยู่ในระดับประสบความล้มเหลวแล้วจะเป็นการยากที่จะปลุกเสกให้กลับฟื้นคืนชีพ

ขึ้นมาอีกได้ แม้จะกระทำได้อีกจะทำไต่ยาก แสนเชิงนี้ที่เดียว ความหายนะของกิจการธุรกิจคหกรรมศาสตร์ที่มักเกิดคือ

1.1 ประสบความล้มเหลว เพราะขาดการเริ่มต้นที่ดี ซึ่งหมายถึงการขายสินค้าและบริการทางคหกรรมศาสตร์ที่มีใช้เป็นความต้องการที่แท้จริงของผู้บริโภค เป้าหมายจะขายอะไร จะลงทุนอะไร ไม่ยอมที่จะหาข้อมูลหรือทำการสำรวจอะไรก่อน ยึดแต่กลางสั่งรณและประสบการณ์รวมทั้งโชคชะตาเท่านั้น การผลิตและการขายจึงเป็นการกระทำเพียงเพื่อเสนอความต้องการของผู้บริหารหรือเจ้าของกิจการ ซึ่งจะพาธุรกิจไปสู่ความล้มเหลวในที่สุด

1.2 ประสบความล้มเหลว เพราะผู้บริหารไร้ความสามารถของความเป็นผู้นำที่ดี ไม่เข้าใจคน ไม่รับฟังผู้อื่นเพราะคิดว่าตนเองเก่งกว่าใคร ขาดความยุติธรรม ขอบการประจบขาดความสามารถในการไม่กระจายงานและไม่มีความสามารถในการแก้ไขปัญหาและการตัดสินใจ

1.3 ประสบความล้มเหลว เพราะขาดผู้บริหารมืออาชีพเข้ามาช่วยในการบริหารกิจการ เมื่อกิจการขยายออกไป ก็มักที่จะรักษาความเป็นธุรกิจครอบครัวไว้ คือใช้เครือญาติบริหารกันเอง และหากได้เครือญาติที่มีฝีมือดีก็จะนำทางธุรกิจสู่ความสำเร็จแต่หากเครือญาติที่ไม่มีฝีมือกิจการก็จะประสบความล้มเหลวในที่สุด

1.4 ประสบความล้มเหลว เพราะการมีบุคลากรจำนวนมาก แต่ผู้มีคุณภาพมีน้อย เพราะอาจจะด้วย มีความคิดว่าการเลี้ยงคนเป็นการประดับบารมี หรือด้วยความเกรงใจ ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้กิจการร้านอาหาร โรงแรม โรงงานผลิตสินค้าคหกรรมศาสตร์ต้องประสบความล้มเหลวไปอย่างน่าเสียดาย

1.5 ประสบความล้มเหลว เพราะนิ่งนอนใจ ความนิ่งนอนใจมักเกิดจากความสำเร็จในอดีตยึดมั่นในผลิตภัณฑ์เดียวและมองไม่เห็นภาพลวงตา ไม่เคยคิดวางแผนกระจายความเสี่ยง เพราะคิดว่าเคยสำเร็จมาแล้ว ต่อไปก็น่าที่จะสำเร็จกว่าจะรู้ตัวก็อาจจะสายเกินไป

1.6 ประสบความล้มเหลว เพราะโครงสร้างของเงินทุนไม่ดี คือขาดการจัดการด้านการเงินที่ดี มีหนี้สินมากมายรายได้ที่ทำได้ถูกนำไปจ่ายค่าดอกเบี้ยจนหมด ทางแก้ก็คือจ้งตั้งค่านิยมที่ว่าการมีหนี้สินกับธนาคารมากๆ จะทำให้เครดิตดีเพราะจะถูกธนาคารปิดไปในที่สุด

1.7 ประสบความล้มเหลว เพราะดีแต่พูดคือผู้บริหารดีแต่ประชุมกัน ไม่เคยหาวิธีการแก้ปัญหาอะไรเลย มีแต่การลับฝีปากกัน แต่ไม่เคยทำอะไรให้ดีกว่ากิจการได้เลย

2. โครงสร้างทางการเงิน การดำเนินธุรกิจนอกจากผู้บริหาร จะต้องมีคุณสมบัติที่เหมาะสมแล้ว ปัจจัยอีกประการคือเงินทุนที่เพียงพอ เพราะการมีเงินทุนที่เพียงพอในการบริหารจะทำให้กิจการธุรกิจมีความคล่องตัว เงินทุนมีความสำคัญหรือมีความจำเป็นใช้ตั้งแต่วางแผนเริ่มกิจการ เพราะอย่างน้อยก็เพื่อจัดซื้อทรัพย์สินถาวรที่จำเป็นใช้ ณ วันเริ่มกิจการ และเพื่อการดำเนินการ การขาดเงินทุนอาจมีผลทำให้กิจการประสบผลล้มเหลว เหลือเพียงปล้ำต่อคู่แข่ง หรืออาจถูกยึดโดยเจ้าหนี้คือธนาคาร ซึ่งธนาคารอาจจะนับจากความขาดแคลนเงินทุน โดยเฉพาะธุรกิจที่มีแนวโน้มจะไปได้ดี ธนาคารอาจพยายามเป็นเจ้าหนี้รายใหญ่และหาทางเข้ามาดำเนินกิจการเสียเอง ดังนั้น ธุรกิจจึงมีความจำเป็นที่จะต้องเตรียมหาแหล่งเงินทุนไว้ช่วยในการดำเนินการเมื่อมีความจำเป็นที่จะต้องใช้เงินทุน การหาแหล่งเงินทุนของกิจการธุรกิจคหกรรมศาสตร์ อาจเลือกพิจารณาได้จาก

2.1 เงินออมส่วนบุคคล คือเงินทุนส่วนตัวของผู้เป็นเจ้าของกิจการที่ออมและสะสมเอาไว้การมีเงินฝากธนาคารไว้เฉยๆ อาจได้ผลประโยชน์น้อยมาก เจ้าของกิจการอาจนำมาลงทุนเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด และยังเป็นแหล่งเงินทุนที่มีความปลอดภัยมากสำหรับผู้ลงทุน

2.2 เงินกู้ การที่ไม่สามารถหาแหล่งเงินทุนได้จากเงินออม ก็อาจจะหาได้จากแหล่งเงินกู้ เช่น บุคคลหรือสถาบันการเงิน การที่กิจการธุรกิจกู้เงินจากแหล่งเงินกู้และทำประวัติมาดีก็จะทำให้กิจการมี

เครดิตดี เป็นที่เชื่อถือของวงการธุรกิจและแหล่งเงินทุน ผู้บริหารกิจการบางรายจะพยายามหาเงิน ถูกๆ มาใช้ให้แพง ๆ ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้กิจการธุรกิจประสบผลสำเร็จอย่างเต็มที่ เพราะมีความคล่องตัว ในการใช้เงินทุนสูงเพราะไม่ใช่เงินของเจ้าของกิจการเอง

2.3 เครดิตทางการค้า การที่ธุรกิจสามารถหาแหล่งเงินทุน ที่เป็นเครดิตทางการค้าได้ นับว่าธุรกิจประสบผลสำเร็จไปส่วนหนึ่ง เช่น ธุรกิจร้านอาหารที่ได้เครดิตในการซื้ออาหารดิบมาปรุง อาหารขาย ธุรกิจการผลิตสามารถซื้อวัตถุดิบมาผลิต โดยได้เครดิต 60 วันหรือ 90 วัน เป็นต้น การได้เครดิตทางการค้าทำให้กิจการธุรกิจมีความคล่องตัวมาก เพราะไม่จำเป็นต้องใช้เงินสดในมือมาก ได้สินค้ามาขายไปก่อนนำเงินลงทุนในด้านต่างๆได้ ในขณะที่ไม่ต้องชำระหนี้ค่าสินค้าหรือวัตถุดิบ เมื่อถึงกำหนดชำระตามสัญญาจึงจะชำระ เมื่อเป็นเช่นนี้เจ้าของหรือผู้บริหารธุรกิจคหกรรม จึงต้องพยายามต่อรองเจ้าหนี้ให้ได้เครดิตนานเท่าไร ก็ยิ่งเป็นผลดีต่อกิจการมากเท่านั้น แต่ต้องระวังการสั่ง สินค้าหรือวัตถุดิบจากต่างประเทศ เพราะในขณะที่ค่าเงินบาทอ่อนตัวลง การชำระหนี้เป็นเงินตรา ต่างประเทศ ก็อาจนำผลเสียหายมาสู่กิจการได้

2.4 กำไรสะสม เป็นแหล่งเงินทุนที่สำคัญอีกแหล่งหนึ่ง ที่ทำให้กิจการธุรกิจมีความ คล่องตัวสูง คือ เมื่อกิจการธุรกิจประสบผลกำไร แทนที่จะแบ่งผลกำไรไปยังหุ้นส่วนหรือแบ่งเป็น เงินปันผล ก็นำมาเป็นกำไรสะสมเพื่อประโยชน์ในการลงทุนต่อไป ซึ่งทำให้กิจการธุรกิจไม่ต้องไปหา เงินทุนจากแหล่งภายนอกกิจการด้วยการนำกำไรสะสมมาใช้ลงทุนเพื่อขยายกิจการได้ แต่ที่สำคัญคือ การกระทำดังกล่าวอาจจะไม่ค่อยเป็นที่พอใจของหุ้นส่วนหรือผู้ถือหุ้นนักเพราะเขาหวังที่จะได้รับ ผลตอบแทนจากการลงทุน

2.5 การเพิ่มเงินทุนจากหุ้นส่วน และการขายหุ้นเพิ่ม เป็นแหล่งเงินทุนแหล่งสุดท้าย ที่ เจ้าของกิจการหรือผู้ลงทุนในธุรกิจคหกรรมควรระมัดระวัง เมื่อมีความจำเป็นเพราะหาเงินทุนจากแหล่ง อื่นไม่ได้ แม้การเพิ่มทุนหรือออกหุ้นเพิ่ม อาจจะทำให้หุ้นส่วนหรือผู้ถือหุ้นเดิมต้องสูญเสีย ผลประโยชน์ไปบ้าง แต่ก็สามารถทำให้กิจการประสบผลสำเร็จในที่สุด

3. สิ่งอำนวยความสะดวก เป็นปัจจัยสำคัญอีกประการหนึ่งที่จะนำกิจการไปสู่ ความสำเร็จ เพราะสิ่งอำนวยความสะดวกเป็นสิ่งที่ช่วยให้กิจการธุรกิจเกิดความคล่องตัวในการ ดำเนินการ อีกทั้งยังเป็นการจูงใจลูกค้า สิ่งอำนวยความสะดวกดังกล่าวประกอบด้วย

3.1 อาคารสถานที่ตั้งควรอยู่ในทำเลที่สะดวก ทั้งในด้านลูกค้าและการดำเนินการ ของกิจการ คือขนถ่ายสะดวก ดิน ฟ้า อากาศพอเหมาะกับประเภทของธุรกิจและกันฝนได้ เป็นต้น

3.2 อุปกรณ์อำนวยความสะดวก เช่น สายพานขนส่งสินค้า ลิฟต์ยกของ รถบรรทุก และสิ่งอำนวยความสะดวกอื่นๆ

3.3 เครื่องตกแต่ง ซึ่งอาจจะเป็นตัวใส่สินค้า โต๊ะ เก้าอี้ และอื่นๆ ควรจะสะดวกต่อ การใช้สอย เพื่อประโยชน์ในการทำธุรกิจ

3.4 สถานที่และบรรยากาศในด้านบริการลูกค้า เช่น สถานที่จอดรถ สนามเด็กเล่น และสถานที่บริการอำนวยความสะดวกต่างๆ ดังเช่น สถานที่ซักผ้า ร้านจำหน่ายขนมหวาน ซึ่งสิ่ง ดังกล่าวอาจจะรวมอยู่ในธุรกิจประเภทคหกรรมศาสตร์เช่นเดียวกัน

4. การกำหนดนโยบายในการดำเนินงานที่มีประสิทธิภาพ ด้วยลักษณะเฉพาะของ ธุรกิจคหกรรมศาสตร์ คือ การขายของใช้สิ้นเปลือง สิ่งอุปโภคบริโภคที่มีแต่หมดไปและการขาย บริการ การกำหนดนโยบายจึงควรที่จะต้องใช้ข้อมูลที่มีประสิทธิภาพ การกำหนดนโยบายที่ เหมาะสมกับลักษณะธุรกิจและสภาวะแวดล้อม จะเป็นผลทำให้กิจการสามารถดำเนินการไปได้อย่าง มีประสิทธิภาพ โดยสรุปกิจการธุรกิจคหกรรมที่มีพื้นฐานนำไปสู่ความสำเร็จดังกล่าว จะทำให้กิจการ ธุรกิจคหกรรมศาสตร์ประสบความสำเร็จในที่สุด

สรุป พื้นฐานในการนำไปสู่ความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ ได้แก่ คุณสมบัติของผู้บริหารหรือเจ้าของกิจการ ที่มีความสามารถกำหนดเป้าหมาย และจัดวางขอบเขตของธุรกิจได้ชัดเจน โครงสร้างทางการเงินการที่เพียงพอต่อการดำเนินธุรกิจ สิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อประโยชน์ในการทำธุรกิจ และการกำหนดนโยบายในการดำเนินงานที่มีประสิทธิภาพเหมาะสมกับลักษณะธุรกิจและสภาวะแวดล้อม

2.4 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

2.4.1 ปัจจัยส่วนบุคคลที่เกี่ยวข้องกับความจำเป็นผู้ประกอบการ

จากแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องข้างต้น ผู้ศึกษาได้นำข้อมูลมาวิเคราะห์เพื่อกำหนดเป็นตัวแปรอิสระที่ใช้ในการวิจัยที่คาดว่าจะมีผลต่อความต้องการที่เป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาปริญญาตรี คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยกำหนดให้ปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษา โดยจำแนกตาม เพศ สาขาวิชาที่ศึกษา และประสบการณ์ในการทำงานเป็นตัวแปรอิสระของการศึกษาคั้งนี้ ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

2.4.1.1 เพศ

เพศ เป็นสิ่งที่บ่งบอกถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลซึ่งอาจเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อความปรารถนาเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งมีผู้ได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับเพศไว้ดังนี้

ราชบัณฑิตยสถาน (2546) ได้กล่าวว่า เพศ หมายถึงรูปที่แสดงให้รู้ว่าเป็นหญิงหรือชาย

สมพร และ โสภิตา (2550) ได้ศึกษาลักษณะความเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยสยามพบว่า เพศชายมีค่าเฉลี่ยลักษณะความเป็นผู้ประกอบการมากกว่าเพศหญิงเล็กน้อย

ณัฐวดี (2552) ได้ศึกษาคุณลักษณะและความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา สาขาการเป็นผู้ประกอบการในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า เพศชาย และเพศหญิง มีคุณลักษณะความเป็นผู้ประกอบการต่างกัน และเพศมีผลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกัน

อัครพล (2555) ได้กล่าวว่า เพศ หมายถึง สิ่งที่บ่งบอกถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล เป็นตัวแปรที่เป็นองค์ประกอบแสดงถึงลักษณะที่สามารถวัดได้ไม่ขึ้นอยู่กับเวลา

สรุป เพศ เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อความต้องการต่อการเป็นผู้ประกอบการ ดังนั้นในการศึกษาคั้งนี้ผู้ศึกษาจึงได้นำเพศมาเป็นปัจจัยส่วนบุคคล ซึ่งเป็นตัวแปรอิสระของการวิจัยในการศึกษาและได้ตั้งสมมุติฐานว่า เพศ มีความสัมพันธ์ต่อความต้องการเป็นผู้ประกอบการ

2.4.1.2 สาขาวิชาที่ศึกษา

นักศึกษาที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรีปีการศึกษา 2559 ของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ประกอบด้วยสาขาวิชา ออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร สาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการ

อาหาร และสาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น ซึ่งสาขาวิชาที่นักศึกษาได้เลือกเรียนเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่านักศึกษานั้นมีความรู้ ความสามารถ ความชำนาญในด้านนั้นๆ ที่นักศึกษาสนใจ

นภษร (2557) ได้ศึกษาการรับรู้บทบาทวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร พบว่า สาขาวิชาที่มีความสัมพันธ์กับการรับรู้บทบาทวิชาชีพคหกรรมศาสตร์

กิตติคุณ (2560) ได้ศึกษาความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร พบว่า สาขาวิชาที่ต่างกันมีความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์โดยรวมทุกด้านไม่แตกต่างกัน

สรุป สาขาวิชาที่ศึกษา เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อความต้องการต่อการเป็นผู้ประกอบการ ดังนั้นในการศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษาจึงได้นำสาขาวิชาที่ศึกษามาเป็นปัจจัยส่วนบุคคล ซึ่งเป็นตัวแปรอิสระของการวิจัยในการศึกษาและได้ตั้งสมมุติฐานว่า สาขาวิชาที่ศึกษา เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อความต้องการการเป็นผู้ประกอบการ

2.4.1.3 ประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียน

ประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียนก่อให้เกิดการเรียนรู้ในด้านต่างๆ มีการแลกเปลี่ยนความรู้ความสามารถ ทำให้เกิดทัศนคติที่ดีต่อความต้องการเป็นผู้ประกอบการ

ชูชัย (2547) ได้ศึกษาเรื่องศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยไทยพบว่า นักศึกษาที่มีประสบการณ์การประกอบธุรกิจ มีความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการสูงกว่านักศึกษาไม่มีประสบการณ์การประกอบธุรกิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สมพรและโสภิตา (2550) ได้ศึกษาเรื่องลักษณะความเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยสยาม พบว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์ระหว่างเรียน มีค่าเฉลี่ยของลักษณะความเป็นผู้ประกอบการสูงกว่านักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์

พรทิพย์ (2552) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยทางจิตและสังคมที่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พบว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์ในการทำงานเพื่อหารายได้ด้วยตนเองในระหว่างการศึกษาต่างกัน มีความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สรุป ประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียน เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อความต้องการเป็นผู้ประกอบการ ดังนั้นในการศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษาจึงได้นำประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียน เป็นปัจจัยส่วนบุคคล ซึ่งเป็นตัวแปรอิสระ ของการวิจัยในการศึกษาและได้ตั้งสมมุติฐานว่า ประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียน เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อความต้องการการเป็นผู้ประกอบการ

2.4.2 ปัจจัยสนับสนุนที่เกี่ยวข้องกับความต้องการเป็นผู้ประกอบการ

จากแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องข้างต้นผู้ศึกษา ได้นำข้อมูลมาวิเคราะห์เพื่อกำหนดเป็นตัวแปรอิสระที่ใช้ในการวิจัยที่คาดว่าจะมีผลต่อความต้องการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาปริญญาตรี คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยกำหนดให้เป็นปัจจัยสนับสนุนของนักศึกษาโดยจำแนกตามความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ เจตคติที่มีต่อการเป็นผู้ประกอบการ และการจัดการเรียนการสอนของคณะเป็นตัวแปรอิสระของการศึกษาครั้งนี้ ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

2.4.2.1 ความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ ผู้ประกอบการเป็นบุคคลที่มองเห็นโอกาสทางธุรกิจ มีการนำความรู้ความสามารถมาวางแผนในการดำเนินการจัดตั้งธุรกิจเป็นของตนเอง โดยยอมที่จะเผชิญกับความเสี่ยงและปัญหาต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นเพื่อแสวงหาผลกำไรและการเติบโตในการดำเนินธุรกิจของตนเอง ราชบัณฑิตยสถาน (2546) ได้ให้ความหมายว่า ความรู้ หมายถึงสิ่งที่สะสมจากการศึกษาเล่าเรียนการค้นคว้าหรือประสบการณ์ รวมทั้งความสามารถเชิงปฏิบัติการและทักษะความเข้าใจหรือสารสนเทศ ที่ได้รับจากประสบการณ์สิ่งที่ได้รับ มาจากการได้ยินได้ฟังการคิดหรือการปฏิบัติต่อวิชาในแต่ละสาขา เช่น ความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ จากการศึกษาแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ ที่กล่าวมาแล้วข้างต้นสำหรับการวัดความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการจะใช้ทฤษฎี ของ เบนจามิน เอส บลูม (Benjamin S.Bloom) อ้างอิงถึงใน บุญชม (2537) โดยแบ่งการเรียนรู้เป็น 6 ระดับ ดังนี้

1) ความรู้ที่เกิดจากความจำ (knowledge) หมายถึงความสามารถในการจำหรือรู้สึกได้ แต่ไม่ใช้การใช้ความเข้าใจไปตีความหมายในเรื่อง โดยแบ่งออกเป็นความรู้เกี่ยวกับเนื้อเรื่องซึ่งเป็นข้อเท็จจริงวิธีดำเนินงานแนวคิดทฤษฎีโครงสร้างและหลักการ

2) ความเข้าใจ (comprehend) หมายถึง ความสามารถจับใจความสำคัญของเรื่องราวต่างๆ ได้ทั้งในด้านภาษา รหัส สัญลักษณ์ ทั้งรูปธรรมและนามธรรม แบ่งเป็นการแปลความ การตีความการขยายความ

3) การประยุกต์ (Application) หมายถึง ความสามารถนำเอาสิ่งที่ได้ประสมมา เช่น แนวคิดทฤษฎีต่างๆ ไปใช้ให้เป็นประโยชน์หรือนำไปใช้แก้ปัญหาตามสถานการณ์ต่างๆ ได้

4) การวิเคราะห์ (Analysis) หมายถึง ความสามารถในการแยกแยะเรื่องราวออกเป็นส่วนประกอบย่อย เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบส่วนย่อยและหลักการหรือทฤษฎี เพื่อให้เข้าใจเรื่องราวต่าง ๆ ซึ่งสามารถแก้ปัญหาและตรวจสอบได้

5) การสังเคราะห์ (Synthesis) หมายถึง ความสามารถในการนำเอาเรื่องราวหรือส่วนประกอบย่อยมาเป็นเรื่องราวเดียวกันโดยมีการดัดแปลงริเริ่มสร้างสรรค์ปรับปรุงของเก่าให้มีคุณค่าขึ้นสามารถนำส่วนต่างๆ มาประกอบเป็นรูปแบบใหม่ได้ ให้แตกต่างจากรูปเดิมเน้นโครงสร้างใหม่

6) การประเมินค่า (Evaluation) หมายถึง ความสามารถในการพิจารณาตัดสินคุณค่าของความคิดอย่างมีหลักเกณฑ์ เป็นการตัดสินว่าอะไรดีหรือไม่ดีอย่างไร ใช้หลักเกณฑ์เชื่อถือได้โดยอาศัยข้อเท็จจริงภายในและภายนอก วัดได้และตัดสินได้ว่าอะไรถูกหรือผิด ประกอบการตัดสินใจบนพื้นฐานของเหตุผลและเกณฑ์ที่แน่ชัด

สำหรับงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ ยังไม่ปรากฏหลักฐานจึงเป็นเหตุจูงใจ ให้ศึกษาตัวแปรความต้องการเป็นผู้ประกอบการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ว่ามีความสัมพันธ์กับความต้องการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

2.4.2.2 เจตคติที่มีต่อการเป็นผู้ประกอบการ เจตคติเกิดจากรู้สึกความคิดภายในจิตใจ ที่สื่อออกมาผ่านทางพฤติกรรมที่ทำให้บุคคลภายนอกได้สัมผัสและรับรู้ การที่จะมีทัศนคติที่ดีต่อความต้องการที่จะเป็นผู้ประกอบการจะต้องอาศัยการเรียนรู้ความเข้าใจและประสบการณ์เพื่อให้มีทัศนคติที่ดีต่อความปรารถนาเป็นผู้ประกอบการ อันจะนำไปสู่การดำเนินธุรกิจที่ประสบความสำเร็จ โดยสุชา (2544) กล่าวว่า ทัศนคติเกิดจากการเรียนรู้และการเพิ่มพูนประสบการณ์ให้แก่บุคคล ดังนั้น เราจึงสามารถที่จะสร้างทัศนคติที่ต้องการได้โดยองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการสร้างทัศนคติที่ควรคำนึงถึงมี ดังนี้

1) วัฒนธรรม (Culture) วัฒนธรรมมีอิทธิพลต่อชีวิตของบุคคลทุกคนเริ่มจากครอบครัว โรงเรียน สถาบันอื่น ๆ สื่อต่างๆ ที่มีอิทธิพลต่อการสร้างทัศนคติทั้งสิ้น

2) ครอบครัว (Family) ครอบครัวเป็นแหล่งแรกที่อบรมให้เด็กเรียนรู้จึงมีอิทธิพลมากที่สุดในการสร้างเจตคติ ตลอดจนการปลูกฝังเจตคติ ในการดำเนินชีวิต ให้แก่บุตร หลาน

3) กลุ่มเพื่อน (Social Groups) เด็กที่อยู่กับกลุ่มเพื่อนตั้งแต่เล็กจะได้รับอิทธิพลรวมถึง เจตคติจากกลุ่มเพื่อนมาก

4) บุคลิกภาพ (Personality) ลักษณะบุคลิกมีความสัมพันธ์หรือมีอิทธิพลต่อเจตคติ ของบุคคลมาก เช่น พวกที่ชอบออกสังคม พวกหนีสังคม พวกชอบเด่น หรือพวกอ่อนน้อม จะมีที่เจตคติไม่เหมือนกัน นอกจากนี้ยังมีนักวิจัยหลายท่านได้กล่าวถึงความหมายของเจตคติไว้ ดังนี้

เกศิณี (2552) ได้ศึกษา เรื่อง ศักยภาพและความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม ในภาวะวิกฤติเศรษฐกิจ 2551 พบว่าทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ บรรทัดฐานทางสังคมและการรับรู้สถานการณ์ทางเศรษฐกิจ เป็นปัจจัยที่ร่วมกันพยากรณ์ความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการได้

เปรมวดี (2552) ได้กล่าวว่าทัศนคติเป็นพฤติกรรมความรู้สึกหรือความคิดเห็นภายในจิตใจของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้าต่างๆ ซึ่งเป็นผลมาจากการเรียนรู้หรือประสบการณ์ ที่จะเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมต่อสิ่งต่างๆ อาจเป็นความพอใจหรือไม่พึงพอใจเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง

พรทิพย์ (2554) ได้ศึกษา เรื่องปัจจัยทางจิตและสังคมที่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์พบว่าลักษณะทางจิต ได้แก่เจตคติต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ

จากข้อมูลข้างต้นกล่าวเจตคติที่มีต่อการเป็นผู้ประกอบการ เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อความต้องการเป็นผู้ประกอบการ ดังนั้นในการศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาจึงได้นำเจตคติที่มีต่อการเป็นผู้ประกอบการมาเป็นปัจจัยสนับสนุน ซึ่งเป็นตัวแปรอิสระของการวิจัยในการศึกษาและได้ตั้งสมมุติฐานว่า นักศึกษาที่มีปัจจัยสนับสนุน ได้แก่ เจตคติที่มีต่อการเป็นผู้ประกอบการมีความสัมพันธ์กับความต้องการเป็นผู้ประกอบการโดยผู้วิจัยได้เลือกใช้วิธีของลิเกิร์ต ในการวัดเจตคติความต้องการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา ซึ่งเป็นการวัดเจตคติประกอบด้วย ความคิด ความรู้สึก และแนวโน้มการแสดงพฤติกรรม

2.4.2.3 การจัดการเรียนการสอนของคณะ

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 2 พ.ศ. 2545 ได้กำหนดบทบาทบัญญัติในหมวดต่างๆ ทั้งในเรื่องความมุ่งหมายและหลักการ สิทธิและหน้าที่ทางการศึกษา ระบบการศึกษา แนวการจัดการศึกษา การบริหารจัดการศึกษา มาตรฐานและการประกันคุณภาพการศึกษาคู คณาจารย์และบุคลากรทางการศึกษา ทรัพยากรและการลงทุนเพื่อการศึกษา และเทคโนโลยีการศึกษา บทบัญญัติดังกล่าว ส่งผลถึงการศึกษานในประเทศ โดยมีหลักการจัดการศึกษาดังนี้

ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถและพัฒนาตนเองได้ เพราะถือว่าผู้เรียนสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษา ต้องเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาได้เต็มศักยภาพ โดยเน้นความสำคัญทั้งความรู้และคุณธรรม กระบวนการเรียนรู้และสามารถบูรณาการได้อย่างเหมาะสม แผนการศึกษาแห่งชาติฉบับปรับปรุง 2552-2559 เป็นแผนยุทธศาสตร์สำคัญในการพัฒนาการศึกษา ซึ่งระบบการศึกษาและการเรียนรู้เป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาประเทศ ทั้งทางด้านเศรษฐกิจสังคม การเมือง การปกครอง เกษตรกรรม สาธารณสุข และการจ้างงาน ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการเป็นกลไกสำคัญในการเพิ่มขีดความสามารถและศักยภาพทางเศรษฐกิจของประเทศกระทรวงศึกษาธิการได้ดำเนินการเพิ่มองค์ความรู้ผู้ประกอบการ เพื่อเพิ่มความสามารถในการแข่งขันได้ โดยมีวิธีการดำเนินงาน คือ เพิ่มขีดความสามารถของผู้ประกอบการวิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อม จัดตั้งศูนย์บ่มเพาะวิสาหกิจในสถาบันอุดมศึกษา มีสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาเป็นผู้ดำเนินงานพร้อมทั้งสนับสนุนให้สถาบันอุดมศึกษาจัดการศึกษาที่บูรณาการการเรียน กับการทำงานเพื่อเป็นแนวทางการพัฒนานิสิต ให้มีลักษณะที่พึงประสงค์ได้เรียนรู้ประสบการณ์ การทำงานในสถานที่จริงตลอดจนมีทักษะในการประกอบอาชีพตรงตามความต้องการของบัณฑิต โดยอยู่ในกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2552 หรือ มคอ. ทั้ง 7 ด้านประกอบด้วย มคอ.1 มาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา มคอ. 2 การจัดการรายละเอียดของหลักสูตร มคอ.3 รายละเอียดของรายวิชา มคอ. 4 รายละเอียดของประสบการณ์ภาคสนาม มคอ.5 รายงานผลการดำเนินงานของรายวิชา มคอ.6 รายงานผลการดำเนินงานของประสบการณ์ มคอ. 7 รายงานผลการดำเนินงานของหลักสูตร

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มีพันธกิจเน้นการจัดการศึกษา วิชาชีพบนพื้นฐานด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ที่มีคุณภาพตามมาตรฐานสากล นอกจากนั้นคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ รับนโยบายสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษามาดำเนินการภายใต้ความร่วมมือกับหน่วยงานสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมสำหรับการจัดการเรียนการสอน โดยมีรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจ ดังนี้ คือการประกอบธุรกิจเบื้องต้นธุรกิจสินค้าเครื่องแต่งกาย การจัดการอาหาร และโภชนาการ การตลาดบริการ การจัดการอาหารและเครื่องดื่ม การจัดการงานอาชีพด้านกรรมศาสตร์ หลักการตลาดเพื่องานคหกรรมศาสตร์ การดำเนินธุรกิจขนาดย่อมทางคหกรรมศาสตร์ ธุรกิจงานดอกไม้ การแกะสลักเชิงธุรกิจ ธุรกิจแฟชั่นการสร้างตราสินค้าในงานธุรกิจแฟชั่น การจัดการสินค้าแฟชั่น การจัดการอุตสาหกรรมอาหาร และการตลาดทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีอาหาร

จากข้อมูลข้างต้นกล่าวได้ว่าการจัดการเรียนการสอนมีส่วนสำคัญในการสร้างผู้ประกอบการจากบัณฑิตที่จบการศึกษาโดยคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ได้เล็งเห็นถึงความสำคัญจึงได้รับนโยบายสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษามาดำเนินการ การสร้างผู้ประกอบการและให้ความรู้การเป็นผู้ประกอบการ พร้อมทั้งยังจัดรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจ ให้กับนักศึกษาในการเรียนการสอนวิชาชีพคหกรรม เพื่อให้ นักศึกษาสามารถเป็นผู้ประกอบการ หลังจากสำเร็จการศึกษา ที่ประสบความสำเร็จมีความรู้ในการดำเนินธุรกิจให้ประสบความสำเร็จอีกทั้งยังสอดคล้องกับ พรบ.แห่งชาติและแผนการศึกษาแห่งชาติ ที่มุ่งเน้นให้นักศึกษาสามารถบูรณาการความรู้ที่ได้จากการเรียนมาประกอบวิชาชีพทางด้านที่ตนเองศึกษา วชิร (2541) อ้างอิงจากเปรมวดี (2552) ได้กล่าวว่าการส่งเสริมให้นักศึกษาประกอบอาชีพนั้น สถานศึกษาจะต้องจัดการเรียนการสอน เพื่อพัฒนาคุณลักษณะที่สำคัญต่อการเป็นผู้ประกอบการ และความรู้เกี่ยวกับการประกอบอาชีพ ทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ รูปแบบของการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับหลักสูตรวิชาชีพคหกรรม มีดังนี้

ก) การจัดการเรียนการสอนให้มีความรู้ในวิชาชีพเฉพาะสาขา ทั้งทฤษฎีและภาคปฏิบัติตามหลักสูตร ในแต่ละสาขาวิชาพร้อมทั้งวิชาเลือก ประกอบธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พร้อมทั้งให้มีการฝึกงานในสถานประกอบการ

ข) การจัดกิจกรรมส่งเสริมหลักสูตรด้วยการจัดทัศนศึกษาในสถานประกอบการจัดให้ มีการบรรยายหรืออภิปรายการประกอบอาชีพอิสระ จากผู้จัดให้มีหน่วยงานบริการ ข้อมูลสารสนเทศเกี่ยวกับการประกอบอาชีพ จัดชมรมผู้ประกอบการให้ผู้สนใจได้ทดลองประกอบอาชีพตามที่ตนสนใจในสถานศึกษาและให้คำแนะนำในการทดลองทำธุรกิจในสถานศึกษา

จากเอกสารข้างต้นอาจกล่าวได้ว่าการจัดการเรียนการสอน เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพล ต่อความต้องการเป็นผู้ประกอบการ ดังนั้น ในการศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษาจึงได้นำการจัดการเรียนการสอน มาเป็นปัจจัยสนับสนุน ซึ่งเป็นตัวแปรอิสระของการวิจัยในการศึกษาและได้ตั้งสมมุติฐานว่า นักศึกษาที่มีปัจจัยสนับสนุน ได้แก่ การจัดการเรียนการสอนมีความสัมพันธ์กับความต้องการเป็นผู้ประกอบการ

จากการเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องข้างต้น ผู้วิจัยจึงได้นำปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ สาขาวิชา ระดับชั้นปีที่ศึกษา ประสบการณ์ในการทำงาน และปัจจัยสนับสนุน ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการเจตคติ ที่มีต่อการเป็นผู้ประกอบการและการจัดการเรียนการสอน มาใช้เป็นตัวแปรในการวิจัยครั้งนี้ซึ่งคาดว่าอาจจะส่งผลต่อความต้องการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร อันจะนำไปสู่การเสริมสร้าง ชี้นำให้นักศึกษามี ความรู้ ทักษะ ประสบการณ์ เจตคติที่ดี และศักยภาพในการเป็นผู้ประกอบการหลังจากสำเร็จการศึกษาก่อให้เกิดผู้ประกอบการรายใหม่ โดยที่ตนเองเป็นเจ้าของกิจการ สามารถดำเนินธุรกิจให้ประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ รวมถึงการช่วยแก้ปัญหาภาวะการว่างงานของบัณฑิตที่จบใหม่และประชากรในประเทศให้มีงานทำด้วยการเป็นเจ้าของธุรกิจด้วยตนเองรวมถึงการช่วยพัฒนาเศรษฐกิจให้มีความมั่นคงอย่างยั่งยืน

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สมพรและโสภิตา (2550) ได้ศึกษาลักษณะกับความเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา มหาวิทยาลัยสยามด้านลักษณะความเป็นผู้ประกอบการ พบว่านักศึกษามีลักษณะความเป็นผู้ประกอบการ อยู่ในระดับปานกลางทั้ง 5 ด้าน เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีลักษณะความเป็นผู้ประกอบการด้านความคิดริเริ่มเชิงนวัตกรรมมากที่สุด รองลงมาคือด้านความเป็นผู้นำที่มีวิสัยทัศน์และตำแหน่งการควบคุมตามลำดับ ในการเปรียบเทียบลักษณะความเป็นผู้ประกอบการกับปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า ปัจจัยส่วนบุคคลทุกปัจจัยมีค่าเฉลี่ยลักษณะความเป็นผู้ประกอบการอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นปัจจัยพบว่าเพศชายมีค่าเฉลี่ย ลักษณะความเป็นผู้ประกอบการมากกว่าเพศหญิงเล็กน้อย และคณะนิติศาสตร์มีค่าเฉลี่ยของลักษณะความเป็นผู้ประกอบการสูงที่สุด เมื่อเปรียบเทียบกับคณะอื่นนักศึกษาที่เป็นบุตรคนแรกมีค่าเฉลี่ยต่ำกว่านักศึกษาที่ไม่เป็นบุตรคนแรก นักศึกษาที่มีประสบการณ์ระหว่างเรียนมีค่าเฉลี่ยของลักษณะความเป็นผู้ประกอบการสูงกว่านักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์ และนักศึกษาที่เป็นสมาชิกชมรมหรือเข้าร่วมกิจกรรมของมหาวิทยาลัย มีค่าเฉลี่ยสูงกว่านักศึกษาที่ไม่ได้เป็นสมาชิกชมรมหรือเข้าร่วมกิจกรรมของมหาวิทยาลัยนักศึกษาที่ผู้ปกครองประกอบอาชีพส่วนตัวมีค่าเฉลี่ยของลักษณะความเป็นประกอบการสูงกว่านักศึกษาที่ผู้ปกครองไม่ได้ประกอบอาชีพส่วนตัว นอกจากนี้ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อแนวโน้มการเป็นผู้ประกอบการพบว่านักศึกษามีค่าเฉลี่ยระดับความคิดเห็นต่อทุกปัจจัยอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก โดยในด้านการเห็นโอกาสความก้าวหน้าและความสำเร็จของบุคคลต่างๆ ที่เป็นผู้ประกอบการทำให้นักศึกษาอยากเป็นผู้ประกอบการอยู่ในระดับสูงที่สุด รองลงมาคือครอบครัว ญาติ กลุ่มเพื่อนมีส่วนสำคัญในการสนับสนุนการเป็นผู้ประกอบการ

ศิริณี วรพงษ์ และสุราษฏร์ (2551) ได้ศึกษาการกำหนดรูปแบบการสร้างผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อมสำหรับงานคหกรรมศาสตร์ ผลการวิจัยพบว่ารูปแบบการสร้างผู้ประกอบการที่มิดำเนินการ อยู่ในปัจจุบันพบว่ามีอยู่ 3 รูปแบบ คือ 1) เป็นการฝึกอาชีพเพื่อสร้างเฉพาะงานอาชีพโดยหน่วยงานฝึกอาชีพ 2) เป็นการฝึกอบรมให้ความรู้ในด้านการดำเนินธุรกิจเพียงอย่างเดียวจัดในสถานศึกษาและหน่วยงานที่สนับสนุนเงินทุนและ 3) เป็นการฝึกอบรมการดำเนินธุรกิจสำหรับคนที่มีความรู้ในการทำธุรกิจที่แตกต่าง จัดโดยกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม จากการ

วิเคราะห์ข้อเด่นข้อด้อย พบว่า รูปแบบที่ 1 ยังขาดความรู้ทางด้านการบริหารและการจัดการในการประกอบธุรกิจ ส่วนรูปแบบที่ 2 และที่ 3 ฝึกอบรมการบริหารจัดการธุรกิจโดยให้ความรู้อย่างกว้างๆ ผู้เข้ารับการฝึกอบรมต้องประยุกต์ใช้ความรู้ให้กับธุรกิจของตนเองอีกทีหนึ่งและไม่บริการเฉพาะทางที่คอยแนะนำให้ความช่วยเหลือผู้ประกอบการใหม่และได้เสนอรูปแบบการสร้างผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อม ที่เป็นหลักสูตรผู้เข้ารับการฝึกอบรมวิทยากรและบริหารธุรกิจ เน้นเฉพาะสาขาอาชีพ เช่น การสร้างผู้ประกอบการธุรกิจดอกไม้ ผู้เข้ารับการฝึกอบรมตัววิทยากร และบริการธุรกิจก็ต้องมีประสบการณ์เกี่ยวกับธุรกิจงานดอกไม้เป็นอย่างดี ซึ่งรูปแบบที่กำหนดขึ้นใหม่นี้ แก่ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาแล้วพบว่า เป็นรูปแบบที่เหมาะสมเป็นเอกลักษณ์ ที่สามารถนำไปใช้ได้

เกศณี (2552) ได้ศึกษาศักยภาพและความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐมในภาวะวิกฤติเศรษฐกิจ 2551 ผลการวิจัยพบว่า 1) นักศึกษามีความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการอยู่ในระดับค่อนข้างน้อย 2) ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง 3) นักศึกษาที่มีรายได้สุทธิของครอบครัวและประสบการณ์การประกอบธุรกิจต่างกัน มีศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนนักศึกษาที่มีเพศ คณะที่ศึกษา และอาชีพหลักของครอบครัวต่างกัน มีศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการไม่แตกต่างกัน และ 4) ทศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ บรรทัดฐานทางสังคม และการรับรู้สถานการณ์ทางเศรษฐกิจ เป็นปัจจัยที่ร่วมกันพยากรณ์ความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการได้

ณัฐวุฒิ (2552) ได้ศึกษาคูณลักษณะและความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา สาขาการเป็นผู้ประกอบการในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัย พบว่า 1) นักศึกษากลุ่มตัวอย่างพบว่า เพศชายมากกว่าเพศหญิง มีอายุมากที่สุด 20 ปี เป็นเชื้อชาติไทยมากที่สุด บิดาประกอบอาชีพธุรกิจส่วนตัวมากที่สุด มารดาประกอบอาชีพเกษตรกรรมมากที่สุด มีรายได้เฉลี่ยต่อครอบครัวอยู่ในช่วง 60,001-80,000 บาท มากที่สุด 2) นักศึกษากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิลำเนาแตกต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณลักษณะความเป็นผู้ประกอบการ ทั้ง 13 ด้านแตกต่างกันโดยพบว่านักศึกษาเพศชายและเพศหญิง มีคุณลักษณะความเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกัน อายุนักศึกษามีผลต่อคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกัน อาชีพของบิดามีผลต่อคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกัน อาชีพของมารดามีผลต่อคุณลักษณะความเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกัน รายได้ต่อครอบครัวมีผลต่อการเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 3) นักศึกษากลุ่มตัวอย่างที่มีภูมิลำเนาแตกต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกันโดยพบว่าเพศมีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกัน อาชีพของบิดามีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกัน อาชีพของมารดามีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกันและรายได้เฉลี่ยต่อครอบครัวมีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ศิริพร (2552) ได้ศึกษาความต้องการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยแม่โจ้ ผลการศึกษา พบว่า สาขาวิชา อาชีพของบิดามารดา ประสบการณ์ในการหารายได้ด้วยตนเอง และประสบการณ์ในการฝึกอบรมหลักสูตรการประกอบธุรกิจ มีความสัมพันธ์กับความต้องการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา แต่ตัวแปรด้านเพศไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา นอกจากนี้ นักศึกษายังมีทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ และมีความต้องการให้คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยแม่โจ้ เพิ่มรายวิชาที่เน้นการเป็นผู้ประกอบการและเพิ่มชั่วโมงศึกษาภาคปฏิบัติมากขึ้น รวมทั้งให้มหาวิทยาลัยได้สร้างเครือข่ายผู้ประกอบการ และส่งนักศึกษาไปฝึกงานกับผู้ประกอบการ ที่ประสบความสำเร็จและต้องการให้หน่วยงานของภาครัฐจัดหาแหล่งเงินทุนอัตราดอกเบี้ยต่ำและให้การสนับสนุนข้อมูลทางการตลาดให้แก่นักศึกษาที่ต้องการเริ่มต้นเป็นผู้ประกอบการ

พรทิพย์ (2554) ได้ศึกษาปัจจัยทางจิตและสังคมที่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ผลการวิจัย พบว่า 1) นักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีความตั้งใจ ที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ส่วนประสบการณ์ในการทำงานเพื่อหารายได้ด้วยตนเองระหว่างการศึกษาต่างกัน มีความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 2) ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการตัดสินใจเลือกอาชีพ และการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการกับความตั้งใจ ที่จะเป็นผู้ประกอบการ 3) ไม่พบปฏิสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อความเป็นผู้ประกอบการและการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการกับความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ 4) ลักษณะทางจิต ได้แก่ แรงจูงใจภายในบุคลิกภาพด้านการแสดงตัวความสามารถในการตัดสินใจ เจตคติต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบ ลักษณะทางสังคม ได้แก่ การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการการสนับสนุนทางสังคมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ 5) ลักษณะของสถานการณ์ ได้แก่ การสนับสนุนทางสังคมจิตลักษณะเดิมได้บุคลิกภาพด้านการแสดงตัว สามารถร่วมกันทำนายความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ ของนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ชั้นปีที่ 4 เมื่อควบคุมตัวแปรการคล้อยตามกลุ่มอ้างอิงเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการคงที่

ลปรีหลา และอริษา (2554) ได้ศึกษาปัจจัยที่กำหนดเป็นผู้ประกอบการรายย่อยของนักศึกษาคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีเกรดเฉลี่ยสะสม 2.51-3.00 นักศึกษามีทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการรายย่อย ในด้านความรู้ความเข้าใจ ด้านความรู้สึกลงและด้านพฤติกรรมที่ส่งผลต่อ การเป็นผู้ประกอบการรายย่อยอยู่ในระดับมาก และทัศนคติของนักศึกษาต่อการเป็นผู้ประกอบการ รายย่อยนั้นมีความสัมพันธ์ในทางเดียวกันกับการเป็นผู้ประกอบการรายย่อย ปัจจัยการเป็นผู้ประกอบการรายย่อยที่นักศึกษาให้ความสำคัญมากที่สุดคือการเป็นผู้ประกอบการรายย่อยต้องมีความรับผิดชอบต่อสังคมและการเป็นผู้ประกอบการรายย่อยต้องมีความวิริยะอุตสาหะตามลำดับ

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องข้างต้น ผู้ศึกษาคาดว่าปัจจัยส่วนบุคคลที่กล่าวมาอาจจะส่งผลต่อความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ตามแนวคิดทฤษฎีของเดวิทแมคคลีแลนด์ ต้องมีองค์ประกอบ 8 ประการ ได้แก่ ประการแรกเป็นผู้มีความต้องการความสำเร็จ ประการที่สองเป็นผู้มีความรับผิดชอบ ประการที่สามเป็นผู้ที่ยอมรับความเสี่ยง ประการที่สี่เป็นผู้มีความเชื่อมั่นในตนเอง ประการที่ห้าเป็นผู้ต้องการตอบสนองอย่างรวดเร็ว ประการที่หกเป็นผู้มีความยืดหยุ่นและอดทน ประการที่เจ็ดเป็นผู้มีความสามารถ ด้านมนุษยสัมพันธ์ และประการที่แปดเป็นผู้มีความรู้ทางเทคนิคและประสบการณ์ส่วนบุคคล ผู้ศึกษาคาดว่าผลจากการศึกษาจะสามารถนำไปใช้ในการส่งเสริมและเปลี่ยนแปลงแนวคิดให้แก่นักศึกษา โดยการพัฒนาหลักสูตรและกิจกรรมให้ความรู้ในการเป็นผู้ประกอบการ เมื่อนักศึกษามีแนวคิดและเกิดแรงจูงใจต่อความต้องการเป็นผู้ประกอบการจึงจะเห็นว่าการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ เป็นอาชีพที่สำคัญ และเป็นทางเลือกหนึ่งสำหรับผู้ที่สำเร็จการศึกษาทางด้านคหกรรมศาสตร์ นักศึกษาจะสามารถเข้าใจและเห็นคุณค่าของการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ตลอดจนเห็นแนวทางในการประกอบอาชีพในอนาคต ก่อให้เกิดการสร้างงาน แทนการรอนานจากรัฐบาลหรือเอกชนซึ่งสามารถลดปัญหาการว่างงานของบัณฑิตคหกรรมศาสตร์และช่วยพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ



บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาเรื่องปัจจัยที่สัมพันธ์กับความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยมีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร 2) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต้น คือปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ สาขาวิชาที่ศึกษา ประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียน และปัจจัยสนับสนุน ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ เจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ และการจัดการเรียนการสอนของคณะกับตัวแปรตามคือความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ซึ่งมีวิธีดำเนินการศึกษาดังต่อไปนี้

- 3.1 กำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.5 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

3.1 กำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 สาขาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร สาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ สาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหาร และสาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 จำนวน 317 คน

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 ประกอบด้วยสาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร สาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหาร และสาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 จำนวนทั้งสิ้น 180 คน ได้จากการคำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่างในกรณีทราบจำนวนประชากรที่

แน่นอน (Finite Population) ตามวิธีของทาโร่ ยามาเน (Taro Yamane, 1973 อ้างถึงใน ยุทธ, 2545) โดยยอมให้เกิดความคลาดเคลื่อนของการสุ่มร้อยละ 5 แล้วทำการสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) ได้กลุ่มตัวอย่าง ด้วยการสุ่มแบบสัดส่วนตามสูตร สิทธิ (2550) ดังสูตร

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

เมื่อ n แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

N แทน ขนาดของประชากร

e แทนความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่าง (ในการวิจัยครั้งนี้กำหนดให้เท่ากับร้อยละ 5 หรือเท่ากับ 0.05 เพื่อให้เกิดความเชื่อมั่นที่ระดับ 95%)

เมื่อแทนค่าในสูตรจะได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

$$\begin{aligned} n &= \frac{317}{1 + (317 \times 0.05^2)} \\ &= 180 \end{aligned}$$

ดังนั้น กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ 180 คน จากการคำนวณประชากรทั้งหมด 317 คน จึงขอเก็บข้อมูลจริงจากกลุ่มตัวอย่าง 180 คน จากนั้นทำการสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) จากจำนวนนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยมีวิธีการดังนี้

3.1.2.1 นักศึกษาปริญญาตรี คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ซึ่งประกอบด้วย สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร สาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหาร และสาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น

โดยมีจำนวนนักศึกษาในแต่ละสาขา แสดงตามตารางที่ 3.1 สุ่มเลือกกลุ่มตัวอย่างจากทุกสาขา ด้วยการสุ่มแบบสัดส่วนตามสูตร (สิทธิ, 2550)

$$\text{ขนาดตัวอย่างของแต่ละสาขา} = \frac{\text{จำนวนประชากรในสาขานั้น} \times \text{ขนาดตัวอย่างที่ต้องการ}}{\text{จำนวนตัวอย่างทั้งหมด}}$$

ตารางที่ 3.1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561

ระดับชั้น	สาขาวิชา	ประชากร (คน)	กลุ่มตัวอย่าง (คน)
ชั้นปีที่ 4	ออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย	25	14
ชั้นปีที่ 4	อาหารและโภชนาการ	118	67
ชั้นปีที่ 4	อุตสาหกรรมบริการอาหาร	65	37
ชั้นปีที่ 4	การบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์	49	28
ชั้นปีที่ 4	วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหาร	44	25
ชั้นปีที่ 4	เทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น	16	9
รวม		317	180

3.1.2.2 ได้จำนวนนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในแต่ละสาขาวิชาที่ศึกษา จากนั้นทำการสุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยการจับฉลาก แสดงตามตารางที่ 3.1

3.2 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.2.1 ลักษณะของเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ แบบสอบถามที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นจากเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์และกรอบแนวคิดในการศึกษา โดยแบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ได้แก่ เพศ สาขาวิชาที่ศึกษา ประสบการณ์ในการทำงานโดยข้อความมีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบ (Check List) จำนวน 3 ข้อ

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามทดสอบความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการโดยข้อความจะมีลักษณะเป็นแบบปรนัย 4 ตัวเลือก โดยให้ผู้เลือกตอบเพียงคำตอบเดียว

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการแบ่งออกเป็น 3 ด้านคือ

ก) เจตคติที่มีต่อการเป็นผู้ประกอบการด้านความคิด โดยข้อความมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ซึ่งมีข้อความทั้งทางบวกและทางลบ

ข) เจตคติมีต่อการเป็นผู้ประกอบการด้านความรู้สึกรู้ โดยข้อคำถามมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ซึ่งมีข้อคำถามทั้งทางบวกและทางลบ

ค) เจตคติมีต่อการเป็นผู้ประกอบการด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม โดยข้อคำถามมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ซึ่งมีข้อคำถามทั้งทางบวกและทางลบ

ตอนที่ 4 เป็นแบบสอบถามการจัดการสอนของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยข้อคำถามมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ซึ่งมีข้อคำถามทั้งทางบวกและทางลบ

ตอนที่ 5 เป็นแบบสอบถามความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยข้อคำถามมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ซึ่งมีข้อคำถามทั้งทางบวกและทางลบ

3.2.2 ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

ผู้ศึกษาดำเนินการสร้างเครื่องมือสำหรับการเก็บข้อมูลเพื่อการศึกษา โดยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

3.2.2.1 ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความต้องการเป็นผู้ประกอบการ ในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ตามแนวคิดทฤษฎี ตลอดจนผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรที่ศึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

3.2.2.2 กำหนดขอบเขต และโครงสร้างของเนื้อหาแบบสอบถามให้ครอบคลุมตามวัตถุประสงค์และกรอบแนวความคิดในการวิจัย

3.2.2.3 รวบรวมข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้จากเอกสารงานวิจัยเพื่อนำมาเป็นข้อมูลในการสร้างแบบสอบถามให้ครอบคลุมวัตถุประสงค์ของการวิจัย เรื่องปัจจัยที่สัมพันธ์กับความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

3.2.2.4 นำแบบสอบถาม เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน เพื่อพิจารณา และตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา ภาษาที่ใช้ และข้อเสนอแนะต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์ กับการวิจัย

3.2.2.5 นำข้อคำถามที่ผ่านการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง และคัดเลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องที่มีค่ามากกว่า 0.5 ขึ้นไปไปทดลองใช้ (Try Out)

3.2.2.6 นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน จากนั้นนำไปหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach Alpha Coefficient อ้างถึงใน ทรงศักดิ์, 2551)

3.2.2.7 นำไปปรับปรุงแก้ไข จากนั้นนำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ไปเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง

3.2.3 เกณฑ์การให้คะแนนและแปลความหมาย

ผู้ศึกษาได้กำหนดเกณฑ์การประเมินเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ดังนี้

3.2.3.1 แบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ มีลักษณะเป็นข้อคำถามแบบปรนัย 4 ตัวเลือกโดยให้ผู้ตอบเลือกตอบคำถามเดียว ถ้าตอบถูกจะได้ 1 คะแนน ถ้าตอบผิดหรือไม่ตอบ จะได้ 0 คะแนน

เกณฑ์การแปลคะแนนของคะแนนเฉลี่ยความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการผู้ศึกษาได้นำเกณฑ์การแปลคะแนนของ เสรี (2535) ซึ่งได้แบ่งออกเป็น 3 ระดับดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 0.00 - 0.33 หมายถึง ผู้ตอบมีความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการอยู่ในระดับต่ำ

คะแนนเฉลี่ย 0.34 - 0.66 หมายถึง ผู้ตอบมีความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการอยู่ในระดับปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 0.67 - 1.00 หมายถึง ผู้ตอบมีความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการอยู่ในระดับสูง

3.2.3.2 แบบสอบถามเจตคติที่มีต่อการเป็นผู้ประกอบการแบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือ

1) ด้านความคิด มีลักษณะเป็นข้อคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ซึ่งมีข้อคำถามทั้งทางบวกและทางลบ มีเกณฑ์ให้คะแนน ดังนี้

ตัวเลือก	คะแนนข้อความทางบวก	คะแนนข้อความทางลบ
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5	1
เห็นด้วย	4	2
ไม่แน่ใจ	3	3
ไม่เห็นด้วย	2	4
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	5

เมื่อพิจารณาค่าคะแนนเฉลี่ยของคำตอบแล้ว จึงกำหนดเกณฑ์เพื่อแปลความหมายเจตคติที่มีต่อการเป็นผู้ประกอบการด้านความคิด โดยมีเกณฑ์พิจารณาคะแนนเฉลี่ย ของวิเชียร (2538) มาใช้ในการแปลคะแนนดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 1.00 - 2.33 หมายถึง ผู้ตอบมีความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการอยู่ในระดับไม่ดี

คะแนนเฉลี่ย 2.34 - 3.66 หมายถึง ผู้ตอบมีความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการอยู่ในระดับปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 3.67 - 5.00 หมายถึง ผู้ตอบมีความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการอยู่ในระดับดี

2) ด้านความรู้สึก มีลักษณะเป็นข้อคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ซึ่งมีข้อคำถามทั้งทางบวกและทางลบ มีเกณฑ์ให้คะแนน ดังนี้

ตัวเลือก	คะแนนข้อความทางบวก	คะแนนข้อความทางลบ
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5	1
เห็นด้วย	4	2
ไม่แน่ใจ	3	3
ไม่เห็นด้วย	2	4
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	5

เมื่อพิจารณาค่าคะแนนเฉลี่ยของคำตอบแล้ว จึงกำหนดเกณฑ์เพื่อแปลความหมาย เจตคติที่มีต่อการเป็นผู้ประกอบการด้านความคิด โดยนำเกณฑ์พิจารณาคะแนนเฉลี่ย ของวิเชียร (2538) มาใช้ในการแปลคะแนนดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 1.00 - 2.33 หมายถึง ผู้ตอบมีความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ อยู่ในระดับไม่ดี

คะแนนเฉลี่ย 2.34 - 3.66 หมายถึง ผู้ตอบมีความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ อยู่ในระดับปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 3.67 - 5.00 หมายถึง ผู้ตอบมีความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ อยู่ในระดับดี

3) ด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม มีลักษณะเป็นข้อคำถามแบบมาตรา ส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ซึ่งมีข้อคำถามทั้งทางบวกและทางลบ มีเกณฑ์ให้คะแนน ดังนี้

ตัวเลือก	คะแนนข้อความทางบวก	คะแนนข้อความทางลบ
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5	1
เห็นด้วย	4	2
ไม่แน่ใจ	3	3
ไม่เห็นด้วย	2	4
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	5

เมื่อพิจารณาค่าคะแนนเฉลี่ยของคำตอบแล้ว จึงกำหนดเกณฑ์เพื่อแปลความหมาย เจตคติที่มีต่อการเป็นผู้ประกอบการด้านความคิด โดยมีเกณฑ์พิจารณาคะแนนเฉลี่ย ดังนี้ ของวิเชียร (2538) มาใช้ในการแปลคะแนนดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 1.00 - 2.33 หมายถึง ผู้ตอบมีความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ
อยู่ในระดับไม่ดี

คะแนนเฉลี่ย 2.34 - 3.66 หมายถึง ผู้ตอบมีความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ
อยู่ในระดับปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 3.67 - 5.00 หมายถึง ผู้ตอบมีความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ
อยู่ในระดับดี

3.2.3.3 แบบสอบถามการจัดการเรียนการสอนของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มีลักษณะเป็นข้อคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า
(Rating Scale) 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ซึ่งมี
ข้อคำถามทั้งทางบวกและทางลบ มีเกณฑ์ให้คะแนน ดังนี้

ตัวเลือก	คะแนนข้อความทางบวก	คะแนนข้อความทางลบ
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5	1
เห็นด้วย	4	2
ไม่แน่ใจ	3	3
ไม่เห็นด้วย	2	4
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	5

เมื่อพิจารณาค่าคะแนนเฉลี่ยของคำตอบแล้ว จึงกำหนดเกณฑ์เพื่อแปลความหมาย
เจตคติที่มีต่อการเป็นผู้ประกอบการด้านความคิด โดยมีเกณฑ์พิจารณาคะแนนเฉลี่ย ของวิเชียร (2538) มาใช้ในการแปลคะแนนดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 1.00 - 2.33 หมายถึง ผู้ตอบมีความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ
อยู่ในระดับน้อย

คะแนนเฉลี่ย 2.34 - 3.66 หมายถึง ผู้ตอบมีความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ
อยู่ในระดับปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 3.67 - 5.00 หมายถึง ผู้ตอบมีความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ
อยู่ในระดับมาก

3.2.3.4 แบบสอบถามความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ของ
นักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มีลักษณะเป็นข้อ
คำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย
ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ซึ่งมีข้อคำถามทั้งทางบวกและทางลบ มีเกณฑ์ให้คะแนน ดังนี้

ตัวเลือก	คะแนนข้อความทางบวก	คะแนนข้อความทางลบ
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5	1
เห็นด้วย	4	2
ไม่แน่ใจ	3	3
ไม่เห็นด้วย	2	4
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	5

เมื่อพิจารณาค่าคะแนนเฉลี่ยของคำตอบแล้ว จึงกำหนดเกณฑ์เพื่อแปลความหมาย เจตคติที่มีต่อการเป็นผู้ประกอบการด้านความคิด โดยมีเกณฑ์พิจารณาคะแนนเฉลี่ย ดังนี้ ของวิเชียร (2538) มาใช้ในการแปลคะแนนดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 1.00 - 2.33 หมายถึง ผู้ตอบมีความต้องการเป็นผู้ประกอบการอยู่ในระดับน้อย

คะแนนเฉลี่ย 2.34 - 3.66 หมายถึง ผู้ตอบมีความต้องการเป็นผู้ประกอบการอยู่ในระดับปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 3.67 - 5.00 หมายถึง ผู้ตอบมีความต้องการเป็นผู้ประกอบการอยู่ในระดับมาก

3.2.4 การหาคุณภาพของเครื่องมือ

3.2.4.1 การตรวจสอบความเที่ยงตรง (Validity) โดยนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน พิจารณาความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) และภาษา ที่ใช้ โดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item-Objective Congruence: IOC) โดยใช้เกณฑ์ดังนี้ (ทิวตัน, 2549)

คะแนน +1 พิจารณาข้อคำถามได้ตรงตามวัตถุประสงค์

คะแนน 0 ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์

คะแนน -1 พิจารณาว่าข้อคำถามไม่สามารถวัดตรงตามวัตถุประสงค์

นำผลการพิจารณาข้อคำถามของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 คน มาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์ที่ต้องการ โดยเลือกข้อคำถามที่มีค่าดัชนี ความสอดคล้องตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป

3.2.4.2 ทำการทดสอบคุณภาพของเครื่องมือ โดยนำแบบสอบถามทดลองใช้ (Try Out) กับนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 หลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี จำนวน 30 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจากนั้น นำมาตรวจให้คะแนนแล้ววิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability)

ผลการวิเคราะห์ความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม เรื่องความต้องการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ที่ระดับความเชื่อมั่นสูง คือมีค่า 0.71-1.00 นำไปใช้จริง

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลการศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองโดยมีขั้นตอนดังนี้

3.3.1 ผู้ศึกษาติดต่อขอหนังสือจากคณบดีคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เพื่อขออนุญาตเก็บข้อมูลในการศึกษาวิจัยโดยนำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try Out) โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปออนไลน์กับนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 หลักสูตร คหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน

3.3.2 ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล กรณีที่นักศึกษาอยู่ในสถานศึกษาผู้ศึกษาเก็บข้อมูลด้วยตนเอง ได้แก่ สาขาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย เนื่องจากภาคการเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 นักศึกษาอยู่ระหว่างการฝึกงาน จึงได้ขอความอนุเคราะห์จากอาจารย์แต่ละสาขาให้ประสานกับนักศึกษา ในการเก็บข้อมูลด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปออนไลน์ ได้แก่ สาขาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร สาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหาร และสาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ในการเก็บข้อมูลวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 180 ชุด

3.3.3 ผู้ศึกษาใช้ระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล ระหว่างเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2561 ถึงเดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2561

3.3.4 นำแบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์จำนวน 180 ชุด ไปตรวจสอบให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ จากนั้นนำแบบสอบถามแต่ละชุดไปวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้ศึกษานำแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมาตรวจสอบความสมบูรณ์ แล้วนำมาประมวลผลข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป และวิเคราะห์ข้อมูล ดังรายละเอียดต่อไปนี้

3.4.1 ตรวจสอบให้คะแนนแบบสอบถามและแบบทดสอบทุกข้อโดยใช้เกณฑ์ตามที่กำหนดไว้

3.4.2 วิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานตามตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ สาขาวิชาที่ศึกษา ประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียน โดยแสดงการแจกแจงความถี่และคำนวณหาค่าร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

3.4.3 วิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานตามตัวแปรปัจจัยสนับสนุน ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ เจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ การจัดการเรียนการสอนของคณะ และความต้องการเป็นผู้ประกอบการ โดยหาค่าคะแนนเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

3.4.4 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ความต้องการเป็นผู้ประกอบการ ในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร กับตัวแปรต้นด้านปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ สาขาวิชาที่ศึกษา ประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียน โดยทดสอบความสัมพันธ์ (The X^2 - test for Independence) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

3.4.5 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ความต้องการเป็นผู้ประกอบการ ในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร กับตัวแปรต้นด้านปัจจัยสนับสนุน ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ เจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ และการจัดการเรียนการสอนของคณะ โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของ เพียร์สัน (The Pearson Products Moment Correlation coefficient) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2 แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

3.5 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

3.5.1 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลจะใช้ค่าสถิติพรรณนา ได้แก่ การแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (ล้วน และอังคณา, 2543)

3.5.2 สถิติพื้นฐานที่ใช้ในการวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือ ได้แก่

- ก) การหาค่าความเที่ยงโดยการหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (ทรงศักดิ์, 2551)
- ข) การหาค่าความยากง่ายของแบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ (ล้วน และอังคณา, 2543)
- ค) การหาค่าอำนาจจำแนกแบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ หาค่าอำนาจจำแนก โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ พอยท์ไบเซเรียล (Point Biserial Correlation) (พวงรัตน์, 2540)
- ง) การหาค่าอำนาจจำแนกแบบสอบถามเจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ วิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกโดยวิธีหาค่าสหพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมทั้งฉบับ (Corrected item to Total Correlation) (ทรงศักดิ์, 2551)
- จ) การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการโดยของคูเดอร์ - ริชาร์ดสัน (Kudre-Richardson) KR.20 (ทรงศักดิ์, 2551)
- ฉ) การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการเจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการและการจัดการเรียนการสอนของคณะโดยการวิเคราะห์หาค่าความถี่เชื่อมั่นโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach Alpha Coefficient) (ทรงศักดิ์, 2551)

3.5.3 สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน จะใช้สถิติอ้างอิง ดังนี้

3.5.3.1 ทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 โดยการทดสอบหาค่าสถิติ Pearson Chi-Square

3.5.3.2 ทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2 โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ของเพียร์สัน (The Pearson Products Moment Correlation coefficient) และทดสอบค่านัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ โดยการทดสอบค่า (t-test) (ชูศรี, 2541)



บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องปัจจัยที่สัมพันธ์กับความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 180 คน นำข้อมูลดังกล่าวมาวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป และทดสอบสมมติฐาน ยอมรับความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งได้ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

4.1 การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1.1 ตอนที่ 1 วิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ตามตัวแปรต้น ได้แก่ เพศ สาขาวิชาที่ศึกษา และประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียน โดยการแจกแจงความถี่ และค่าร้อยละ นำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

4.1.2 ตอนที่ 2 วิเคราะห์ความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยแสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

4.1.3 ตอนที่ 3 วิเคราะห์เจตคติการเป็นผู้ประกอบการ ด้านความคิด ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยแสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

4.1.4 ตอนที่ 4 วิเคราะห์เจตคติการเป็นผู้ประกอบการ ด้านความรู้สึก ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยแสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

4.1.5 ตอนที่ 5 วิเคราะห์เจตคติการเป็นผู้ประกอบการ ด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยแสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

4.1.6 ตอนที่ 6 วิเคราะห์การจัดการเรียนการสอนการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยแสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

4.1.7 ตอนที่ 7 วิเคราะห์ความต้องการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะเทคโนโลยี คหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยแสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

4.1.8 ตอนที่ 8 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครกับปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ สาขาวิชาที่ศึกษา และประสบการณ์ในการทำงาน โดยแสดงค่าไคสแควร์ นำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

4.1.9 ตอนที่ 9 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครกับปัจจัยสนับสนุน ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ เจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ และการจัดการเรียนการสอนของคณะ โดยแสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน นำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

4.2.1 ตอนที่ 1 วิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ตามตัวแปร ได้แก่ เพศ สาขาวิชาที่ศึกษา และประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียน โดยการแจกแจงความถี่ และค่าร้อยละ นำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง ปรากฏตามตาราง 4.1

ตารางที่ 4.1 จำนวนและร้อยละของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตาม เพศ สาขาวิชาที่ศึกษา และ ประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียน

(n = 180)		
ตัวแปรที่ศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	30	16.70
หญิง	150	83.30
รวม	180	100.00
2. สาขาวิชาที่ศึกษา		
สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย	14	7.80
สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ	67	37.20
สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร	37	20.60
สาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์	28	15.60
สาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหาร	25	13.90
สาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น	9	5.00
รวม	180	100.00
3. ประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียน		
เคยมีประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียน	144	80.00
ไม่เคยมีประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียน	36	20.00
รวม	180	100.00

จากตารางที่ 4.1 แสดงว่า ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 180 คน จำแนกได้ดังนี้

เพศ พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงร้อยละ 83.30 และเพศชายคิดเป็นร้อยละ 16.70

สาขาวิชา พบว่า ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาสาขาวิชาอาหารโภชนาการคิดเป็นร้อยละ 37.20 สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร คิดเป็นร้อยละ 20.60 สาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 15.60 สาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหาร คิดเป็นร้อยละ 13.90 สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย คิดเป็นร้อยละ 7.80 และสาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น คิดเป็นร้อยละ 5.00 ตามลำดับ

ประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียน พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่เคยมีประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียน คิดเป็นร้อยละ 80.00 และไม่เคยมีประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียน คิดเป็นร้อยละ 20.00 ตามลำดับ

4.2.2 ตอนที่ 2 วิเคราะห์ความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยแสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง ปรากฏตามตาราง 4.2

ตารางที่ 4.2 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายระดับคะแนนความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

(n = 180)

ความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ	\bar{X}	S.D.	ระดับคะแนน
1. ความหมายของการเป็นผู้ประกอบการในข้อใดกล่าวถูกต้อง	0.82	0.39	สูง
2. หน่วยงานใดมีหน้าที่ให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ	0.89	0.31	สูง
3. ข้อใดไม่ใช่คุณลักษณะของการเป็นผู้ประกอบการที่ดี	0.57	0.50	ปานกลาง
4. สาเหตุที่ผู้ประกอบการไม่ประสบความสำเร็จคือ	0.88	0.32	สูง
5. ปัจจัยใดที่ส่งผลให้เกิดความเสี่ยงน้อยที่สุดในอาชีพการเป็นผู้ประกอบการ	0.44	0.50	ปานกลาง
6. ข้อใดไม่ใช่ปัจจัยในการเลือกอาชีพของบุคคลที่ต้องการเป็นผู้ประกอบการ	0.59	0.49	ปานกลาง
7. ข้อใดคือปัจจัยที่นำไปสู่ความสำเร็จอย่างยั่งยืน	0.69	0.46	สูง
8. ข้อใดไม่ใช่ประโยชน์ของการประกอบอาชีพผู้ประกอบการ	0.68	0.47	สูง
9. แหล่งเงินทุนใดที่เหมาะสมที่สุดในการเริ่มต้นดำเนินธุรกิจการเป็นผู้ประกอบการ	0.58	0.49	ปานกลาง
10. ผู้ประกอบการธุรกิจร้านอาหารไม่ควรมีคุณลักษณะอย่างไร	0.85	0.36	สูง
11. ข้อใดคือประโยชน์ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีผลต่อสังคม	0.56	0.50	ปานกลาง
12. เป้าหมายหลักในการเป็นผู้ประกอบการคือข้อใด	0.69	0.46	สูง
13. ข้อใดเป็นคุณลักษณะที่โดดเด่นของผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จ	0.74	0.44	สูง
14. การประกอบอาชีพผลิตเสื้อผ้าส่งออกจัดอยู่ในธุรกิจประเภทใด	0.58	0.50	ปานกลาง
15. ข้อใดไม่ใช่หน้าที่หลักของศูนย์ปมเพาะวิสาหกิจมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร	0.79	0.41	สูง

ตารางที่ 4.2 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายระดับคะแนนความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร (ต่อ)

(n = 180)

ความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ	\bar{x}	S.D.	ระดับคะแนน
16. บทบาทหน้าที่ของคลินิกเทคโนโลยีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครคือข้อใด	0.57	0.49	ปานกลาง
17. คุณลักษณะของผู้ประกอบการในข้อใดที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการดำเนินธุรกิจ	0.49	0.50	ปานกลาง
18. ข้อใดจัดว่าเป็นการวิเคราะห์ปัจจัยภายนอก	0.62	0.48	ปานกลาง
19. กลยุทธ์ทางการตลาดในด้านการผลิต คือข้อใด	0.38	0.48	ปานกลาง
20. การดำเนินธุรกิจตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงคือข้อใด	0.32	0.46	ต่ำ
ความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการโดยรวม	0.64	0.14	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.2 แสดงว่า นักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ ดังนี้

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการมีค่าคะแนนเฉลี่ย อยู่ในระดับสูงจำนวน 9 ข้อ ความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการมีค่าคะแนนเฉลี่ย อยู่ในระดับปานกลางจำนวน 10 ข้อ และความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการมีค่าคะแนนเฉลี่ย อยู่ในระดับต่ำจำนวน 1 ข้อ

เมื่อพิจารณาโดยรวม พบว่าความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 0.64 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.14

4.2.3 ตอนที่ 3 วิเคราะห์เจตคติการเป็นผู้ประกอบการ ด้านความคิด ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยแสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง ปรากฏตามตาราง 4.3

ตารางที่ 4.3 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายระดับคะแนน เจตคติการเป็นผู้ประกอบการ ด้านความคิด ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

(n = 180)

เจตคติการเป็นผู้ประกอบการ ด้านความคิด	\bar{X}	S.D.	ระดับคะแนน
1. การเรียนด้านคหกรรม สามารถผลักดันให้ฉันเป็นผู้ประกอบการได้	4.16	0.73	ดี
2. การเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมเป็นอาชีพที่ต้องยอมรับความเสี่ยง	4.28	0.69	ดี
3. การเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมเป็นอาชีพที่จัดตั้งขึ้นเพื่อมุ่งหวังผลกำไรและความประสบความสำเร็จในชีวิต	3.84	0.80	ดี
4. ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จต้องมีความรู้ในด้านนั้นๆ	4.23	0.73	ดี
5. ฉันรู้ช่องทางที่จะทำให้ธุรกิจประสบความสำเร็จในสาขาที่ฉันเรียน	3.71	0.66	ดี
6. ฉันคิดว่าความล้มเหลวเป็นประสบการณ์ที่ดีต่อความสำเร็จในอนาคต	3.79	0.97	ดี
7. ฉันคิดว่าสาขาวิชาที่ศึกษาอยู่ช่วยสร้างธุรกิจของตนเองได้	4.15	0.71	ดี
8. การเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของฉันช่วยกระตุ้นเศรษฐกิจได้	3.79	0.67	ดี
9. การเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมไม่ค่อยเป็นที่ยอมรับของสังคม	2.68	0.98	ปานกลาง
10. การเป็นผู้ประกอบการคหกรรมไม่ค่อยมีผู้ให้ความสนใจ	2.57	0.89	ปานกลาง
เจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ ด้านความคิด โดยรวม	3.72	0.38	ดี

จากตารางที่ 4.3 แสดงว่า นักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีเจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ ด้านความคิด ดังนี้

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีเจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ ด้านความคิด ส่วนใหญ่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับดีจำนวน 8 ข้อ และพบว่ามีเจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ ด้านความคิดมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางจำนวน 2 ข้อ

เมื่อพิจารณาโดยรวม พบว่ามีเจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ ด้านความคิดอยู่ในระดับดีมีค่าเฉลี่ย 3.72 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.38

4.2.4 ตอนที่ 4 วิเคราะห์เจตคติการเป็นผู้ประกอบการ ด้านความรู้สึกรัก ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยแสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง ปรากฏตามตาราง 4.4

ตารางที่ 4.4 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายระดับคะแนนเจตคติการเป็นผู้ประกอบการ ด้านความรู้สึกรัก ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

(n = 180)			
เจตคติการเป็นผู้ประกอบการ ด้านความรู้สึกรัก	\bar{X}	S.D.	ระดับคะแนน
1. ฉันรู้สึกภูมิใจที่มีผู้ประกอบการด้านคหกรรมสามารถสร้างอาชีพให้กับชุมชน	4.29	0.60	ดี
2. ฉันรู้สึกมีความสุขเมื่อได้เห็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมที่ประสบความสำเร็จ	4.27	0.51	ดี
3. ฉันมีความสุขที่ครอบครัวช่วยผลักดันให้ฉันเป็นผู้ประกอบการในสาขาวิชาที่ตนเองเรียน	3.97	0.79	ดี
4. ฉันไม่กลัวที่จะแก้ปัญหาที่อาจเกิดขึ้นเมื่อเป็นผู้ประกอบการหรือเจ้าของธุรกิจด้านคหกรรม	3.91	0.93	ดี
5. ฉันชอบเรียนวิชาที่เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการหรือการประกอบธุรกิจ	3.96	0.67	ดี
6. การเป็นผู้ประกอบการหรือเจ้าของธุรกิจด้านคหกรรมเป็นอาชีพที่ต้องอดทนและเหน็ดเหนื่อย	4.19	0.62	ดี
7. ฉันไม่ชอบประกอบอาชีพที่มีความเสี่ยงในการลงทุน	2.91	0.97	ปานกลาง
8. การเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมที่ประสบความสำเร็จทำให้ฉันเกิดความภาคภูมิใจ	4.16	0.64	ดี
9. ฉันชอบทำงานด้านคหกรรมถึงแม้ว่าจะใช้เวลาในการทำงานนาน	4.05	0.60	ดี
10. ฉันชอบสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆมากกว่าที่จะทำงานซ้ำ ๆ	4.12	0.60	ดี
เจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ ด้านความรู้สึกรัก โดยรวม	3.98	0.43	ดี

จากตารางที่ 4.4 แสดงว่า นักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครเป็นกลุ่มตัวอย่างมีเจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ ด้านความรู้สึก ดังนี้

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าเจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ ด้านความรู้สึก ส่วนใหญ่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับดีจำนวน 9 ข้อ และพบว่ามีเจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ ด้านความรู้สึกมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางจำนวน 1 ข้อ

เมื่อพิจารณาโดยรวมพบว่าเจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ ด้านความรู้สึกอยู่ในระดับดีมีค่าเฉลี่ย 3.98 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.43

4.2.5 ตอนที่ 5 วิเคราะห์เจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ ด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยแสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง ปรากฏตามตารางที่ 4.5

ตารางที่ 4.5 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายระดับคะแนนเจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ ด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

(n = 180)			
เจตคติการเป็นผู้ประกอบการ ด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม	\bar{X}	S.D.	ระดับคะแนน
1. ฉันตั้งใจนำความรู้และประสบการณ์ในสาขาวิชาที่เรียนไปสร้างธุรกิจของตนเอง	3.99	0.77	ดี
2. เมื่อสำเร็จการศึกษาฉันตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ	3.66	0.89	ปานกลาง
3. ฉันมักเป็นผู้นำในการทำงานกลุ่มเสมอเพราะทำให้ฉันได้วางแผนการทำงานที่เป็นระบบและควบคุมสมาชิกในกลุ่มได้	3.36	0.77	ปานกลาง
4. ฉันเรียนรู้ประสบการณ์ใหม่ๆ และแก้ไขปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้น เพื่อความสำเร็จในชีวิตฉัน	3.60	0.91	ปานกลาง
5. ฉันสนใจเข้าร่วมการอบรมโครงการที่เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการของมหาวิทยาลัยหรือหน่วยงานต่างๆ	3.46	0.78	ปานกลาง
6. ฉันพัฒนางานทางด้านคหกรรมศาสตร์ให้มีความแปลกใหม่ ไม่เหมือนผู้อื่นอยู่เสมอ	3.27	0.89	ปานกลาง
7. ฉันชอบเรียนวิชาที่เกี่ยวข้องกับการเป็นผู้ประกอบการ	3.49	0.72	ปานกลาง
8. ฉันมีประสบการณ์การทำงานหารายได้ในช่วงปิดภาคเรียน	3.38	1.13	ปานกลาง

ตารางที่ 4.5 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายระดับคะแนนเจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ ด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร (ต่อ)

(n = 180)

เจตคติการเป็นผู้ประกอบการ ด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม	\bar{x}	S.D.	ระดับคะแนน
9. การยอมรับของสังคมทำให้ฉันต้องการที่จะเป็น ผู้ประกอบการในอนาคต	3.61	0.73	ปานกลาง
10. ฉันศึกษาประวัติของผู้ที่ประสบความสำเร็จในการ ประกอบ ธุรกิจ	3.31	0.82	ปานกลาง
เจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ ด้านแนวโน้มในการแสดง พฤติกรรมโดยรวม	3.51	0.64	ปานกลาง

จากตารางที่ 4.5 แสดงว่านักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมี เจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ ด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม ดังนี้

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่ามี เจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ ด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับดี จำนวน 1 ข้อ และพบว่ามีเจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง จำนวน 9 ข้อ

เมื่อพิจารณาโดยรวมพบว่ามี เจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ ด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรมอยู่ในระดับปานกลางมีค่าเฉลี่ย 3.51 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.64

ตารางที่ 4.6 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายระดับคะแนนเจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการรวมทุกด้าน ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

(n = 180)

เจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการรวมทุกด้าน	\bar{x}	S.D.	ระดับคะแนน
เจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ ด้านความคิด โดยรวม	3.72	0.38	ดี
เจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ ด้านความรู้สึก โดยรวม	3.98	0.43	ดี
เจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ ด้านแนวโน้มในการแสดง พฤติกรรมโดยรวม	3.51	0.64	ปานกลาง
เจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการโดยรวมทุกด้าน	3.73	0.42	มาก

จากตารางที่ 4.6 แสดงว่านักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมี เจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการรวมทุกด้าน ดังนี้

เมื่อพิจารณาโดยรวมเจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการรวมทุกด้านอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ย 3.73 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.42

4.2.6 ตอนที่ 6 วิเคราะห์การจัดการเรียนการสอนการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยแสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียงปรากฏตามตารางที่ 4.7

ตารางที่ 4.7 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายระดับคะแนนการจัดการเรียนการสอนการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

(n = 180)

การจัดการเรียนการสอนการเป็นผู้ประกอบการ	\bar{X}	S.D.	ระดับคะแนน
1. มีการเชิญวิทยากรที่เป็นผู้ประกอบการมาให้ความรู้กับนักศึกษา	4.21	0.49	มาก
2. เนื้อหาวิชาที่ศึกษาสามารถสร้างแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ	4.16	0.55	มาก
3. อาจารย์ส่งเสริมให้นักศึกษาเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ	3.99	0.68	มาก
4. นักศึกษาได้ปฏิบัติและฝึกทักษะการเป็นผู้ประกอบการจากกรเรียนในห้องเรียน	4.01	0.62	มาก
5. มีการจัดแนะแนวการประกอบอาชีพการเป็นผู้ประกอบการทางด้านคหกรรมศาสตร์	4.09	0.49	มาก
6. อาจารย์สนับสนุนให้นักศึกษาหารายได้ระหว่างเรียน	4.01	0.63	มาก
7. คณะมีหน่วยงานให้คำปรึกษาแนะนำสนับสนุนและส่งเสริมเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการให้นักศึกษา	4.02	0.62	มาก
8. คณะจัดตั้งชมรมเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการให้กับนักศึกษาที่สนใจ	3.71	0.88	มาก
9. คณะส่งเสริมให้นักศึกษาส่งผลงานเข้าร่วมประกวดให้โอกาสต่างๆ	3.74	0.87	มาก
10. การฝึกงานในระหว่างเรียนมีส่วนช่วยส่งเสริมการเป็นผู้ประกอบการมากขึ้น	4.11	0.61	มาก
การจัดการเรียนการสอนการเป็นผู้ประกอบการโดยรวม	4.00	0.84	มาก

จากตารางที่ 4.7 แสดงว่า นักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนการเป็นผู้ประกอบการ ดังนี้

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าการจัดการเรียนการสอนการเป็นผู้ประกอบการมีค่าเฉลี่ย อยู่ในระดับมาก จำนวน 10 ข้อ

เมื่อพิจารณาโดยรวมพบว่าการจัดการเรียนการสอนการเป็นผู้ประกอบการ อยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ย 4.00 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.84

4.2.7 ตอนที่ 7 วิเคราะห์ความต้องการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยแสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง ปรากฏตามตารางที่ 4.8

ตารางที่ 4.8 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการแปลความหมายระดับคะแนนความต้องการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

(n = 180)			
ความต้องการเป็นผู้ประกอบการ	\bar{x}	S.D.	ระดับคะแนน
1. ข้าพเจ้าชอบที่จะพัฒนาตนเองให้มีความรู้ และประสบการณ์ด้านคหกรรมศาสตร์อยู่เสมอ	4.17	0.54	มาก
2. ข้าพเจ้าสามารถตัดสินใจได้อย่างรวดเร็วภายใต้สถานการณ์ต่างๆ	4.07	0.57	มาก
3. ข้าพเจ้าจะอาสาเป็นหัวหน้ากลุ่มอยู่เสมอ	4.13	0.53	มาก
4. ข้าพเจ้าตั้งใจทำงานให้บรรลุเป้าหมายที่วางไว้	4.11	0.48	มาก
5. ข้าพเจ้ามีความสุขกับความสำเร็จแม้จะใช้เวลาในการทำงานนาน	4.02	0.62	มาก
6. ข้าพเจ้ามุ่งมั่นที่จะนำความรู้และประสบการณ์ไปสร้างธุรกิจด้านคหกรรมศาสตร์	4.09	0.56	มาก
7. ข้าพเจ้ายินดีรับฟังความคิดเห็นของเพื่อนแม้จะเป็นความคิดเห็นที่แตกต่าง	4.12	0.54	มาก
8. ข้าพเจ้านำความผิดพลาดในการทำงาน มาปรับปรุงอยู่เสมอ	4.09	0.49	มาก
9. ข้าพเจ้าจะรักษามาตรฐานผลงานด้านคหกรรมศาสตร์อยู่เสมอ	4.02	0.61	มาก
10. ข้าพเจ้ามักเป็นผู้นำทำงานกลุ่มและกระจายความรับผิดชอบงานได้	4.02	0.61	มาก
ความต้องการเป็นผู้ประกอบการโดยรวม	4.08	0.43	มาก

จากตารางที่ 4.8 แสดงว่า นักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีความคิดเห็นเกี่ยวกับความต้องการเป็นผู้ประกอบการ ดังนี้

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าความต้องการเป็นผู้ประกอบการมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก จำนวน 10 ข้อ

เมื่อพิจารณาโดยรวมพบว่าความต้องการเป็นผู้ประกอบการอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.08 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.43

4.2.8 ตอนที่ 8 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครกับปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ สาขาวิชาที่ศึกษา และประสบการณ์ในการทำงาน โดยแสดงค่าไคสแควร์ นำเสนอในรูปแบบตาราง ประกอบความเรียง ปรากฏตามตารางที่ 4.9 4.10 และ 4.11

ตารางที่ 4.9 ค่าไคสแควร์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลด้านเพศกับความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

(n=180)

เพศ		ระดับความต้องการ		รวม	chi-square	df	sig
		กลาง	มาก				
เพศชาย	Count	1	29	30	1.18	1	.29
	Expected	2.5	27.5	30			
เพศหญิง	Count	14	136	150			
	Expected	12.5	137.5	150			
รวม	Count	15	165	180			
	Expected						
	Count	15	165	180			

* หมายถึง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$)

จากตารางที่ 4.9 แสดงว่า เพศมีความสัมพันธ์กับความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน

ตารางที่ 4.10 ค่าไคสแควร์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลด้านสาขาวิชากับความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

(n=180)

สาขา		ระดับความต้องการ		รวม	chi-square	df	sig
		กลาง	มาก				
สาขา อฟ.	Count	1	13	14	5.32	5	.38
	Expected						
	Count	1.2	12.8	14			
สาขา อภ.	Count	6	61	67			
	Expected						
	Count	5.6	61.4	67			
สาขา ออ.	Count	3	34	37			
	Expected						
	Count	3.1	33.9	37			
สาขา บค.	Count	0	28	28			
	Expected						
	Count	2.3	25.7	28			
สาขา วอ.	Count	3	22	25			
	Expected						
	Count	2.1	22.9	25			
สาขา ทฟ.	Count	2	7	9			
	Expected						
	Count	0.8	8.3	9			
รวม	Count	15	165	180			
	Expected						
	Count	15	165	180			

* หมายถึง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$)

หมายเหตุ

อฟ. หมายถึง สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย

อภ. หมายถึง สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ

ออ. หมายถึง สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร

บค. หมายถึง สาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์

วอ. หมายถึง สาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหาร

ทฟ. หมายถึง สาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น

จากตารางที่ 4.10 แสดงว่า สาขาวิชาที่ศึกษามีความสัมพันธ์กับความต้องการเป็นผู้ประกอบในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร การอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน

ตารางที่ 4.11 ค่าไคสแควร์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลด้านประสบการณ์กับความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

(n=180)

ประสบการณ์		ระดับความ ต้องการ			chi- square	df	sig
		กลาง	มาก	รวม			
มีประสบการณ์	Count	9	135	144	4.09	1	.04
	Expected						
	Count	12	132	144			
ไม่มีประสบการณ์	Count	6	30	36			
	Expected						
	Count	3	33	36			
รวม	Count	15	165	180			
	Expected						
	Count	15	165	180			

* หมายถึง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$)

จากตาราง 4.11 แสดงว่า ประสบการณ์ในการทำงานมีความสัมพันธ์กับความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1

4.2.9 ตอนที่ 9 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครกับปัจจัยสนับสนุน ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ เจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ และการจัดการเรียนการสอนของคณะ

ตารางที่ 4.12 ค่าความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยสนับสนุน ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ เจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ และการจัดการเรียนการสอนของคณะกับความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

(n=180)

ความต้องการเป็นผู้ประกอบการ		
ความรู้	ค่าสหสัมพันธ์	-0.01
	Sig	0.88
	จำนวน	180
เจตคติด้านความคิด	ค่าสหสัมพันธ์	0.41
	Sig	.00
	จำนวน	180
เจตคติด้านความรู้สึก	ค่าสหสัมพันธ์	0.57
	Sig	.00
	จำนวน	180
เจตคติด้านพฤติกรรม	ค่าสหสัมพันธ์	0.58
	Sig	.00
	จำนวน	180
เจตคติโดยรวม	ค่าสหสัมพันธ์	0.61
	Sig	.00
	จำนวน	180
การจัดการ	ค่าสหสัมพันธ์	0.87
	Sig	.00
	จำนวน	180

* หมายถึง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$)

จากตาราง 4.12 เจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ และการจัดการเรียนการสอนของคณะมีความสัมพันธ์กับความต้องการเป็นผู้ประกอบในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 ส่วนความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ มีความสัมพันธ์กับความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องปัจจัยที่สัมพันธ์กับความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษา ปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร และหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต้น คือปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ สาขาวิชาที่ศึกษา ประสบการณ์การทำงาน และปัจจัยสนับสนุน ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ เจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ และการจัดการเรียนการสอนของคณะ กับตัวแปรตามคือ ความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครซึ่งได้ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถสรุปผลอภิปรายพร้อมข้อเสนอแนะได้ดังนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.1.1 วัตถุประสงค์

1) เพื่อศึกษาความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

2) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต้นคือ ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ สาขาวิชาที่ศึกษา ประสบการณ์การทำงาน และปัจจัยสนับสนุน ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ เจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ และการจัดการเรียนการสอนของคณะ กับตัวแปรตามคือ ความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

5.1.2 สมมุติฐานในการวิจัย

1) ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ สาขาวิชาที่ศึกษา ประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียนมีความสัมพันธ์กับความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

2) ปัจจัยสนับสนุน ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ เจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ และการจัดการเรียนการสอนของคณะ มีความสัมพันธ์กับความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

5.1.3 วิธีการดำเนินการวิจัย

5.1.3.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ศึกษาเฉพาะความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร สาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหาร และสาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น คณะเทคโนโลยี คหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 จำนวนทั้งสิ้น 317 คน

5.1.3.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร สาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหาร และสาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2561 จำนวนทั้งสิ้น 180 คน ได้จากการคำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่างในกรณีทราบจำนวนประชากรที่แน่นอน (Finite Population) ตามวิธีของทาโร ยามาเน (ยુท, 2545 อ้างจาก Taro Yamane, 1973) โดยยอมให้เกิดความคลาดเคลื่อนของการสุ่มร้อยละ 5 แล้วทำการสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) ได้กลุ่มตัวอย่าง ด้วยการสุ่มแบบสัดส่วนตามสูตร ลีทซ์ (2550) ดังนี้

สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย	จำนวน	14 คน
สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ	จำนวน	67 คน
สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร	จำนวน	37 คน
สาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์	จำนวน	28 คน
สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การอาหารและโภชนาการ	จำนวน	25 คน
สาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น	จำนวน	9 คน

จากนั้นทำการสุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) โดยการจับฉลาก

5.1.3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถาม และแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามวัตถุประสงค์และกรอบแนวคิดในการวิจัยโดยแบ่งเป็น 6 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ตามตัวแปรต้น ได้แก่ เพศ สาขาวิชาที่ศึกษา และประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียน โดยการแจกแจงความถี่ และค่าร้อยละ นำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

ตอนที่ 2 วิเคราะห์ความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยแสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

ตอนที่ 3 วิเคราะห์เจตคติการเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ด้านคือ

1. วิเคราะห์เจตคติการเป็นผู้ประกอบการ ด้านความคิด ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยแสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

2. วิเคราะห์เจตคติการเป็นผู้ประกอบการ ด้านความรู้สึก ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยแสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

3. วิเคราะห์เจตคติการเป็นผู้ประกอบการ ด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยแสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

ตอนที่ 4 วิเคราะห์การจัดการเรียนการสอนการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยแสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

ตอนที่ 5 วิเคราะห์ความต้องการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยแสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

ตอนที่ 6 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครกับปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ สาขาวิชาที่ศึกษา และประสบการณ์ในการทำงาน โดยแสดงค่าไคสแควร์ นำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

ตอนที่ 7 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครกับปัจจัยสนับสนุน ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ เจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ และการจัดการเรียนการสอนของคณะ โดยแสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียวสัน นำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

5.1.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้ศึกษานำแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมาตรวจสอบความสมบูรณ์ แล้วนำมาประมวลผลข้อมูลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป และวิเคราะห์ข้อมูล ดังรายละเอียดต่อไปนี้

5.1.4.1 ตรวจให้คะแนนแบบสอบถามและแบบทดสอบทุกข้อโดยใช้เกณฑ์ตามที่กำหนดไว้

5.1.4.2 วิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานตามตัวแปรปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ สาขาวิชาที่ศึกษา ประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียน โดยแสดงการแจกแจงความถี่และคำนวณหาค่าร้อยละ แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

5.1.4.3 วิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานตามตัวแปรปัจจัยสนับสนุน ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ เจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ การจัดการเรียนการสอนของคณะ และความต้องการเป็นผู้ประกอบการโดยหาค่าคะแนนเฉลี่ย และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

5.1.4.4 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร กับตัวแปรต้นด้านปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ สาขาวิชาที่ศึกษา ประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียน โดยทดสอบความสัมพันธ์ (The X^2 - test for Independence) ค่าไคสแควร์ เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

5.1.4.5 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจ คหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร กับตัวแปรต้นด้านปัจจัยสนับสนุน ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ เจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการและการจัดการเรียนการสอนของคณะ โดยทดสอบความสัมพันธ์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Products Moment Correlation coefficient) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2 แล้วนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

5.1.5 สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลของปัจจัยที่สัมพันธ์กับความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ได้แก่ ปัจจัยส่วนบุคคล ความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ เจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ การจัดการเรียนการสอน ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครกับปัจจัยส่วนบุคคล และความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครกับปัจจัยสนับสนุน

5.1.5.1 วิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ตามตัวแปร ได้แก่ เพศ สาขาวิชาที่ศึกษา และประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียนจากการศึกษาพบว่า

เพศ พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 83.30 และเพศชายคิดเป็นร้อยละ 16.70

สาขาวิชาที่ศึกษา พบว่า ส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาสาขาวิชาอาหารโภชนาการ คิดเป็นร้อยละ 37.20 สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร คิดเป็นร้อยละ 20.60 สาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ คิดเป็นร้อยละ 15.60 สาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหาร

คิดเป็นร้อยละ 13.90 สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย คิดเป็นร้อยละ 7.80 และสาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น คิดเป็นร้อยละ 5.00 ตามลำดับ

ประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียน พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่เคยมีประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียน คิดเป็นร้อยละ 80.00 และไม่เคยมีประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียน คิดเป็นร้อยละ 20.00 ตามลำดับ

5.1.5.2 วิเคราะห์ความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร พบว่าความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ย 0.64 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.14

5.1.5.3 วิเคราะห์เจตคติการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยจะแบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ด้านความคิด ด้านความรู้สึก และด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม พบว่า โดยรวมเจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการรวมทุกด้านอยู่ในระดับมากมีค่าเฉลี่ย 3.73 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.42

5.1.5.4 วิเคราะห์การจัดการเรียนการสอนการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร พบว่า การจัดการเรียนการสอนการเป็นผู้ประกอบการอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.00 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.84

5.1.5.5 วิเคราะห์ความต้องการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร พบว่า ความต้องการเป็นผู้ประกอบการอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.08 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.43

5.1.5.6 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร กับปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ สาขาวิชาที่ศึกษา และประสบการณ์ในการทำงาน พบว่า

เพศ มีความสัมพันธ์กับความต้องการเป็นผู้ประกอบการอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

สาขาวิชาที่ศึกษา มีความสัมพันธ์กับความต้องการเป็นผู้ประกอบการอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียน มีความสัมพันธ์กับความต้องการเป็นผู้ประกอบการอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

5.1.5.7 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความต้องการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครกับปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ เจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ และการจัดการเรียนการสอนของคณะ พบว่า

ความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ มีความสัมพันธ์กับความต้องการเป็นผู้ประกอบการอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการมีความสัมพันธ์กับความต้องการเป็นผู้ประกอบการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การจัดการเรียนการสอนของคณะมีความสัมพันธ์กับความต้องการเป็น
ผู้ประกอบการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.2 อภิปราย

จากการศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจเศรษฐศาสตร์
ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ได้อภิปราย
ผลตามสมมติฐานได้ดังนี้

5.2.1 ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ สาขาวิชาที่ศึกษา ประสบการณ์ในการทำงานระหว่าง
เรียนมีความสัมพันธ์กับความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจเศรษฐศาสตร์ของนักศึกษาคณะ
เทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ปัจจัยด้านเพศ มีความสัมพันธ์กับความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจเศรษฐ
ศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร อย่าง
ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 ทั้งนี้เนื่องจากความต้องการเป็น
ผู้ประกอบการในธุรกิจเศรษฐศาสตร์ขึ้นอยู่กับความรู้ ความสนใจ ความถนัด ไม่ว่าจะเป็นชายหรือ
เพศหญิงจึงมีความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจเศรษฐศาสตร์เท่าเทียมกัน ซึ่งสอดคล้องกับ
การศึกษาของเศกณี (2552) ได้ศึกษาศักยภาพและความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา
มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐมในภาวะวิกฤติเศรษฐกิจ 2551 ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่มีเพศ
ต่างกัน มีศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการไม่แตกต่างกัน และสอดคล้องกับการศึกษาของ ศิริพร
(2552) ได้ศึกษาความต้องการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยแม่โจ้
ผลการศึกษา พบว่า ตัวแปรด้านเพศไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการเป็นผู้ประกอบการของ
นักศึกษา และยังสอดคล้องกับการศึกษาของพรทิพย์ (2554) ได้ศึกษาปัจจัยทางจิตและสังคมที่
เกี่ยวข้องกับความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
ผลการวิจัย พบว่านักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีความตั้งใจ ที่จะเป็นผู้ประกอบการ ของนักศึกษาไม่
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 และไม่สอดคล้องกับการศึกษาของ ณัฐวุฒิ (2552)
ได้ศึกษาคุณลักษณะและความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา สาขาการเป็นผู้ประกอบการ
ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า เพศชาย และเพศหญิง มีคุณลักษณะความเป็นผู้ประกอบการต่างกัน
และเพศมีผลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการแตกต่างกัน

ปัจจัยด้านสาขาวิชาที่ศึกษามีความสัมพันธ์กับความต้องการเป็นผู้ประกอบการใน
ธุรกิจเศรษฐศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล
พระนคร อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 ทั้งนี้เนื่องจากคณะ
เทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มุ่งเน้นความเป็นเลิศทาง
วิชาการ เทคโนโลยีที่มีคุณภาพตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ (TQF: HED) บน
พื้นฐานการพัฒนาคุณธรรม จริยธรรมและหลักเศรษฐกิจพอเพียง ตลอดจนปลูกฝังนักศึกษาให้มีทักษะ
ชีวิตสำนึกสาธารณะมีความเป็นผู้นำ มีความคิดสร้างสรรค์และสมรรถนะสากล ที่สมบูรณ์พร้อมก้าว

สู่โลกอาชีพ และให้ความสำคัญต่อการเป็นผู้ประกอบการรวมถึงการพัฒนาให้นักศึกษา ให้เกิดแรงจูงใจ และมีความต้องการเป็นผู้ประกอบการ โดยจัดตั้งศูนย์บ่มเพาะธุรกิจและคลินิกเทคโนโลยีที่ทำหน้าที่ ให้คำแนะนำ ส่งเสริมสนับสนุน จัดอบรมสัมมนา และถ่ายทอดความรู้ให้แก่ นักศึกษา เพื่อให้ นักศึกษา เป็นผู้ประกอบการที่มีศักยภาพในการดำเนินธุรกิจของตนเองให้ประสบความสำเร็จ นอกจากนี้ คณะ เทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ รับผิดชอบสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษามาดำเนินการภายใต้ ความร่วมมือกับหน่วยงานสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลาง และ ขนาดย่อมมีรูปแบบการเรียน การสอน โดยมีรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจ ซึ่งสอดคล้องกับ ประเชิญ (2537) ได้กล่าวถึง เป้าหมาย ของคหกรรมศาสตร์ คือ เรียนเพื่อนำความรู้ไปประกอบอาชีพ และเพื่อมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นคหกรรม ศาสตร์ตามแนวคิดใหม่ คือ วิชาชีพแขนงหนึ่งซึ่งเรียนได้ทั้งผู้หญิงและผู้ชาย เป็นการนำความรู้ที่ได้รับ ในสาขาวิชาชีพไปประกอบอาชีพ และนำไปพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคคลทุกเพศทุกวัย และยัง สอดคล้องกับการศึกษาของกิตติคุณ (2560) ได้ศึกษาความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรม ศาสตร์ ของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรม ศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร พบว่า สาขาวิชาที่ต่างกันมีความต้องการเป็น ผู้ประกอบการด้าน คหกรรมศาสตร์โดยรวมทุกด้านไม่แตกต่างกัน และไม่สอดคล้องกับการศึกษาของ ศิริพร (2552) ได้ศึกษาความต้องการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัย แม่โจ้ ผลการศึกษา พบว่า สาขาวิชา มีความสัมพันธ์กับความต้องการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา

ปัจจัยด้านประสบการณ์ในการทำงานระหว่างเรียนมีความสัมพันธ์กับความต้องการ เป็นผู้ประกอบการในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัย เทคโนโลยีราชมงคลพระนคร อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 ทั้งนี้ เนื่องจากการเป็นผู้ประกอบการจะมีความรู้ ความสนใจทางด้านคหกรรมศาสตร์แล้วยังจำเป็นต้องมี คุณลักษณะอื่นๆ เช่น มีความกล้าเสี่ยง ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีวิสัยทัศน์กว้างไกล มีความ รับผิดชอบ มีความกระตือรือร้น ใฝ่หาความรู้เพิ่มเติม กล้าตัดสินใจ สามารถปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อม รู้จักประมาณตนเอง ต้องมีความร่วมมือและแข่งขัน และมีความซื่อสัตย์ต่อลูกค้าในด้านคุณภาพและ สิ้นค้าการบริการ ซึ่งสอดคล้องกับวันวิสาข์ (2557) กล่าวว่าผู้ประกอบการคือบุคคลที่มองเห็นโอกาส ทางธุรกิจรวบรวมข้อมูล มีการวางแผนเพื่อที่จะดำเนินการก่อตั้งธุรกิจขึ้นมา โดยการนำเอาปัจจัยการ ผลิตต่างๆ เช่น ทุนที่ดิน แรงงาน และเทคนิคการบริหารจัดการมาดำเนินการด้วยวิธีที่สร้างสรรค์ นำมาเสนอขายในตลาดเพื่อหวังผลกำไรและพร้อมที่จะยอมรับความเสี่ยงที่เกิดขึ้นได้ในการดำเนิน ธุรกิจและสอดคล้องกับ ธนวุฒิ (2558) กล่าวว่า การเป็นผู้ประกอบการคือผู้ที่ริเริ่มมีความคิดทำธุรกิจ ด้วยความกล้าเสี่ยงและมุ่งมั่นสู่ความสำเร็จโดยพยายามอย่างเต็มที่เพื่อก้าวไปสู่ความสำเร็จ และไม่ สอดคล้องกับการศึกษาของสมพรและโสภิตา (2550) ได้ศึกษาลักษณะกับความเป็นผู้ประกอบการของ นักศึกษา มหาวิทยาลัยสยามด้านลักษณะความเป็นผู้ประกอบการ พบว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์ ระหว่างเรียนมีค่าเฉลี่ยของลักษณะความเป็นผู้ประกอบการสูงกว่านักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์ และ ยังไม่สอดคล้องกับการศึกษาของ ศิริพร (2552) ได้ศึกษาความต้องการเป็นผู้ประกอบการของ นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยแม่โจ้ ผลการศึกษา พบว่า ประสบการณ์ในการฝึกอบรม หลักสูตรการประกอบธุรกิจ มีความสัมพันธ์กับความต้องการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา

5.2.2 ปัจจัยสนับสนุน ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ เจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ และการจัดการเรียนการสอนของคณะ มีความสัมพันธ์กับความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ มีความสัมพันธ์กับความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 ทั้งนี้เนื่องจากจากการผู้ประกอบการนักศึกษาควรมีแรงบันดาลใจใน การแสวงหาโอกาสและประยุกต์ใช้ ความรู้ความคิดสร้างสรรค์ เพื่อสร้างความแตกต่างในการดำเนินงานทางธุรกิจ ซึ่งสอดคล้องกับ คุณสมบัติและบุคลิกภาพของผู้ประกอบการ (McClelland, 1973 อ้างอิงใน บุณทวรรณ, 2556) เดวิด แมคเคลแลนด์ (David McClelland) กล่าวว่า ว่าต้องมีองค์ประกอบ 8 ประการ ดังนี้ 1. เป็นผู้มีความต้องการความสำเร็จ 2. เป็นผู้มีความรับผิดชอบ 3. เป็นผู้ที่ยอมรับความเสี่ยง 4. เป็นผู้มีความเชื่อมั่นในตนเอง 5. เป็นผู้ต้องการตอบสนองอย่างรวดเร็ว 6. เป็นผู้มีความวิสัยทัศน์และความยืดหยุ่น 7. เป็นผู้มีความสามารถทางด้านมนุษยสัมพันธ์ 8. เป็นผู้มีความรู้ทางเทคนิคและประสบการณ์ส่วนบุคคล นอกจากนี้ (Begrave and Zacharakis, 2008 อ้างอิงใน บุณทวรรณ, 2556) กล่าวถึง คุณลักษณะของผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จ ฟังก์กระทำ เพื่อทำการขับเคลื่อนให้ธุรกิจมีสมรรถนะที่สูงขึ้น ภายใต้การเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมที่ผันผวน ดังนั้นผู้ประกอบการควรมีคุณลักษณะเฉพาะ 10 ประการ (10D,s) ดังนี้ 1. ความฝัน 2. การตัดสินใจอย่างเด็ดขาด 3. นักปฏิบัติ 4. ความมุ่งมั่น 5. การแบ่งปัน 6. การทุ่มเทกายและใจ 7. รายละเอียด 8. โชคชะตา 9.เงิน 10. กระจายความรับผิดชอบ

เจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ มีความสัมพันธ์กับความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 ทั้งนี้เนื่องจากมาจากนักศึกษามีการเรียนในรายวิชาที่เป็นทฤษฎีและปฏิบัติ มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้จากการเชิญวิทยากรที่เป็นผู้ประกอบการ การฝึกสหกิจศึกษาทำให้นักศึกษามีความเข้าใจในการเป็นผู้ประกอบการ ในทางที่ดี ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของเปรมวดี (2552) ได้กล่าวว่าทัศนคติเป็นพฤติกรรมความรู้สึกหรือความคิดเห็นภายในจิตใจของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้าต่างๆ ซึ่งเป็นผลมาจากการเรียนรู้หรือประสบการณ์ ที่จะเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมต่อสิ่งต่างๆ อาจเป็นความพอใจหรือไม่พึงพอใจเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง และสอดคล้องกับการศึกษาของพรทิพย์ (2554) ได้ศึกษา เรื่องปัจจัยทางจิตและสังคมที่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์ พบว่าลักษณะทางจิต ได้แก่ เจตคติต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ

การจัดการเรียนการสอนของคณะ มีความสัมพันธ์กับความต้องการเป็นผู้ประกอบการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 ทั้งนี้เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนมีความสำคัญที่ช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ สามารถส่งเสริมความรู้นำไปประกอบอาชีพได้ซึ่งสอดคล้องกับหลักสูตรคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล

พระนคร (2560) ที่ว่าสาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย เพื่อผลิตบัณฑิตให้มีความรู้ด้าน ทฤษฎีและมีทักษะในการปฏิบัติงานด้านการออกแบบแฟชั่น และการทำแบบตัดเย็บเสื้อผ้าอย่างเป็น ระบบ เพื่อผลิตบัณฑิตให้มีความรู้ความสามารถในการบูรณาการวิชาต่างๆ อย่างเป็นองค์รวมมี แนวคิดอย่างเป็นระบบในการวิจัยและพัฒนาองค์ความรู้ให้ก้าวหน้า สามารถนำความรู้และทักษะไป ประยุกต์ใช้ในการประกอบอาชีพอย่างมีประสิทธิภาพ สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ เพื่อผลิต บัณฑิตให้มีความรู้ด้านทฤษฎีและมีทักษะในการปฏิบัติงานด้านอาหารโภชนาการ สามารถเชื่อมโยง ทฤษฎีกับการปฏิบัติงาน เพื่อเพิ่มพูนผลผลิตทางด้านอาหารให้เพียงพอกับสภาวะการเปลี่ยนแปลง ของโลกในอนาคต เพื่อผลิตบัณฑิตให้มีความรู้ความสามารถในการบูรณาการวิชาต่างๆ อย่างเป็นองค์ รวม มีแนวคิดอย่างเป็นระบบในการวิจัยและพัฒนาองค์ความรู้ให้ก้าวหน้าสามารถนำความรู้ทักษะ และความเชี่ยวชาญไปประกอบอาชีพในสถานประกอบการด้านอาหารและโภชนาการได้ สาขาวิชา อุตสาหกรรมบริการอาหาร เพื่อผลิตบัณฑิตให้มีความรู้ด้านทฤษฎีและมีทักษะในการปฏิบัติงาน ด้านอุตสาหกรรมอาหารและการบริการ สามารถนำความรู้ทักษะและความเชี่ยวชาญไปประกอบอาชีพ ในสถานประกอบการด้านการบริการอาหารได้ สาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ เพื่อผลิต บัณฑิตผู้มีความรู้ความชำนาญ ด้านการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ มีทักษะในการสื่อสารและการใช้ เทคโนโลยีสารสนเทศ เพื่อผลิตบัณฑิตให้สามารถบูรณาการองค์ความรู้วิจัยและพัฒนาองค์ความรู้ ทางด้านการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ให้ก้าวหน้าสามารถปฏิบัติงานและประกอบธุรกิจทางคหกร มศาสตร์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหาร เพื่อผลิตบัณฑิตที่มี ความชำนาญในงานอาชีพวิทยาศาสตร์การอาหาร อุตสาหกรรมการผลิตอาหารงานวิจัยและพัฒนา ผลิตภัณฑ์อาหาร เพื่อผลิตบัณฑิตที่สามารถความไปประยุกต์และพัฒนาคความรู้ และสาขาวิชา เทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น เพื่อให้บัณฑิตมีความรู้ด้านทฤษฎีและมีทักษะในการปฏิบัติงาน ทางด้านเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่นอย่างเป็นระบบ สามารถนำความรู้ทักษะและความ เชี่ยวชาญ ไปประกอบอาชีพในสถานประกอบการด้านธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการจัดการสินค้าแฟชั่นและ เครื่องแต่งกายได้

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการศึกษาไปใช้

จากการศึกษาพบว่า เจตคติต่อการเป็นผู้ประกอบการด้านความคิด ด้านความรู้สึกรู้สึก และ ด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรมโดยรวมอยู่ในระดับมาก การจัดการเรียนการสอนของคณะอยู่ใน ระดับมาก และความต้องการเป็นผู้ประกอบการอยู่ในระดับมาก แต่ทั้งนี้ ยังพบว่าความรู้เกี่ยวกับการ เป็นผู้ประกอบการอยู่ในระดับปานกลาง ดังนั้น หน้าที่สำคัญของผู้สอน ตลอดจนสถาบันการศึกษาควร จัดการเรียนการสอนและจัดประสบการณ์เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษามีความรู้ ความเข้าใจในการเป็น ผู้ประกอบการทางคหกรรมศาสตร์ การจัดตั้งธุรกิจทางคหกรรมศาสตร์ การดำเนินธุรกิจทางคหกรรม ศาสตร์ ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นพื้นฐานสำคัญในการสร้างความเข้าใจและสามารถนำความรู้ที่ได้ไปปรับใช้กับ การเป็นผู้ประกอบการทางด้านคหกรรมศาสตร์ได้

5.3.2 ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

5.3.2.1 ควรศึกษาปัจจัยอื่นๆ ที่สัมพันธ์กับความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจ
คหกรรมศาสตร์ของนักเรียนนอกเหนือจากการศึกษาในครั้งนี้ เช่น ค่านิยม ครอบครั้ว หรือ
สิ่งแวดล้อม

5.3.2.2 ควรศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจคหกรรม
ศาสตร์ของนักศึกษาในสถาบันอื่นๆที่เปิดสอนด้านคหกรรมศาสตร์



เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงอุตสาหกรรม กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม สำนักพัฒนาผู้ประกอบการ. ม.ป.ป. 18 **โครงการของ กสอ, เพื่อSMEs ไทย.** กระทรวงอุตสาหกรรม. ม.ป.ส. : 8-9.
- กิตติคุณ มั่นคงดี. 2560. **ความต้องการเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 หลักสูตรคหกรรมศาสตรบัณฑิต คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.** วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์. คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.
- กุลชนิษฐ์ ราชนบุญยวัฒน์. 2553. **คหกรรมศาสตร์ ศาสตร์เพื่อชีวิต.** เม็ดทรายพริ้นติ้ง, กรุงเทพฯ.
- เกศณี จุฑาวิจิตร. 2552. **ศักยภาพและความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม ในภาวะวิกฤติเศรษฐกิจ 2551.** งานวิจัยสถาบันและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม.
- ข่าวทำเนียบรัฐบาล. 2559. **การเป็นผู้ประกอบการ Startup (ออนไลน์)**
เข้าถึงได้จาก <http://www.thaigov.go.th/news/contents/details/7268>,
สืบค้น 2 ธันวาคม 2560
- งานทะเบียนคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร. 2561.
จำนวนนักศึกษา. (ออนไลน์) เข้าถึงได้จาก : <http://www.hec.rmutp.ac.th>, สืบค้น
20 มกราคม 2561
- จิตตาภรณ์ พุทธฉายา. 2557. **การสร้างแบบวัดคุณลักษณะผู้ประกอบการสำหรับนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจในกรุงเทพมหานคร.** วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. ภาควิชาการวัดผลการศึกษ. บัณฑิตวิทยาลัย. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ชูชัย สมितिไกล. 2547. **ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยไทย.** บทความวิจัย. ภาควิชาจิตวิทยา. คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- เขาว์ โรจนแสง. 2550. **“ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับธุรกิจคหกรรมศาสตร์” เอกสารการสอนชุดวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ หน่วยที่ 1. พิมพ์ครั้งที่ 6.** มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, นนทบุรี.
- ณัฐวุฒิ วิเศษ. 2552. **คุณลักษณะและความตั้งใจ ที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา สาขาการเป็นผู้ประกอบการในเขตกรุงเทพมหานคร.** รายงานวิจัย. วิทยาลัยราชพฤกษ์.
- ทรงศักดิ์ ภู่อ่อน. 2551. **การประยุกต์ใช้ SPSS วิเคราะห์ข้อมูลวิจัย.** ประสานการพิมพ์, กรุงเทพฯ.

เอกสารอ้างอิง (ต่อ)

- ทิววัฒน์ มณีโชติ. 2549. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน. ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ, นนทบุรี.
- ธนวุฒิ พิมพ์กี. 2558. การบริหารธุรกิจขนาดย่อม. โอ เอส พริ้นติ้ง เฮ้าส์, กรุงเทพฯ.
- นภสร จันทน์โอ. 2557. การรับรู้บทบาทวิชาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์. คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.
- บุญชม ศรีสะอาด. 2537. การพัฒนาการสอน. สุวีริยาสาสน์, กรุงเทพฯ.
- บุญทวารณ วิงวอน. 2556. การเป็นผู้ประกอบการยุคโลกาภิวัตน์. บริษัทแอกทีฟ พริ้น จำกัด, กรุงเทพฯ.
- ประเชิญ ครูไพศาล. 2537. วิชาชีพคหกรรมศาสตร์. รวมสาส์น (1977), กรุงเทพฯ.
- เปรมวดี เจตนานุสาสน์. 2552. เจตคติต่อการประกอบอาชีพอิสระทางด้านคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์. คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.
- พรทิพย์ ม่วงมี. 2554. ปัจจัยทางจิตและสังคมที่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. ภาควิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร. 2560. เกี่ยวกับคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์. (ออนไลน์) เข้าถึงได้จาก : <http://www.hec.rmutp.ac.th/> สืบค้น 20 ธันวาคม 2560
- หลักสูตร. (ออนไลน์) เข้าถึงได้จาก : <https://www.rmutp.ac.th/> สืบค้น 15 ธันวาคม 2560
- ยุทธ ชุ่มจิตร์. 2545. พื้นฐานการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 4. สุวีริยาสาสน์, กรุงเทพฯ.
- ราชบัณฑิตยสถาน. 2546. พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. นานมีบุ๊คส์ พับลิเคชันส์, กรุงเทพฯ.
- ลปรีหลา งามอาจ และอริษา ชัยทิพย์. 2554. การศึกษาปัจจัยที่กำหนดเป็นผู้ประกอบการรายย่อยของนักศึกษา คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร. การวิจัยในรายวิชาสัมมนาปัญหาทางธุรกิจ. (หลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต) คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2543. การวัดความรู้ด้านจิตพิสัย. สุวีริยาสาสน์, กรุงเทพฯ.

เอกสารอ้างอิง (ต่อ)

- วันวิสาข์ โชคพรหมอนันต์. 2557. **คุณลักษณะของผู้ประกอบการที่มีต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการร้านค้าในตลาดน้ำดอนหวาย จังหวัดนครปฐม**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. ภาควิชาการภาครัฐและเอกชน. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วิเชียร เกตุสิงห์. 2538. “**ค่าเฉลี่ยกับการแปลความหมาย เรื่องง่ายๆ ที่บางครั้งก็พลาดได้.**” ข่าวสารวิจัยการศึกษา, (กุมภาพันธ์ – มีนาคม) : 9 – 10.
- วิภารัตน์ พูลสวัสดิ์. 2549. **การสร้างแบบวัดลักษณะที่พึงประสงค์ของการเป็นผู้ประกอบอาชีพอิสระ**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศิริภาณี ศรีกันก วรพจน์ ศรีวงษ์ชล และสุราษฎร์ พรหมจันทร์. 2551. “**การกำหนดรูปแบบการสร้างผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อมสำหรับงานคหกรรมศาสตร์.**” วารสารการประชุมวิชาการระดับชาติด้านครุศาสตร์อุตสาหกรรม ครั้งที่ 1 (25-26 เมษายน) : 603-608.
- ศิริพร ยาวิชัย. 2552. **ความต้องการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยแม่โจ้**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. ภาควิชาบริหารธุรกิจ. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยแม่โจ้.
- สมพร ปานยินดี และโสภิตา ทะสังขา. 2550. **ลักษณะความเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา มหาวิทยาลัยสยาม**. รายงานการวิจัย. มหาวิทยาลัยสยาม.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. 2545. **พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่2) พ.ศ. 2545**. สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, กรุงเทพฯ.
- สำนักงานสถิติแห่งชาติ. 2559. **ประชากรว่างงานเดือนกรกฎาคม 2559 (ออนไลน์)**
เข้าถึงได้จาก : <http://servicc.nso.go.th/nso/web/statseries/statseries04.html>,
สืบค้น 20 มกราคม 2561
- สิทธิ อีธรรม์. 2550. **แนวคิดพื้นฐานทางการวิจัย**. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- สุชา จันทน์เอม. 2544. **จิตวิทยาทั่วไป**. พิมพ์ครั้งที่ 13. ไทยวัฒนาพานิช, กรุงเทพฯ.
- เสรี ลาขโรจน์. 2535. “**หลักเกณฑ์และวิธีการวัดและการประเมินผลการศึกษาในโรงเรียน.**”
ในเอกสารการสอนชุดวิชา การวัดและประเมินผลการศึกษา หน่วยที่ 8-15.
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, นนทบุรี.
- อัศรพล ไวเซียงคำ. 2556. **ทัศนคติต่อการอนุรักษ์งานใบตอง ดอกไม้ เครื่องสด ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ . คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.

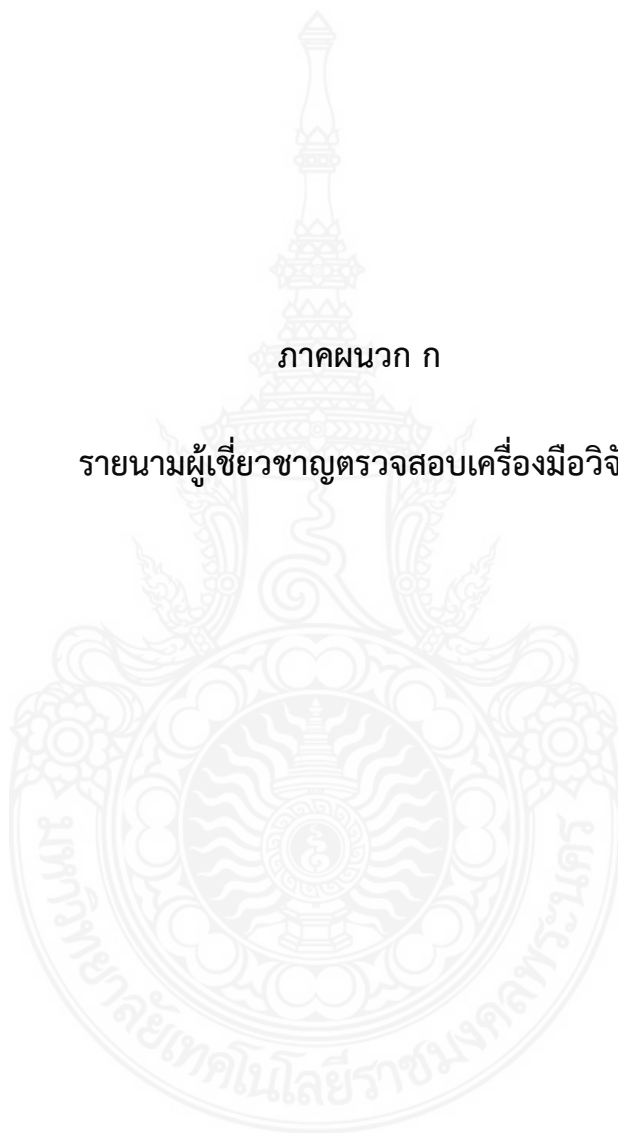


ภาคผนวก

- ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย
- ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- ภาคผนวก ค หนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญ
- ภาคผนวก ง ประวัติผู้วิจัย

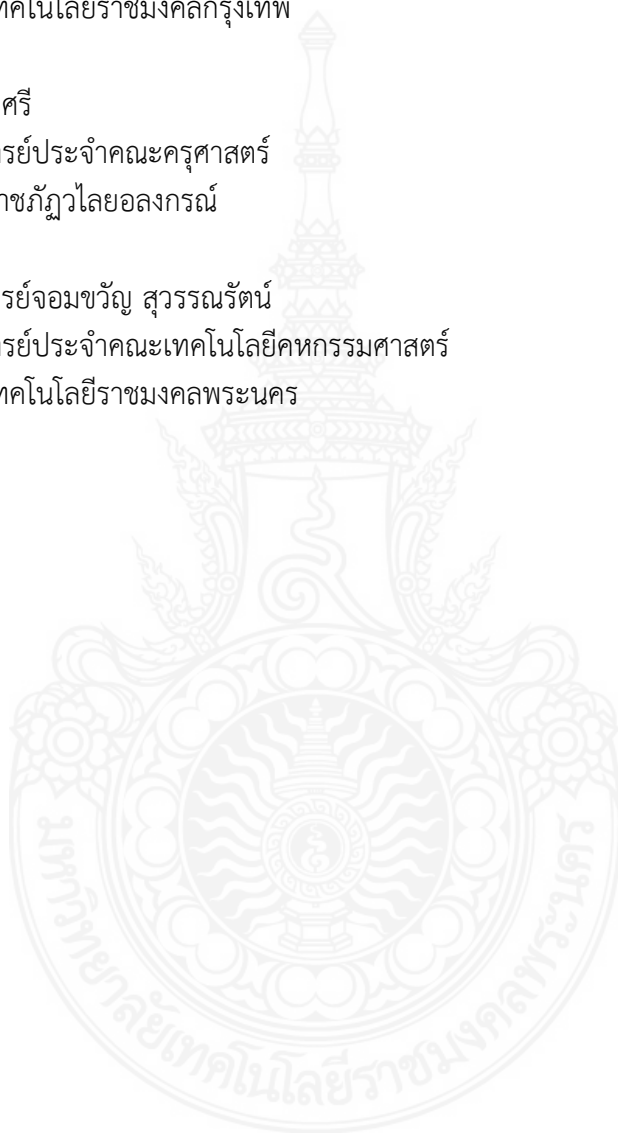
ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย



รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อมรรัตน์ อนันต์วราพงษ์
ตำแหน่ง อาจารย์ประจำคณะศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ
2. ดร. เมษา นวลศรี
ตำแหน่ง อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์
3. รองศาสตราจารย์จอมขวัญ สุวรรณรัตน์
ตำแหน่ง อาจารย์ประจำคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร



ภาคผนวก ข
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย



แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง

ปัจจัยที่สัมพันธ์กับความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจคหกรรมศาสตร์
ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

เรียน ผู้ตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามชุดนี้เป็นงานวิจัยงบประมาณเงินรายได้ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ ประจำปีงบประมาณ 2561 คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยมีรายละเอียดในการตอบแบบสอบถาม ดังนี้

1. แบบสอบถามชุดนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อการศึกษาเท่านั้น ผู้วิจัยขอความร่วมมือนักศึกษาโปรดตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริงหรือตรงกับความคิดเห็นของนักศึกษา และกรุณาตอบคำถามให้ครบทุกข้อ อย่างพิถีพิถัน

2. ข้อมูลต่างๆ ที่นักศึกษาตอบจะถูกเก็บเป็นความลับ โดยไม่มีผลกระทบต่อนักศึกษาผู้วิจัยจะนำเสนอข้อมูลในภาพรวม ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการจัดการศึกษาของคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

3. โปรดอ่านคำชี้แจงในการตอบแบบสอบถามแต่ละตอนให้เข้าใจก่อนตอบ โดยแบบสอบถามชุดนี้แบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

- ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับเพศ สาขาวิชาที่ศึกษา ประสบการณ์การทำงาน
- ตอนที่ 2 แบบสอบถามความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ
- ตอนที่ 3 แบบวัดเจตคติที่มีต่อการเป็นผู้ประกอบการ
- ตอนที่ 4 แบบสอบถามการจัดการเรียนการสอนของคุณ

ผู้วิจัยขอขอบคุณนักศึกษาทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามเพื่อการวิจัยใน

ครั้งนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ที่ตรงกับความจริงของท่านมากที่สุด

1. เพศ

- ชาย
 หญิง

2. สาขาวิชาที่ศึกษา

- สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย
 สาขาวิชาอาหารและโภชนาการ
 สาขาวิชาอุตสาหกรรมบริการอาหาร
 สาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์
 สาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการอาหาร
 สาขาวิชาเทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น

3. ประสบการณ์การทำงาน

- เคยมีประสบการณ์ในการทำงานระหว่างการเรียน
 ไม่เคยมีประสบการณ์ในการทำงานระหว่างการเรียน

ตอนที่ 2 แบบสอบถามความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ

คำชี้แจง โปรดอ่านคำถามของแต่ละข้อแล้วเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงคำตอบเดียว โดยทำ

เครื่องหมาย ✕ ลงบนข้อ ก ข ค หรือ ง ในชุดคำถาม เพื่อป้องกันการสูญหายและลดความ
ยุ่งยากในการเก็บแบบสอบถาม

1. ความหมายของการเป็นผู้ประกอบการในข้อใดกล่าวถูกต้อง

- ก. บุคคลที่จัดตั้งธุรกิจโดยยอมรับความเสี่ยงภัยทางการเงิน
ข. ผู้ที่มีความคิดจะก่อตั้งธุรกิจเป็นของตนเองเพื่อตอบสนองสังคม
ค. ผู้ที่ร่วมกันดำเนินธุรกิจการผลิต การจัดจำหน่ายเพื่อการแสวงหาผลกำไรมาก
ง. บุคคลที่มองเห็นโอกาสทางธุรกิจและดำเนินการจัดตั้งธุรกิจโดยยอมรับความเสี่ยงมุ่ง
ผลกำไร

2. หน่วยงานใดมีหน้าที่ให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ
 - ก. กระทรวงกลาโหม
 - ข. กระทรวงยุติธรรม
 - ค. กระทรวงคมนาคม
 - ง. กระทรวงอุตสาหกรรม
3. ข้อใดไม่ใช่คุณลักษณะของการเป็นผู้ประกอบการที่ดี
 - ก. มุ่งมั่นทะเยอทะยาน
 - ข. มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์
 - ค. นึกถึงผู้อื่นมากกว่าตนเองอยู่เสมอ
 - ง. มีความรู้ความชำนาญ ทักษะด้านวิชาชีพ
4. สาเหตุที่ผู้ประกอบการไม่ประสบความสำเร็จคือ
 - ก. พัฒนาตนเองอยู่เสมอ
 - ข. อดทนไม่ย่อท้อต่อความลำบาก
 - ค. เชื้อมั่นในการตัดสินใจของครอบครัว
 - ง. ปรึกษาการดำเนินธุรกิจจากผู้ประสบความสำเร็จในการประกอบธุรกิจ
5. ปัจจัยใดที่ส่งผลให้เกิดความเสี่ยงน้อยที่สุดในอาชีพการเป็นผู้ประกอบการ
 - ก. แหล่งเงินทุน
 - ข. ความรู้และประสบการณ์
 - ค. การสนับสนุนจากครอบครัว
 - ง. แหล่งจัดจำหน่ายสินค้าและบริการ
6. ข้อใดไม่ใช่ปัจจัยในการเลือกอาชีพของบุคคลที่ต้องการเป็นผู้ประกอบการ
 - ก. เพื่อนชักชวน
 - ข. ผู้ปกครองชี้แนะ
 - ค. ความสนใจในอาชีพ
 - ง. ความรู้ความสามารถ
7. ข้อใดคือปัจจัยที่นำไปสู่ความสำเร็จอย่างยั่งยืน
 - ก. มีคนรู้จักยกย่องให้เกียรติ
 - ข. ความทะเยอทะยานและโชคอำนวย
 - ค. ทำความรู้จักคนให้มากเพื่อสร้างเครือข่าย
 - ง. การทำงานหนักด้วยความมุ่งมั่นและมีเป้าหมาย
8. ข้อใดไม่ใช่ประโยชน์ของการประกอบอาชีพผู้ประกอบการ
 - ก. เกิดธุรกิจใหม่ๆ
 - ข. มุ่งแสวงหารายได้
 - ค. สร้างคู่แข่งทางการค้า
 - ง. ลดภาวะการว่างงาน
9. แหล่งเงินทุนใดที่เหมาะสมที่สุดในการเริ่มต้นดำเนินธุรกิจการเป็นผู้ประกอบการ
 - ก. ครอบครัวหรือญาติ
 - ข. ธนาคารอาคารสงเคราะห์
 - ค. กองทุนกู้ยืมเพื่อการศึกษา
 - ง. ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

10. ผู้ประกอบการธุรกิจร้านอาหารไม่ควรมีคุณลักษณะอย่างไร
- ก. ขยันอดทน ข. มีจินตนาการ
ค. ตระหนี่ประหยัด ง. ใฝ่หาความรู้เพิ่มเติม
11. ข้อใดคือประโยชน์ของธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีผลต่อสังคม
- ก. ลดภาวะการว่างงาน ข. ผลิตสินค้าที่มีคุณภาพ
 ค. มีการลงทุนในต่างประเทศ ง. สร้างเทคโนโลยีการเรียนรู้ใหม่ๆ
12. เป้าหมายหลักในการเป็นผู้ประกอบการคือข้อใด
- ก. แสวงหาผลกำไร ข. ลดภาวะการว่างงาน
 ค. กระตุ้นเศรษฐกิจของประเทศ ง. อำนวยประโยชน์ด้านสาธารณสุขปโลก
13. ข้อใดเป็นคุณลักษณะที่โดดเด่นของผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จ
- ก. เป็นนักแสวงหาผลกำไร
 ข. เป็นผู้มีความคิดสร้างสรรค์
ค. เป็นผู้มองการณ์ไกลมีวิสัยทัศน์
 ง. เป็นผู้ที่มีความเชื่อมั่นในตนเอง
14. การประกอบอาชีพผลิตเสื้อผ้าส่งออกจัดอยู่ในธุรกิจประเภทใด
- ก. ธุรกิจประเภทบริการ
 ข. ธุรกิจประเภทค้าปลีก
ค. ธุรกิจประเภทการผลิต
 ง. ธุรกิจประเภทหัตถกรรม
15. ข้อใดไม่ใช่หน้าที่หลักของศูนย์บ่มเพาะวิสาหกิจมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
- ก. สร้างผู้ประกอบการใหม่ๆ
ข. ให้เงินทุนในการดำเนินธุรกิจ
 ค. พัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการ
 ง. จัดอบรมสัมมนาเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ
16. บทบาทหน้าที่ของคลินิกเทคโนโลยีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครคือข้อใด
- ก. พัฒนาธุรกิจให้ประสบความสำเร็จ
 ข. จัดหาแหล่งเงินทุนให้ผู้ประกอบการ
 ค. เป็นฐานการผลิตให้แก่ผู้ประกอบการ
ง. ให้การอบรมวิชาชีพแก่ผู้ต้องการประกอบอาชีพ

17. คุณลักษณะของผู้ประกอบการในข้อใดที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการดำเนินธุรกิจ
- ก. ยอมรับความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นได้เสมอ
 - ข. ยึดมั่นอุดมการณ์เพื่อมุ่งสู่เป้าหมายที่ตั้งไว้
 - ค. มุ่งแสวงหาชื่อเสียงและกำไรในการแสวงหาธุรกิจ
 - ง. สร้างธุรกิจโดยการเรียนแบบผู้ที่ประสบความสำเร็จ
18. ข้อใดจัดว่าเป็นการวิเคราะห์ปัจจัยภายนอก
- ก. การเงิน
 - ข. ผลិតภัณฑ์
 - ค. แนวโน้มเศรษฐกิจ
 - ง. ทรัพยากรที่ใช้ในการผลิต
19. กลยุทธ์ทางการตลาดในด้านการผลิต คือข้อใด
- ก. ลดราคาสินค้าทุกวันพุธ
 - ข. จำหน่ายสินค้าทางออนไลน์
 - ค. ผลิตแปรงสีฟันรูปตัวสัตว์/ตัวการ์ตูน
 - ง. ให้นักงานแต่งตัวเพื่อดึงดูดความสนใจ
20. การดำเนินธุรกิจตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงคือข้อใด
- ก. ความพอดีไม่ตึงหรือหย่อนในกฎระเบียบ
 - ข. ความรอบคอบและความพอประมาณในการลงทุน
 - ค. ความพอประมาณ มีเหตุผล และมีพฤติกรรมคุ้มกันที่ดี
 - ง. ความพอดี พอประมาณ ไม่ละโมภ และรับผิดชอบสังคม

ตอนที่ 3 แบบวัดเจตคติที่มีต่อการเป็นผู้ประกอบการ

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความของข้อคำถามแต่ละข้อแล้วตอบคำถามให้ตรงตามความคิดเห็นของนักศึกษา

โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องหลังข้อความที่กำหนดไว้ 5 ระดับคือ

เห็นด้วยอย่างยิ่ง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักศึกษามากที่สุด

เห็นด้วย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักศึกษามาก

ไม่แน่ใจ หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็นของนักศึกษาแบบกำกวม

ไม่เห็นด้วย หมายถึง ข้อความนั้นไม่ตรงกับความคิดเห็นของนักศึกษาเกือบทั้งหมด

ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง หมายถึง ข้อความนั้นไม่ตรงกับความคิดเห็นของนักศึกษาทั้งหมด

ก. ด้านความคิด

ข้อ	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
1	การเรียนด้านคหกรรม สามารถผลักดันให้ฉันเป็นผู้ประกอบการได้					
2	การเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมเป็นอาชีพที่ต้องยอมรับความเสี่ยง					
3	การเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมเป็นอาชีพที่จัดตั้งขึ้นเพื่อมุ่งหวังผลกำไรละความประสบความสำเร็จในชีวิต					
4	ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จต้องมีความรู้ในด้านนั้นๆ					
5	ฉันรู้ช่องทางที่จะทำให้ธุรกิจประสบความสำเร็จในสาขาที่ฉันเรียน					
6	ฉันคิดว่าความล้มเหลวเป็นประสบการณ์ที่ดีต่อความสำเร็จในอนาคต					
7	ฉันคิดว่าสาขาวิชาที่ศึกษาอยู่ช่วยสร้างธุรกิจของตนเองได้					
8	การเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมศาสตร์ของฉันช่วยกระตุ้นเศรษฐกิจได้					
9	การเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมไม่ค่อยเป็นที่ยอมรับของสังคม					
10	การเป็นผู้ประกอบการคหกรรมไม่ค่อยมีผู้ให้ความสนใจ					

ข. ด้านความรู้สึก

ข้อ	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
1	ฉันรู้สึกภูมิใจที่มีผู้ประกอบการด้านคหกรรมสามารถสร้างอาชีพให้กับชุมชน					
2	ฉันรู้สึกมีความสุขเมื่อได้เห็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมที่ประสบความสำเร็จ					
3	ฉันมีความสุขที่ครอบครัวช่วยผลักดันให้ฉันเป็นผู้ประกอบการในสาขาวิชาที่ตนเองเรียน					
4	ฉันไม่กลัวที่จะแก้ปัญหาที่อาจเกิดขึ้นเมื่อเป็นผู้ประกอบการหรือเจ้าของธุรกิจด้านคหกรรม					
5	ฉันชอบเรียนวิชาที่เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการหรือการประกอบธุรกิจ					
6	การเป็นผู้ประกอบการหรือเจ้าของธุรกิจด้านคหกรรมเป็นอาชีพที่ต้องอดทนและเหน็ดเหนื่อย					
7	ฉันไม่ชอบประกอบอาชีพที่มีความเสี่ยงในการลงทุน					
8	การเป็นผู้ประกอบการด้านคหกรรมที่ประสบความสำเร็จทำให้ฉันเกิดความภาคภูมิใจ					
9	ฉันชอบทำงานด้านคหกรรมถึงแม้ว่าจะใช้เวลาในการทำงานนาน					
10	ฉันชอบสร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆมากกว่าที่จะทำงานซ้ำๆ					

ค. ด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม

ข้อ	ข้อความ	ระดับแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม				
		เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
1.	ฉันตั้งใจนำความรู้และประสบการณ์ในสาขาวิชาที่เรียนไปสร้างธุรกิจของตนเอง					
2.	เมื่อสำเร็จการศึกษาฉันตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ					
3.	ฉันมักเป็นผู้นำในการทำงานกลุ่มเสมอเพราะทำให้ฉันได้วางแผนการทำงานที่เป็นระบบและควบคุมสมาชิกในกลุ่มได้					
4.	ฉันเรียนรู้ประสบการณ์ใหม่ๆและแก้ไขปัญหาต่างๆที่เกิดขึ้นเพื่อความสำเร็จในชีวิตฉัน					
5.	ฉันสนใจเข้าร่วมการอบรมโครงการที่เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการของมหาวิทยาลัยหรือหน่วยงานต่างๆ					
6.	ฉันพัฒนางานทางด้านคหกรรมศาสตร์ให้มีความแปลกใหม่ไม่เหมือนผู้อื่นอยู่เสมอ					
7.	ฉันชอบเรียนวิชาที่เกี่ยวข้องกับการเป็นผู้ประกอบการ					
8.	ฉันมีประสบการณ์การทำงานหารายได้ในช่วงปิดภาคเรียน					
9.	การยอมรับของสังคมทำให้ฉันต้องการที่จะเป็นผู้ประกอบการในอนาคต					
10.	ฉันศึกษาประวัติของผู้ที่ประสบความสำเร็จในการประกอบธุรกิจ					

ตอนที่ 4 แบบสอบถามการจัดการเรียนการสอนของคณะ

ข้อ	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
1	มีการเชิญวิทยากรที่เป็นผู้ประกอบการมาให้ความรู้กับนักศึกษา					
2	เนื้อหาวิชาที่ศึกษาสามารถสร้างแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ					
3	อาจารย์ส่งเสริมให้นักศึกษาเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ					
4	นักศึกษาได้ปฏิบัติและฝึกทักษะการเป็นผู้ประกอบการจากการเรียนในห้องเรียน					
5	มีการจัดแนะแนวการประกอบอาชีพการเป็นผู้ประกอบการทางด้านวิศวกรรมศาสตร์					
6	อาจารย์สนับสนุนให้นักศึกษาหารายได้ระหว่างเรียน					
7	คณะมีหน่วยงานให้คำปรึกษาแนะนำสนับสนุนและส่งเสริมเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการให้แก่ศึกษา					
8	คณะจัดตั้งชมรมเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการให้กับนักศึกษาที่สนใจ					
9	คณะส่งเสริมให้นักศึกษาส่งผลงานเข้าร่วมประกวดให้โอกาสต่างๆ					
10	การฝึกงานในระหว่างเรียนมีส่วนช่วยส่งเสริมการเป็นผู้ประกอบการมากขึ้น					

ตอนที่ 5 แบบสอบถามความต้องการเป็นผู้ประกอบการ

ข้อ	ข้อความ	ระดับความคิดเห็น				
		เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
1	ข้าพเจ้าชอบที่จะพัฒนาตนเองให้มีความรู้ และประสบการณ์ด้านคหกรรมศาสตร์อยู่เสมอ					
2	ข้าพเจ้าสามารถตัดสินใจได้อย่างรวดเร็วภายใต้สถานการณ์ต่างๆ					
3	ข้าพเจ้าจะอาสาเป็นหัวหน้ากลุ่มอยู่เสมอ					
4	ข้าพเจ้าตั้งใจทำงานให้บรรลุเป้าหมายที่วางไว้					
5	ข้าพเจ้ามีความสุขกับความสำเร็จแม้จะใช้เวลาในการทำงานนาน					
6	ข้าพเจ้ามุ่งมั่นที่จะนำความรู้และประสบการณ์ไปสร้างธุรกิจด้านคหกรรมศาสตร์					
7	ข้าพเจ้ายินดีรับฟังความคิดเห็นของเพื่อนแม้จะเป็นความคิดเห็นที่แตกต่าง					
8	ข้าพเจ้านำความผิดพลาดในการทำงาน มาปรับปรุงอยู่เสมอ					
9	ข้าพเจ้าจะรักษามาตรฐานผลงานด้านคหกรรมศาสตร์อยู่เสมอ					
10	ข้าพเจ้ามักเป็นผู้นำทีมงานกลุ่มและกระจายความรับผิดชอบงานได้					

ขอขอบคุณความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

ภาคผนวก ค
หนังสือเชิญผู้เชี่ยวชาญ



คณะเทคโนโลยีวิศวกรรมศาสตร์
งานวิจัยและพัฒนา
วันที่ ๑๖ ๐๘๖ / ๒๕๖๑
วันที่ ๒๙ มิ.ย. ๖๑
เวลา



บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ...สาขาวิชาการบริหารธุรกิจวิศวกรรมศาสตร์.....

ที่ นค.๑๖๕/๒๕๖๑..... วันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๖๑.....

เรื่อง ลงนามหนังสือเชิญผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือวิจัย.....

เรียน คณบดีคณะเทคโนโลยีวิศวกรรมศาสตร์

ด้วยข้าพเจ้า นายศักรินทร์ หงส์รัตนวารกิจ และคณะผู้วิจัย อาจารย์ในสังกัดคณะเทคโนโลยีวิศวกรรมศาสตร์ กำลังดำเนินงานวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่สัมพันธ์กับความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจวิศวกรรมศาสตร์ ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มีความประสงค์ขอหนังสือเชิญผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือวิจัย โดยมีรายชื่อดังต่อไปนี้

๑. ผศ. ดร. อมรรัตน์ อนันต์วราพงษ์ สาขาวิชาการพัฒนาผลิตภัณฑ์ภูมิปัญญาไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ
๒. ดร. เมษา นวลศรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์
๓. รศ. จอมขวัญ สุวรรณรักษ์ คณะเทคโนโลยีวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ในการนี้จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาขอความอนุเคราะห์คณบดีลงนามในหนังสือเชิญรับเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือวิจัย ดังเอกสารแนบท้ายนี้

ศักรินทร์

(นายศักรินทร์ หงส์รัตนวารกิจ)
หัวหน้าโครงการวิจัย

เรียน ผู้ช่วยคณบดี
เพื่อโปรดพิจารณา
๒๙ มิ.ย. ๖๑

เรียน คณบดี
จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา ลงนาม
๒๙ มิ.ย. ๖๑
ลงนามแล้ว

เรียน ผู้ช่วยคณบดี
เพื่อไป รวบรวม
รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิ
๒๙ / ๐๖ / ๖๑

(นางปิยะธิดา สีหะวัฒน์กุล)
คณบดีคณะเทคโนโลยีวิศวกรรมศาสตร์
๒๙ มิ.ย. ๒๕๖๑

ที่ ศธ ๐๕๘๑.๐๓/๒๐๔๔



คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
๑๖๘ ถนนศรีอยุธยา เขตดุสิต กทม. ๑๐๓๐๐

๒๙ มิถุนายน ๒๕๖๑

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อมรรัตน์ อนันต์วรพงษ์

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ด้วยข้าพเจ้า นายศักรินทร์ หงส์รัตนารกิจ และคณะผู้วิจัย อาจารย์ในสังกัดคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร กำลังดำเนินงานวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่สัมพันธ์กับความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

เพื่อให้เครื่องมือวิจัยที่คณะผู้วิจัยจัดทำขึ้นมีคุณภาพ สอดคล้องกับหลักการและกระบวนการวิจัย ทางคณะพิจารณาพบว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถที่จะพิจารณาและให้คำแนะนำในงานวิจัยครั้งนี้ได้ จึงขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือในงานวิจัยเรื่องดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นางปิยะธิดา สีทะวัฒนกุล)
คบดีคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

สาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์

โทร. ๐ ๒๖๖๕ ๓๗๗๗ ต่อ ๕๖๕๓

โทรสาร ๐ ๒๖๖๕ ๓๘๐๐

ที่ ศธ ๐๕๘๑.๐๓/๒๐๔๕



คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
๑๖๘ ถนนศรีอยุธยา เขตดุสิต กทม. ๑๐๓๐๐

๒๙ มิถุนายน ๒๕๖๑

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือวิจัย

เรียน ดร.เมษา นวลศรี

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ด้วยข้าพเจ้านายศักรินทร์ หงส์รัตนาวรรกิจและคณะผู้วิจัย อาจารย์ในสังกัดคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร กำลังดำเนินงานวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่สัมพันธ์กับความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

เพื่อให้เครื่องมือวิจัยที่คณะผู้วิจัยจัดทำขึ้นมีคุณภาพ สอดคล้องกับหลักการและกระบวนการวิจัย ทางคณะพิจารณาพบว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถที่จะพิจารณาและให้คำแนะนำในงานวิจัยครั้งนี้ได้ จึงขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือในงานวิจัยเรื่องดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นางปิยะธิดา สีหะวัฒนกุล)

คบดีคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

สาขาวิชาการบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์

โทร. ๐ ๒๖๖๕ ๓๗๗๗ ต่อ ๕๖๕๓

โทรสาร ๐ ๒๖๖๕ ๓๘๐๐



บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มทร.พระนคร โทร. ๐๒-๖๖๕๓๗๗๗ ต่อ ๕๖๕๓.....

ที่ ศธ.๐๕๘๑.๐๓/๒๐๕๖..... วันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๖๑.....

เรื่อง ขอเรียนเชิญบุคลากรในสังกัดเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือวิจัย.....

เรียน รองศาสตราจารย์จอมขวัญ สุวรรณรักษ์

ด้วยข้าพเจ้านายศักรินทร์ หงส์รัตนารกิจ และคณะ กำลังดำเนินงานวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่สัมพันธ์กับความต้องการเป็นผู้ประกอบการในธุรกิจคหกรรมศาสตร์ ของนักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

เพื่อให้เครื่องมือวิจัยที่คณะผู้วิจัยจัดทำขึ้นมีคุณภาพ สอดคล้องกับหลักการและกระบวนการวิจัย คณะได้พิจารณาเห็นว่าพบว่าท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ ที่มีความรู้ ความสามารถทางด้านนี้ โดยเฉพาะ จึงขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเครื่องมือในงานวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

(นางปิยะธิดา สีหะวัฒน์กุล)
คณบดีคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์



ภาคผนวก ง
ประวัติผู้วิจัย



ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ - นามสกุล (ภาษาไทย) นายศักรินทร์ หงส์รัตนาวรกิจ

ชื่อ - นามสกุล (ภาษาอังกฤษ) Mr.Sakarin Honglattanaworakit

หน่วยงานและสถานที่ติดต่อได้สะดวก พร้อมหมายเลขโทรศัพท์ โทรสาร และ
ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ (e-mail) Sakkarin.ho @rmutp.ac.th.

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ศูนย์โชติเวช

168 ถนนศรีอยุธยา แขวงวชิระพยาบาล เขตดุสิต กรุงเทพฯ. 10300

โทรศัพท์ 0-2282-8531-2 ,0-2281-0545 ต่อ 6502 0272

โทรสาร 0-2282-4490

ประวัติการศึกษา

กศ.บ. (คหกรรมศาสตร์) สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโชติเวช

ปริญญาโทสาขาบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
สาขาวิชาการที่มีความชำนาญพิเศษ (แตกต่างจากวุฒิการศึกษา) ระบุสาขาวิชาสังคมวิทยา
กลุ่มวิชา ภูมิปัญญาท้องถิ่น

ชื่อ - นามสกุล (ภาษาไทย) นางสาวสมปรารถนา สุขสละ

ชื่อ - นามสกุล (ภาษาอังกฤษ) Miss.Somprastana Suksala

หน่วยงานและสถานที่ติดต่อได้สะดวก พร้อมหมายเลขโทรศัพท์ โทรสาร และ
ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ (e-mail) Somprastana.s @rmutp.ac.th.

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ศูนย์โชติเวช

168 ถนนศรีอยุธยา แขวงวชิระพยาบาล เขตดุสิต กรุงเทพฯ. 10300

โทรศัพท์ 0-2282-8531-2 ,0-2281-0545 ต่อ 6502 0272

โทรสาร 0 -2282-4490

ประวัติการศึกษา

คศ.บ. (คหกรรมศาสตร์บัณฑิต) สาขาคหกรรมศาสตร์ทั่วไป-ธุรกิจงานประดิษฐ์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี
ราชมงคลพระนคร

คศ.ม.(คหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต) : สาขาบริหารธุรกิจคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชม
มงคลพระนคร

สาขาวิชาการที่มีความชำนาญพิเศษ (แตกต่างจากวุฒิการศึกษา) ระบุ สาขาวิชาสังคมวิทยา กลุ่มวิชา
ภูมิปัญญาท้องถิ่น

ประวัติผู้วิจัย (ต่อ)

ชื่อ - นามสกุล (ภาษาไทย) นางสาวสุกัญญา จันทกุล

ชื่อ - นามสกุล (ภาษาอังกฤษ) Miss Sukunya Chantakul

หน่วยงานและสถานที่ติดต่อได้สะดวก พร้อมหมายเลขโทรศัพท์ โทรสาร และไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ (e-mail) Sukunya .cha@rmutp.ac.th.

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ศูนย์โชติเวช

168 ถนนศรีอยุธยา แขวงวชิระพยาบาล เขตดุสิต กรุงเทพฯ. 10300

โทรศัพท์ 0-2282-8531-2 ,0-2281-0545 ต่อ 6503

โทรสาร 0-2282-4490

ประวัติการศึกษา

คศ.บ. (คหกรรมศาสตร์) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

คศ.ม. (สาขาการพัฒนาคอครัวและสังคม) มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

สาขาวิชาการที่มีความชำนาญพิเศษ (แตกต่างจากวุฒิมัธยมศึกษา) ระบุสาขาสังคมวิทยา กลุ่มวิชา

ภูมิปัญญาท้องถิ่น

ชื่อ - นามสกุล (ภาษาไทย) นางสาวธนพรรณ บุญยรัตกลิน

ชื่อ - นามสกุล (ภาษาอังกฤษ) Miss.THANAPHAN BOONYARUTKALIN

หน่วยงานและสถานที่ติดต่อได้สะดวก พร้อมหมายเลขโทรศัพท์ โทรสาร และ

ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ (e-mail) Ting 10459@ Gmail.com

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ศูนย์โชติเวช

168 ถนนศรีอยุธยา แขวงวชิระพยาบาล เขตดุสิต กรุงเทพฯ. 10300

โทรศัพท์ 0-2281 9756-8

โทรสาร 0-2281 9759

ประวัติการศึกษา

คบ.ครุศาสตรบัณฑิต (ศิลปศึกษา) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คม.ครุศาสตรมหาบัณฑิต (การออกแบบ) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปริญญาเอก ศิลปกรรมศาสตรดุษฎีบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สาขาวิชาการที่มีความชำนาญพิเศษ (แตกต่างจากวุฒิมัธยมศึกษา) ระบุสาขาสังคมวิทยา กลุ่มวิชา

ภูมิปัญญาท้องถิ่น งานคหกรรมศาสตร์

ประวัติผู้วิจัย (ต่อ)

ชื่อ - นามสกุล (ภาษาไทย) นางสาวดารุณี โอวจริยาพิทักษ์

ชื่อ - นามสกุล (ภาษาอังกฤษ) Miss Darunee Owajariyapitak

หน่วยงานและสถานที่ติดต่อได้สะดวก พร้อมหมายเลขโทรศัพท์ โทรสาร และ
ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ (e-mail) darunee.o@rmutp.ac.th

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ศูนย์โชนิตเวช

168 ถนนศรีอยุธยา แขวงวชิระพยาบาล เขตดุสิต กรุงเทพฯ. 10300

โทรศัพท์ 0-2282-8531-2 ,0-2281-0545 ต่อ 6502 0272

โทรสาร 0-2282-4490

ประวัติการศึกษา

กศ.บ. (สุขศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

บธ.ม. (การจัดการ) มหาวิทยาลัยรามคำแหง สาขาวิชาการที่มีความชำนาญพิเศษ (แตกต่างจากวุฒิ
การศึกษา) ระบุสาขาวิชาการ สาขาสังคมศาสตร์

ชื่อ - นามสกุล (ภาษาไทย) นายสุริยา เทพิน

ชื่อ - นามสกุล (ภาษาอังกฤษ) Mr.Suriya Tapin

หน่วยงานและสถานที่ติดต่อได้สะดวก พร้อมหมายเลขโทรศัพท์ โทรสาร และ
ไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ (e-mail) tapin53@HOTMAIL.COM

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ศูนย์โชนิตเวช

168 ถนนศรีอยุธยา แขวงวชิระพยาบาล เขตดุสิต กรุงเทพฯ. 10300

โทรศัพท์ 02-281-9756-8 ต่อ 2303

โทรสาร 0-2282-4490

ประวัติการศึกษา

คศ.ม.(สาขาธุรกิจศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร

สาขาวิชาการที่มีความชำนาญพิเศษ (แตกต่างจากวุฒิการศึกษา) ระบุสาขาวิชาสังคมศาสตร์
กลุ่มวิชา เศรษฐศาสตร์